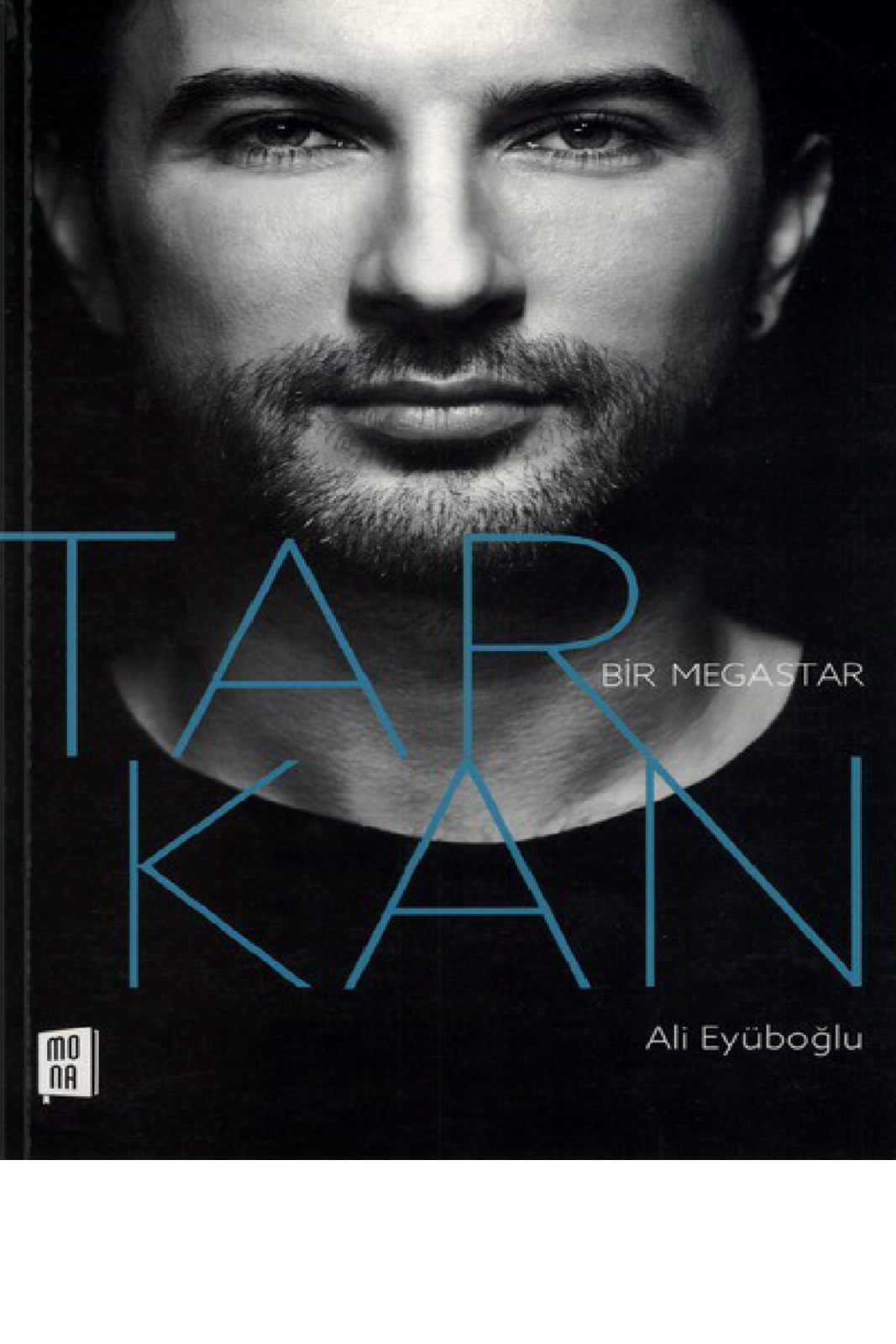

TAR KAN

BİR MEGASTAR

Ali Eyüboğlu

mo
na

~~~~~

Tarkan

{Bir Megastar}

Ali Eyüboğlu

Mona Kitap - 2016

~~~~~

ALİ EYÜBOĞLU

5 Kasım 1961’de Trabzon, Vakfıkebir, Ballı Köyünde doğdu. Karadeniz, Merhaba, Güneş, Bulvar gazetelerinde muhabir, Tercüman’da, muhabir ve magazin müdürü olarak çalıştı. 1991 yılında girdiği Milliyet gazetesinde muhabirlik, editörlük, magazin müdürlüğü, Oscar TV, Milliyet TV, Milliyet Televizyon ve Milliyet Caddesi’nin Yayın Yönetmenliği görevlerinde bulundu. ATV’de yayınlanan “Süper Star”da jüri üyeliği ve TVEM’de ekrana gelen “Magazin Meydanı” programında moderatörlük yaptı. Cine 5’te “Her Şeyi Konuşalım” ve “Senin Hikayen” adlı programları hazırlayıp, sundu. İmza attığı haberler ve kaleme aldığı yazılar nedeniyle, birçok kez mesleki başarı ödülüne layık görüldü. Halen Milliyet’teki “Alice” adlı köşenin yazarıdır. Ayla Eyüboğlu ile evli ve 1992 doğumlu Yağız Eyüboğlu’nun babasıdır.

SÜHEYL ATAY

1960 yılında Eskişehir’de doğdu. Bornova Anadolu Lisesi ve İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesini bitirdi. 20 yılı aşkın süre serbest avukatlık yaptı. 2006 yılında kendi şirketi RUN-LTD’yi kurdu. Birçok önemli ismin avukatlık, danışmanlık ve menajerliğini üstlendi. Deniz ve Doğa isimli iki erkek çocuk babasıdır.

Neden Süheyl Atay?

Sıcak bir ağustos günü, öğle vaktiydi. Cep telefonum çaldı. Arayan Süheyl Atay’dı.

Brad Pitt’le Angelina Jolie’nin evlilik haberini okuyup okumadığımı sordu.

Okuduğumu söyleyince bir soru daha geldi:

“Brad Pitt’le Angelina Jolie’nin evlendiği şatonun Tarkan’ın Karma albümünü yaptığı yer olduğunu biliyor musun?”

Bilmez olur muyum, deyip zeytinyağı gibi üste çıkmak vardı, ama yapmadım. Çünkü gerçekten bilmiyordum!

Her zamanki gibi, gerçeği söyledim. Ben “Bilmiyordum!” deyince, Süheyl anlatmaya başladı.

Anlattıkları, Tarkan adına güzel şeylerdi...

Tarkan’la çalıştığı yılları birlikte kitaplaştırma kararını çok önce vermiş olmamıza rağmen hiçbir adım atmamıştık. Ancak Süheyl’in bu kez söyledikleri beni tam anlamıyla gaza getirdi!

Meslek hayatım boyunca, haber peşinde koşarken ünlülerle yaşadıklarımı anlattığım her eş-dost ortamında insanların ortak fikri şu oluyordu:

“Bir kitap yazıp, bunları anlatsana!”

Bu tekliflerin hiçbiri Süheyl Atay’ın anlatacağı Tarkan’lı yılları kadar heyecanlandırmadı beni.

Çünkü Tarkan, sesi, sahne ışığı, aurası, duruşu ve yurtdışındaki başarısıyla hakkında kitap yazmayı hak edecek bir sanatçı ve tek megastardı!

ALİ EYÜBOĞLU

Neden Ali Eyüboğlu?

Ali Eyüboğlu ile ortak hikâyemiz aslında hiç de parlak başlamadı. Bu parlak olmama durumunda onun da benim de hiç suçumuz yoktu doğrusu. Hayatın şartları bunu gerektiriyordu! O, magazin gazeteciliği denilince akla ilk gelen üç-beş kişiden biriydi.

Ben de, magazin anlamında ülkenin bir numaralı “potansiyel gündemi” olan Tarkan ile çalışıyordum. Ben ona nasıl geliyordum bilmiyorum ama, o bana kimi zaman çok “acımasız” geliyordu. Bazen çok sivri yazılar yazıyor, bazen de asla uzlaşamaz ve “dost olunamaz” bir izlenim yaratıyordu.

Yanlış anlamalarla dolu şanssızlıklar yaşıyor ve giderek -sanki- daha da uzaklaşıyorduk. Ancak bir şey fark ettim ki, onun kişiliğini, gazeteciliğini ve duruşunu tanıdıkça, bulunduğumuz uzaklıktan belki bir dostluk öyküsü çıkaramayacağımızı ama pekâlâ birbirimize saygı duyabileceğimizi ve “sohbet edebileceğimizi” hissettim. İlk süngü temasını Moskova’da yaşadık!

Tarkan’ın ve tüm ekibinin Türkiye’den gelen üç gazeteciyle birlikte kahvaltı ettiği bir masaydı bu. Ali Eyüboğlu’nu ilk defa o masada espri yaparken ve yapılan esprilere gülerken görmek yeni bir deneyimdi doğrusu! İşin ilginç, sohbet koyulaştıkça bu enteresan adamı çözmeye de başlamıştım. Sürekli inceden laf giydirdiyordu ama -bu giydirmelere hiç aldırış etmeksizin- karşı taraf saldırıya geçince hiç bozulmuyor, hatta garip bir şekilde bunun tadını çıkarıyordu.

O aralar, onunla ilgili hikâyeleri de üçüncü şahıslardan dinler olmuştum. Dönemin müstesna kanalının “müstesna-üstü” patronunun, teknolojinin son harikası olan hediyelerle dolu kamyonunu, evinin önünden küfürler eşliğinde geri çeviren nadir üç beş adamdan biriydi.

Ali’yle konuştuklarımız ve paylaştıklarımız arttıkça, aslında birbirimize bu kadar da uzak durmak gerekmediğini kavradım. İlkelerimizden taviz vermezdik, gereksiz taklalar atmazdık, olduğumuzdan farklı görünmezdik; ama pekâlâ karşılıklı yaptıkları işe saygı duyabilen iki arkadaş olabiliydik.

Sanılmasın ki, sık sık bir araya geliriz, bolca vakit geçiririz, saatlerce telefonda konuşuruz. Bunların hiçbirini yapmadık, bu saatten sonra da yapmayız herhalde, ama Ali Eyüboğlu benim arkadaşım. Beni ve birlikte çalıştığım insanları överse gurur duyarım, yererse anlayışla

karşılarım; çünkü ben, suratında illaki takınmaya çalıştığı ciddi surat ifadesinin ardındaki dürüst, içten ve çocuksu adamı seviyorum.

Biriktirdiğim ve artık anlatmak istediğim öyküleri onun aracılığıyla paylaşmak istedim. Ali'ye ve bana kolay gelsin, dostluğumuz bu paylaşımla daha da pekişerek güçlensin dilerim. Sizlere de iyi eğlenceler...

SÜHEYL ATAY

Tanışma

1982’de başladığım magazin gazeteciliği boyunca kaç haber ve söyleşi yaptığımı, kaç makale yazdığımı hatırlamıyorum.

Bu binlerce haber ve yazı arasında Tarkan’la yaptığım sohbet ve söyleşi sayısı bir elin parmaklarını geçmez.

Tarkan’la bir araya gelip sohbet ettiğimiz ortamlar nedense hep İstanbul dışı olmuştur: Söyleşi için Bodrum’da, reklam çekimi için Los Angeles’ta, ödül töreni için de Moskova’da bir araya geldik Tarkan’la.

Buna karşın çok haber yaptım Tarkan hakkında.

Çoğu da ses getiren haberlerdi! Örneğin İstemihan Talay’ın Kültür Bakanı olduğu dönemde Başbakan Mesut Yılmaz, askerlik sorununu çözmek için Tarkan’ı “Kültür Elçisi” yaptıklarını açıkladığında, bu hamlenin Megastar’ın askerliği tecil ettirmesine ya da bedelli askerlik yapmasına olanak sağlamayacağını ortaya çıkardım.

Çünkü Tarkan lise mezunuydu.

Lise mezunları “Kültür Elçisi” yapılsa bile, mevcut kanunlar onlara “askerlikten muaf” hakkı tanımıyordu.

Tarkan’ı dünyaya tanıtan Şımarık ve Şıkıdım şarkılarının sahibi Sezen Aksu’nun, avukatı Duygun Yarsuvat aracılığıyla Megastar’a ihtar çekip köprüleri attığını da ilk ben haber yaptım.

2015’in son günlerinde Tarkan’ın Almanya’da yaşayan gurbetçi bir ailenin kızıyla dört yıldır birlikte olduğunu ve onunla evlenme kararı aldığını da ilk ben kamuoyu ile paylaştım. Üstelik Pınar Dilek’in fotoğrafını ve hakkındaki bilgileri Tarkan’a onaylattıktan sonra haberi yazdım.

Hakkındaki haber ve yazılarımdan bir kısmı aleyhinde olmasına rağmen Tarkan’la bu seviyeli iş ilişkimiz nasıl sürdü? Hakkında yaptığım haberler ve yazdıklarım Tarkan’ın işine gelmiyor olabilirdi, ama hepsi doğrudu. Tarkan da, bir gazeteci olarak işimi, hakkını vererek yaptığımın bilincindeydi.

Bazı meslektaşlarımdan aksine ne Tarkan düşmanıyım, ne de fanı... Tarkan, şarkılarını zevkle dinlediğim bir yorumcuymuş, ama bu ona karşı objektifliğimi etkilemiyordu. Tarkan’ın başarılarını takdir

ederken, yanlışlarını da eleştirmekti görevim.

Kızıldeniz'deki küçük bir adanın plajında Tarkan şarkıları dinlerken gurur duymamak mümkün mü?

Ya da hiç ummadığınız bir ülkenin diskoteğinde insanların Tarkan şarkılarıyla dans etmesine tanıklık etmekten daha gurur verici ne olabilir bir Türk için?

Bize bunları yaşatan Tarkan'ın hakkını teslim etmek kadar, hatalarını, yanlışlarını yazmak da benim işim.

Magazin gazeteciliğinde yeni olduğum günler, gazinoların “altın çağı’na denk gelir.

Gece görev yapan muhabir arkadaşlarla Yenikapı'daki Çakıl Gazinosundan Taksim'deki Maksim'e veya başka bir yere gittiğimizde orada sahne alan şarkıcıların bize yönelttiği ilk soru, geldiğimiz gazinoda işlerin nasıl olduğuydu. Deneyimli magazinci arkadaşların, rakiplerinin durumunu merak eden şarkıcılara gerçeği değil de, onların hoşuna gidecek şeyler söylemesi garibime giderdi. Bir seferinde dayanamayıp sordum, kurt magazinciye “Niye gerçeği değil de, onun istediğini söylüyorsun?” diye.

Mesai arkadaşımın bana verdiği yanıt şuydu:

“Gerçeği söylersek morali bozulur, kuliste fazla kalamayız. Hal böyle olunca da özel haber çıkarma ihtimalimiz zayıflar. Sanatçıyı pohpohlayacaksın ki ondan istediğini alasın.”

O meslektaşına verdiğim yanıt aradan geçen onca yıla rağmen dün gibi hatırımda. Bizim işimiz sanat dünyasına düz bir ayna tutup, olanı biteni, gördüklerimizi olduğu gibi yazmak.

Gazinoda sahneye çıkan şarkıcılara moral motivasyon sağlamak bizim işimiz mi? Üstelik, yarın ortaya çıkacak gerçekleri “değiştirerek” yapıyorsun bunu. Aklınızda olsun, bana sorduklarında sizin gibi yapmam. Gerçek neyse onu söylerim.

Söylediklerime bozulan acar muhabirin, “Bu kafayla gidersen bir b.k olmaz senden!” sözü de hâlâ aklımda.

Meslek hayatım boyunca aldığım hiçbir bilgiyi, doğruluğuna yüzde 100 emin olmadan yazmadım. Elimde belge yoksa mutlaka taraflardan da görüş aldım. Aldığım onca tehdide rağmen gerçekleri yazmaktan korkmadım. Haber kaynaklarımla aramda bir yumruk mesafeyi

bırakmaya hep özen gösterdim.

Zaafları kadar güçlüdür her insan.

Yaptığınız işte çok başarılı olabilirsiniz.

Şayet para, pul, kadın, kız, alkol, kumar gibi zaaflarınız varsa, yaptığınız haberler ve yazdıklarınızla menfaatlerini bozduklarınız eninde sonunda zayıf halkanızı bulur ve sizi vurur!

Allah’a şükür o tür zaaf larım olmadı hayatım boyunca.

Kusurlarım yok mu?

Çoğu Karadenizli gibi tez canlıyım, çabuk sinirlenirim. Şeker hastalığı da çabası.

“Gırtlak dokuz boğumdur” derler, galiba benimkini doğuştan ütülediler!

Düşündüğümü çekinmeden söylerim. Her doğruyu her yerde söylememek gerektiğini ise daha yeni öğrendim.

Akrep burcuyum. Yapılan iyilikleri unutabilirim, ama kötülükleri asla. Eninde sonunda o “kötünün” cezasını keserim.

Dikeni bol gül gibidir sözlerim.

İnsanlara ilk görüşte not veririm. Çok az insanı hayatıma dâhil ederim. Yanlış yapanı anında silerim.

Bir konuda nihai kararımı vermişsem arkama bakmadan yürür giderim.

Asla “Acaba şöyle mi yapsaydım?” demem.

Olduğu gibi görünen, görüldüğü gibi olan biriyim.

İçim dışım birdir...

Bütün bunları niye mi anlattım?

Tarkan ya da diğer ünlülerle aramdaki gazeteci-sanatçı ilişkisinin yıllardır hangi zeminde yürüttüğümü gösterebilmek için.

Bu kitabı okuyunca da göreceksiniz ki Tarkan’a Türkiye’nin “Megastar” demesi boşuna değil.

Tarkan'ın Allah'ın yarattığı özel yeteneklerden biri olduğu kesin.

Tarkan, gazetecilere fazla söyleşi veren biri değil.

Hakkında onca sert haber yayınlamış olmama rağmen, Tarkan'la en fazla söyleşi yapan gazeteciyim. Çünkü Tarkan da biliyordu ki, Ali Eyüboğlu objektif bir haberci. Gazeteciliğin evrensel ilkelerinden başka hiçbir şey bağlamaz onu...

Süheyl'le Tarkan'la geçirdiği yılları konuşmaya başlamadan önce ödevimi yapmam gerekiyordu. Bunun için haber ve yazı arşivimi gözden geçirip Tarkan için yaptıklarımı derlemem lazımdı.

Gazeteciliğe başladığım 1979'dan bu yana düzenli arşiv tutan biri olarak çok fazla mesai harcamadım bu işe... Çalıştığım gazetelere ve yıllara göre dosyalanmış haber, söyleşi ve de yazılarım arasından Tarkan'lı olanları çıkarıp, kronolojik sıraya dizdim. Yaptığım Tarkan haberlerinin aslında onun sanat yaşamındaki yolculuğun önemli kilometre taşlarını teşkil ettiğini gördüm.

Milliyet'te çalıştığım yıllarda yaptığım Tarkan haberleri, Tarkan'lı yazılarım ve Tarkan'la yaptığım söyleşilerden en çarpıcı olanları kronolojik sırayla paylaşacağım.

Böylece Tarkan'ın, Kıl Oldum Abi'yle başlayan şarkıcılık serüvenindeki dönüm noktalarını da gözler önüne sermiş olacağım.

Tarkan'ın pop yıldızlığından Megastar'lığa uzanan bu serüveninde yaşadığı en önemli şeyler neler?

ATV'nin canlı yayınındaki “Çiş” kazası...

Tarkan'ın, “Ahmet San'ın çabalarıyla ve Fransız prodüktör Charles Ibgui aracılığıyla dünyaya açılalım” derken başına gelenler...

Tarkan'la Ahmet San'ın olaylı bir şekilde yollarının ayrılması...

Tarkan'ın, Süheyl Atay sayesinde hukuki engelleri aştıktan sonra dünyaya açılması ve yurtdışı macerası...

Tarkan'ın müzikal yolculuğunda büyük payı olan Şımarık ve Şıkıdım şarkılarının söz yazarı ve bestecisi Sezen Aksu'yla köprüleri atması...

Tarkan'ın Sezen'siz yılları ve Nazan Öncel'le çıktığı yeni yolculuk...

Yurtdışındaki şarkıcılık serüveni yüzünden askerliğini tecil ettirmek için uğraşan Tarkan'ın “vatan haini” ilan edilmesi...

Tarkan'ın erkek arkadaşlarıyla Amerika'da bir plajda çekilen fotoğrafları yüzünden yaşadığı şantaj...

Bütün bunları, o tarihlerde imza attığım haberler ve Tarkan'la yaptığım söyleşilerle hatırlattıktan sonra sıra madalyonun diğer yüzüne gelecek.

Süheyl Atay'ın anlatacağı Tarkan'lı yıllar ise onun pek de bilmediğimiz yönlerini ortaya çıkarmakla kalmayıp, bir Türk şarkıcının dünya çapında elde ettiği başarıların da hakkını ilk kez teslim edecek.

Baştan şunun altını çizmekte yarar görüyorum:

Bu kitapta “belden aşağı” hiçbir şey yer almayacak.

Çünkü amacımız “bağcıyı dövmek” değil, “üzüm yemek” ve bu güzellikleri geniş kitlelerle paylaşmak...

Nisan 2015 - Ataşehir

"Çişim var abi!"

Tarih 11 Eylöl 1994... Milliyet'te "Çişim Var Abi" başlığıyla çıkan haberim şöyleydi;

Pop müziğin son yıllardaki en popüler yıldızı Tarkan, canlı yayında "Çişim geldi" dedi.

İlk şarkısında Kıl Oldum Abi diyen, Hepsi Senin mi? 'yle çıkışını sürdüren şarkıcının sözleri TV seyircileri ve hayranlarının tepkisine neden oldu.

Holiday Inn Crowne Plaza'da önceki gece yapılan ATV'nin kuruluşunun 1. yıldönümü balosuna katılanlar arasında bulunan Tarkan, gece hakkında görüşünü soran sunucu Savaş Ay'a, "Çişim geldi!" dedi. Tarkan'ın hareketini "Büyük terbiyesizlik" olarak nitelendiren Savaş Ay, olayı şöyle anlattı:

"Geceyi Cansu Akbel ve Ayşenur Yazıcı ile birlikte sunuyorduk. Üçümüz de farklı bölgelerdeydik. Bana protokol kısmı düştü. Başbakan'dan başlayarak üst düzey insanlarla konuşup, görüşlerini alıyordum. Başbakan Tansu Çiller'le konuştum. Ardından Levent Kırca, şener şen ve Dinç Bilgin'in görüşlerini aldım.

Sıra Tarkan'a geldi. Sevgilisi Elif Dağdeviren'le birlikte oturuyordu. Seyircilere dönüp, şimdi size acayip bir sürprizim var. Genç ve kral televizyon kanalının birinci yıldönümü mesajını genç bir kraldan alacağız. Ve huzurlarınızda Tarkan dedikten sonra mikrofonu ona uzattım.

'Hıhı, kral mı? şey... Çok çişim var!' yanıtını duyunca şoke oldum. Tarkan, canlı yayındayız. Çoluk çocuk seyrediyor dedim. O yine aynı şeyi tekrarladı:

'Ama ne yapayım, çişim var.'

Bu diyalogdan sonra bende seyircilere dönüp, 'Bu ayıp bana yapılan bir ayıp değil,' deyip, şu fıkrayı anlattım:

Adamın biri oğluna sürekli 'Sen adam olmazsın' diyormuş. Çocuk evi terk etmiş. Yıllar sonra padişah olmuş. Göndermiş adamlarını babasını getirtmiş. 'Sen bana adam olamazsın demiştin, ama bak ben padişah oldum!' demiş babasına. Baba da, 'Ben sana padişah olamazsın

demedim, adam olamazsın dedim. Beni ayağına çağırıttırıyorsun. Senin gibi adam mı olur!’ demiş.”

Ay, bu gelişmeden sonra Tarkan’la gece boyunca bir daha karşılaşmadığını, sadece şarkıcının sevgilisi Elif’in yanına gelip, “Abi niye kızdın? Tarkan canlı yayında olduğunu bilmiyordu,” dediğini anlattı.

Tarkan’ı eski sevgilisi Julyet de kınadı. Olayı televizyonda seyretmediğini, ama o geceden sonra telefonlarının susmadığını söyleyen Julyet, “Tarkan rol yapmayan, olduğu gibi davranan biridir. İçinden öyle gelmişse, öyle davranmıştır. Ama o anda milyonlarca insanın onu seyrettiğini düşünmesi gerekirdi. Yaptığı çok ayıp...” dedi.

Sevgilisi Elif, Tarkan'ı savundu

Tarkan'ın sevgilisi Elif Dağdeviren, genç popçuyu savundu. Olayı “Çok sevimsiz bir durum” olarak nitelendiren Dağdeviren, “Tarkan, canlı yayında olduğunu bilmiyordu,” dedi. Sunucu Savaş Ay'ın sevgilisine canlı yayına girmeden önce, “Tarkan canlı yayındayız,” demediğini vurgulayan Dağdeviren, sözlerini şöyle sürdürdü:

“Savaş Ay, Tarkan’a canlı yayına çıkacağını söylediğinde biz gerçekten tuvalete gidiyorduk. Tarkan'ın plakçısı Mehmet Söğütoğlu'yla birlikte, Savaş'a, ‘Ne olur şu işi beş dakika sonra yapalım’ dedik. Birkaç saniye sonra Savaş, ‘Canlı yayındayız’ dedi, ama onun söylediğini bir ben duydum. Tarkan duymadı. Savaş, bizi tuvaletin önünde yakaladı, masada değil.”

Böyle bir olay bugün olsa kamuoyunda nasıl bir tepki doğar bilemem, ama 22 yıl önce canlı yayında telaffuz edilen “Çiş” olayı bayağı gürültü koparmıştı. O dönem menajeri olan Ahmet San, bu olayı unutturmak için “dil eğitimi” bahanesiyle Tarkan'ı Amerika'ya kaçırmıştı.

ABD'den döndü, medyayı böldü!

“Çişim var” olayından sonra dil öğrenmek için Amerika’ya giden Tarkan, birkaç ay sonra Türkiye’ye döndü ve ilk işi medyanın karşısına çıkmak oldu.

Tarkan’ın Pera Palas Otel’indeki basın toplantısına gazeteden üç kişi gittik. Fotoğrafları çekmesi için bir foto muhabiri, haberi yazmak için ben ve izlenim yazması için de Nazım Alpman.

Tarkan’ın 24 Şubat’ta düzenlediği olay basın toplantısı 25 Şubat 1995’te Milliyet’te benim imzamla şöyle çıktı:

Dil öğrenmek için gittiği Amerika’dan birkaç gün önce dönen Tarkan, Pera Palas Otel’de bir basın toplantısı yaptı. Tarkan konuşmasına, “Bu toplantıyı ben istedim. Artık medya ile buluşmanın vakti geldi diye düşündüm. Gönül rahatlığıyla her soruyu sorabilirsiniz. Hepsini cevaplandıracağım,” diyerek başladı.

Sorular Tarkan’a yönelikti, ama yanıtlar genellikle şarkıcının menajeri Ahmet San’dan geldi.

Gazeteciler, “Tarkan’ın dil öğrenimi yaptığı okul Milli Eğitim Bakanlığının kabul ettiği bir eğitim kurumu olmadığı halde nasıl askerlik tecili yaptırdı?” diye sorunca salon birden hareketlendi. Çünkü basın toplantısında bulunan 103 kişi, sadece gazeteci ve televizyonculardan oluşmuyordu. Aralarında Tarkan’ın Fan Club üyeleri, özel radyolarda müzik programları hazırlayanlar da vardı.

Bu gruptan birkaç kişi, askerlik konusundaki sorularını yineleyen gazetecilere, “Bu konu artık çok uzadı. Tarkan, yurtdışında single çıkararak ülkemizi temsil edecek!” diye müdahale edince tartışmalar başladı.

Bir grup gazeteci, “Bu ne biçim basın toplantısı? O zaman biz çıkalım, siz Fan Club üyeleriyle sohbet edin!” deyince Ahmet San araya girdi.

Toplantının ilk dakikalarında, medya ile olan diyalogunda sorunlar yaşadığı için menajerini değiştirdiğini söyleyen Tarkan, “Peki siz medyaya nasıl bakıyorsunuz?” sorusuna şu yanıtı verdi:

“Basınla bir sorunum yok. Basına öcü gözüyle bakmıyorum.”

TV’de söylediği “Çişim geldi” sözünün küçük bir şımarıklık olarak

değerlendiren Tarkan, “Aynı olay bir daha olsa yine ‘Çişim var’ der misiniz?” sorusuna, “Hayır, söylemem,” diyerek yanıt verdi.

Bu “çiş vakası”nda Tarkan’a kendini adeta siper eden Ahmet San’ın şarkıcıyla yolları ayrılıp kanlı bıçaklı olduğunda bu konuda neler söylediğini de kitabın ilerleyen sayfalarında okuyacaksınız.

Tarkan bugün aynı şeyi yapsa kamuoyunun nasıl bir tepki vereceğini kestirmek zor. Tarkan kitabının yazım aşamasında müzik dünyasının yeni starlarından Adele’in kitabı Türkçe olarak çıkmıştı.

Chas Newkey-Burden’in Adele kitabında şarkıcının açık sözlülüğünün efsane olduğuna dair vurgu yaptığı bölümdeki şu ayrıntı dikkatimi çekti:

Basın mensupları, “Şarkı yazarken ilhamın ne zaman geldiğini” sormuş Adele’e...

22 yaşında dünyaca ünlü bir müzik starı ve milyonlarca dolarlık servet sahibi, Grammy ve Brit Ödülleri kazanan şarkıcının bu soruya verdiği yanıtı dikkatinizi çekerim:

“Genelde gece çişe kalktığım zaman.”

Bu “çiş” mevzusu Adele’in başını ağrıtmadı, ama Tarkan’a nasıl bir bedel ödettiği ortada...

Gel de şimdi şu lafı etme:

“Adele”tin bu mu dünya?

Not: Bu “Çişim var” mevzusunu yıllar sonra Tarkan’la yaptığım söyleşide bir kez daha gündeme getirip, sorduğumda aldığım yanıt daha da ilginçti. İlerleyen sayfalarda bu söyleşiyi okuyunca siz de göreceksiniz aradaki farkı.

Nazım Alpman'ın gözüyle Tarkan

Milliyet'ten ayrıldıktan sonra belgeselcilik, kitap ve köşe yazarlığını başarıyla sürdüren sevgili Nazım Alpman, o gün bu basın toplantısına ilişkin “Tarkan’a başbakan muamelesi” başlıklı yazısında şunları aktarmıştı:

“Küçük erkek çocukları çizlerini söylemeye başladıklarında, yakın çevrelerinden genellikle kocaman Aferin alırlar.

‘Oğlumuz artık büyüdü, bak çizini bile söylüyor.’

Bu ‘masum müjdenin vakti biraz gecikirse o zaman işler değişiyor. Pop yıldızı Tarkan 1,5 yaşının ‘Harika haberini’ 20 yaşından sonra verince başına gelmedik kalmadı. ‘Çişim geldi’ demesinin bedelini tepki olarak ödedi. Sonra ismini ‘dinlendirmek’ için soluğu ABD’de aldı.

Orada dil okuluna yazılıp bir müddet imaj dinlendirecekti. Tarkan sömestr tatilinden istifade ederek memlekete döndü. Basınla barışmak için dün de Pera Palas’ta ‘dev’ bir basın toplantısı düzenledi. Medya genç sanatçıya, ‘A-acaip’ ilgi gösterdi. Ancak başbakanlara nasip olan yaklaşık 100 kişilik bir ordu toplantıyı izledi.

Tarkan’ın toplantısını organizatör Ahmet San düzenlemişti. Sanatçı basınla yüz yüze konuşup her şeyi anlatacaktı. Daha doğrusu biz öyle sanıyorduk. Ancak Ahmet San sazi alıp da, bitmek bilmeyen konuşmasına başlayınca ‘Sanımızda yanıldığımızı’ anlıyorduk.

Toplantı saat 10.50’de Ahmet San’ın ‘Girizgâhıyla’ başlıyordu. San bugüne kadar hep ‘Yıldız ithalatı’ yapmıştı. Şimdi Avrupa pazarlarına ‘Sanatçı ihracatı’ yapacaktı. İlk ‘İhraç ürünü’ de Tarkan olacaktı. Şimdi söz Tarkan’daydı.

Şarkıcıya ‘Hoş geldin Tarkan’ ya da ‘En büyük dileğim senin İngiltere listelerinde giren bir şarkını anons etmek’ gibi sorulardan sonra ilk ‘dişe dokunur’ soruyu bizim magazin servisinden Ali Eyüboğlu yöneltiyordu:

‘Hürriyet gazetesinde yayınlanan bir araştırmada en çok nefret edilen kişiler listesinde birinci oldunuz. Bu nedenle mi Amerika’ya gittiniz.’

Tarkan, şöhretinde ‘negatif bir gelişme’ olduğunu kabul ediyordu.
Ahmet San mikrofona atladı:

‘Kamuoyu araştırmalarının seçimlerde nasıl sonuçlar aldığını biliyoruz. Beyoğlu’na çıksınlar, önüne gelene sorsunlar. Bakalım aynı sonuca ulaşacaklar mı?’

Ortalık gerginleşmeye başlamıştı.

Tarkan’ın ‘basınla barış’ toplantısı, medya içi ‘magazin savaşlarının’ tohumlarını atarak bitti.”

"Sezen'siz de güzel oldu"

2001'in Ağustos ayında Tarkan'la Bodrum'da yaptığım söyleşi Milliyet'te üç gün sürdü.

İşte o söyleşinin 21 Ağustos 2001 tarihinde yayınlanan ilk bölümü şöyleydi:

Aslında bu röportaj, Tarkan fırtınası güneyden esmeye başlamadan önce İstanbul'da yapılacaktı. Ancak Tarkan biraz rahatsızlanınca tarih de mekân da değişti. Tarkan'la Gayrettepe'deki Plaza Otel yerine Bodrum Resort Otel'de konuştuk.

Yakınların, "Hep felsefe kitabı okur!" diyor. Karma felsefesi bu kitaplardan mı çıktı?

Bir gün bir kitap okudum da, ondan sonra "Karma" doğmuş değil. Yaşam tarzım öyleydi ve bir gün bunun Karma olduğunu anladım. ABD'de herkes "Karma felsefesinden söz ediyor. Şimdiye kadar ben kimseye kötülük yapmadım. Ne etkiysem, onu biçtim. Şimdi herkes, "Karma, Karma" diyor, bu da hoşuma gidiyor aslında. Ama benim için şarkılar daha önemli. Kimse "Karmayı bilmiyordu. "Karma ne?" diyorlardı. Onun için biz de açıklamasını koyduk albümün içine.

Albümdeki 12 şarkının yedisi sana ait. Biraz daha dışını sıksan, tamamı sana ait olacaktı neredeyse. Çıkında başka şarkı kaldı mı?

Çıkında bir o kadar daha var, ama bunlarda karar kıldım.

Söz ve müziği sana ait bu kadar şarkı kullanmanın altında, "Yorumcuyum, ama aynı zamanda üretiyorum. Birilerine ihtiyacım yok," düşüncesi mi yatıyor?

Anladım, Sezen Aksu'ya geliyorsun.

Evet. Dünyaya Sezen Aksu şarkılarıyla açıldın, ama bu albümde ondan eser yok.

Ben Tarkan olarak tanındığımda da üretiyordum. O zaman piyasada ne Sezen'i biliyordum, ne de başkasını. Kıl Oldum Abi'yle bile olsa dikkat çektim. Tarkan, Unut Beni, İnci Tanem ve Unutmamalı'yı da yazdı. Şimdi kendini daha da geliştirmeyi hedefleyen biri var. Dünyayı gezen, dünya görüşünü genişleten, tecrübelerini, hissettiklerini şarkılara döken biri var artık insanların karşısında. Evet, ayrıca

yorumcuyum.

Sezen Aksu iki şarkı yazdı. Uluslararası başarımda etken oldu. Payı var, ama hepsi bu kadar. Bir daha yazarsa yine söylerim. Şarkı vermedi, ben de albüme koymadım. Ayrıca Sezen Aksu'suz da çok şahane albüm oldu.

Kimileri sabaha kadar beste yapıyor, kimileri ayaküstü. Tarkan'ın beste saati ne zaman?

Herhangi bir saatte herhangi bir yerde olabiliyor. Bazen önce beste çıkıyor, bazen ikisi birden, Sen Başkasın'da, olduğu gibi. Ama çoğu eserim birkaç ay sürüyor.

Hiç tuvalette beste yaptığın oldu mu?

Şu bir gerçek, tuvalet insanın kendisini en özgür hissettiği yer. Mutlaka olmuştur, ama Aşk diye bir şarkı da tuvalette yazılmaz. Ama bazen sokakta, bazen uykuda bir şeyler oluyor. Rüyamda görüp, sabah kaydediyorum.

Sık rüya görür müsün ya da gördüklerin çıkar mı? Yakınlarının söylediğine göre genelde sabahları sinirli oluyormuşsun?

Herkes öyle değil mi? Bana özgü bir şey yok. Bilinçaltına attığımız şeyler, gece uyurken bir şekilde bize geri dönüyor. En son rüyamı anlatayım. Kendimi eski çağlarda Amazonların ortasında buluyorum. Ben kaçıyorum, dinozorlar beni kovalıyor.

Beykoz'da bir sitede villalar yapıp satacaktın. Müteahhitlik projesi başlamadan bitti mi?

Öyle bir proje vardı, ama ertelendi. Ama ekstra bir şeyler yapmak zorundayım. Burada kasetten Amerika'daki gibi para kazanamıyorsun. Telif hakları tamamen oluşmamış, korsan var. Şarkıcılığın dışında da işler yapmayı düşünüyorum. Farklı projelerim var.

Ne onlar?

Nazara inanırım. Açıklarsam nazar değer.

Şarkıcılığın yanında ticaret de yapanların bir kısmının macerası hüsrarla bitti. Yapacağın her iş neyse sadece adını mı koyacaksın?

Tek başıma yapmayacağım. Adımı da koyacağım, gereken sermayeyi de. Bilen, işten anlayanlarla ticaret yapacağım. Emlak işinin dışında

çok iyi bildiğim müzikle ilgili projelerim de var.

Bir röportajında “Kıl Oldum'u bile söyledim” dedin. Bugün böyle bir şarkı gelse okumaz mısın?

Ben olsam böyle bir söz yazmazdım. Sözlerini yazan ben değilim. 19 yaşındaydım. O zaman dikkat çekmekti amaç. Öyle bir slogan bulmuştuk, ama benim tarzım bir şarkı değil Kıl Oldum Abi... Bugün “Böyle bir şarkı daha söyler misin?” deseler, söylemem. Yanlış algılanmasın. Tarkan o günleri inkâr etmiyor. Ama insanlar o şarkıyla kıl olmuşlardı bana. Sevmemişlerdi ki beni! Sonra duygusal tarafımı keşfettikçe sempati duydular bana.

Mustafa Sandal'la askerden önce aranız iyi değildi. Askerde sıkı dost oldunuz. Terhis olduktan sonra birlikte hamama bile gittiniz. Ondan sonra bir daha bir arada olmadınız. Ne oldu hamamda?

Hamamda bir şey olmadı. Ondan sonra da birkaç kez görüştük Musti'yle. Birkaç konserde de karşılaştık. Bazı insanların yıldızları barışır, bazılarının barışmaz. Bizim barışmadı demek istemiyorum, ama yakın dost da olmadık.

Asker arkadaşlarından hâlâ görüştüğün var mı?

Mehmet, Erol ve Esat adında üç çavuş vardı. Onlarla çok hoş sohbetlerim olmuştu koğuşta. Geceleri konuşurken biri aşkını anlatıyor, hep birlikte ağlıyorduk. Onlarla temasım hâlâ sürüyor. Telefonla arıyor, bana mesaj atıyorlar. Ben de onlara mesaj gönderiyorum.

"Konserine gidilecek şarkıcı yok!"

Tarkan'la yaptığım söyleşinin 22 Ağustos 2001 tarihinde Milliyet'te yayınlanan ikinci bölümü şöyleydi:

Konser biletleri günler öncesinden bitiyor. Konser alanlarını tıklım tıklım dolduranlar saatler öncesinden "Tarkan... Tarkan..." diye çılgık atmaya başlıyor. Bu çılgın tezahürat, konser sonuna kadar sürüyor.

Her konser öncesinde hayranlarına büyük heyecan yaşatan Tarkan'ın acaba Türkiye'de konserini dinlemek için can attığı şarkıcı var mı?

Bodrum WOW Resort Otel'de 2,5 saat konuştuğum Tarkan, bu soruya öyle bir yanıt verdi ki, olay yaratacak türden:

Olmasını isterdim, ama maalesef yok. Türkiye'de uğruna yırtınacağım, müziğini sevgiyle, iştahla dinleyeceğim biri yok. Konser performansları düşük. Kasetlerdeki performans sahnede yok. Yurtdışında var ama... Ben gösteriyi, şovu seviyorum. Elinde gitarla üç saat şarkı söyleyen birini dinleyemem. Müziğini çok seviyorsam belki... Bir Michael Jackson'ı bekliyorum. Madonna'ya da gitmem lazım.

Son sevgilin Bilge Öztürk'le artık aranızda aşk var mı?

Olmazsa olur mu?

Medyanın karşısına çıktığınızda, hâlâ aşkı aradığını söylemiştin...

Daha ilk haftamızda "Evlenecek misin?" diye sorulursa, yanıt o olur. Yaşadığım en özgür ilişkilerimden biri... Bu defa bir kadının ağlarına düşüp, mahkûm edilmedim onun kalbine... Uyuşmadığımız yerlerde "yeter" diyebiliyorum. Daha önceki ilişkilerimi de yargılamıyorum. Beni ben yaptı, eğitti, kadını tanımama yardımcı oldu.

O ilişkilerde karşıdakiler mi güçlüydü?

Ben aşka teslim olmuştum, onlar başka arzularına... Dolayısıyla ben daha zayıf gibi görünürken ben daha güçlüymüşüm. Çünkü ben sığındım onlara, aşklarına inandığım için. Ama onlar bundan faydalanmayı hedeflemişler. Ama ben daha güçlü çıktım. Onlar hâlâ aynı çarkta dönüyorlar. Aşk sandıkları dünyada evcilik oynuyorlar.

İlişkide “Özgürüm, sıkıldığım an gidebiliyorum” ne demek?

Kastettiğim şey, terk etmek değil. Hemen birine teslim olmak, sahiplenmek olmamalı ilişkilerde. O yüzden evliliğe de karşıyım. Evlenmeyi düşündüğüm gün de öyle sanıyorum ki, çok farklı bir evlilik olacak. Benim de, o kişinin de özgürlük alanı olmalı. Kadın ile erkek arasında büyük eşitsizlik var, kadın aleyhine... Bu olay Amerika’da da aynı. “Erkeğin el kiri” hâlâ kadın. İki insan birbirini tanımadan evleniyor, sonra çocuk oluyor. Böyle gelmiş, böyle gitsin diye katlanılıyor.

“Bu dünyaya çocuk yapmam” mı diyorsun?

Bu dünyaya yararlı bireyler bırakmak istiyorum. İyi bir baba olacağımı hissediyorum.

Birden fazla mı?

3-4 olabilir... Olabildiği kadar çok. Gerekli sevgiyi verebildiğim sürece neden olmasın. Ama bunun için önce inandığım bir kadın olması lazım. Gerçekten çocuklara iyi örnek olabilecek biriyle olacak bu!

Sibel Can'ın Rumeli Hisarı konserinde sana göbek atması için eşinden izin alması lazım. Alamazsa ne olacak?

Sibel'i oryantal zamanlarında Maksim'de seyretmiştim. Daha 17 yaşındaydı ve âşık olmuşum dansına. Beraber göbek atsak diye aklımdan geçmişti. Bana, Sibel Can'ın böyle bir şey yapmak istediği duyumu geldi. Ben de çok isterim dedim. Bunu da Laila'da medya aracılığıyla duyurdum. Yani ortada Sibel Can'a rica ettim de, “Düşünürüz” diye cevap alınmış bir durum yok. Sadece bir defalık da olsa bir yerde onunla birlikte göbek atmak isterim, dedim. Arkasından da, “Beraber Hisar'da çıkacağız. Kostüm diktiriyoruz” boyutuna geldi iş. Şimdi de, “Kocamdan izin çıkarsa belki olur,” deniyor ve ben buna çok kızıyorum. Ben, Laila'da söylediğim sözlerimin arkasındayım.

"Kendimi gay gibi hissetmiyorum"

Yayınlandığı dönemde bayağı konuşulan Tarkan röportajımın 23 Ağustos 2001 tarihinde Milliyet'te yayınlanan üçüncü ve son bölümünde sıra:

Türkiye’de kaseti en çok satan, konser ücreti en yüksek olan şarkıcı Tarkan... Gerçi Mydonose Production’la “açıklanan” anlaşmasına göre, her konserden 40 bin dolar alıyor. Mydonose da onun bir konserini 150 bin dolara satıyor ve bulduğu sponsorlardan da Tarkan’a pay veriyor.

Ama gel gör ki, şöhreti dünyaya yayılan Tarkan’ın maddi varlığı, Türkiye’de bile çoğu insanın tanımadığı bazı şarkıcılardan az. Antalya’da yazlık, Göztepe’de de annesinin oturduğu daire, Tarkan’ın adına kayıtlı gayrimenkuller. Bir de henüz üzerine kayıtlı olmayan Porsche’si var. “Başka da dikili bir ağacım yok,” diyen Tarkan bunun sebebini ise şöyle açıklıyor:

“Giderlerim çok fazla. Karmanın tirajı 1 milyonu buldu, ama neredeyse maliyetini karşılamıyor bu rakam. Ortaya iyi bir şey çıkması için masraftan kaçınmıyorum. Para önemli şüphesiz, ama ben pek fazla önemsemiyorum. Türkiye’de şarkıcılar kasetten değil, başka işler yapınca ya da her gece bir tavernada söyleyince para kazanıyor. Dizi çeksem, şov programı yapsam benim de milyon dolarlarım olurdu. O zaman Tarkan, Tarkan olmazdı.

Ya sinema filmi?

O belki olur. Onun ipuçlarını veriyordum. Ben para için her işi yapıyor olsaydım, bugün bu noktada olmazdım. Benim her gece bir gece kulübünde çıkıp, şarkı söylediğimi düşünebiliyor musun? Yapamam ki! Doğama aykırı... Para için beni mutlu etmeyecek hiçbir işi yapmam. Dikili ağacım olmasın bu hayatta. Hepimiz geldik ve gideceğiz.

Yeni bir albüm, yeni bir imaj. Kirli sakal, uzun saç, göbeğe kadar açık ipek gömlekler. Modacın hepsinin bir anlamı olduğunu söylüyor.

Çok kızıyorum böyle şeylere... Çünkü ben böyle imajların insanı olmadım. Güzel giyinmeyi de, yeniliği de severim. Tarkan’a şimdi

şöyle bir imaj düşünüyorum, ipek şunu, kirli sakal bunu anlatıyor durumu yok yani. Aynaya baktığımda kendimi en hoş bulduğum kirli sakallı halim. Kesince bakıyorum olmuyor. Çok parlak... Pepsi'deki fotoğraflarım öyle. O fotoğrafları görünce çok üzülmuştüm. Bir hata oldu. Kısaltayım derken makine kaçtı. Sakalsız, bebek gibi, cillop oluyorum. Modayla hep iç içe olacağım, ama önce şarkılar gelir. Sahnede rahat edebilmek için o üstümde özenle bezenle hazırlanmış gömleği çıkarıp bir atletle kalıyorum. Bazen de çok sıkılıyorum. Allahım bu işlerin bu zorlukları olmasa diyorum. Hep şık olacaksın, hep özenli olacaksın. Şortumla çıkmak istiyorum sahneye.

Çık... Sel suyuna kim engel?

İçimden geçiyor da çıkamıyorum. Şu halimle (Söyleşi sırasında üstünde olanları kastediyor), bir atlet, bir şort, ama olmuyor.

Yıllar önce yaptığın gibi yine çişin gelse bunu canlı yayında söyler misin?

Yine söylerim, ama bu defa kimsenin eline koz vermem... O (Savaş Ay), “Bu ayıp benim ayıbım değil. Özür diliyorum Türk halkından,” derken yanımdaydım. Bugün olsa, kameranın önüne geçip, “Sen ne yapıyorsun, ilk çiş gelen ben miyim?” derim.

CNN Türk'te Mehmet Ali Birand'a eşcinsellik konusunda yanıt verirken George Michael için “O kendini deşifre etti” dedin. Yanıtta sanki ben kendimi deşifre etmedim gibi gizli bir itiraf saklıydı. Kastettiğin bu muydu?

Mehmet Ali Birand, gördüğü fotoğraflardan sonra böyle bir soru sorma hakkı buldu kendinde. George Michael'ın durumuyla kıyasladı. Ama George Michael bir yerde basıldı gerçekten. Biriyle alt alta, üst üste her neyse. Bense bir plajdayım arkadaşlarımla. Kadın da olabilir bu, erkek de. Fotoğraf çektiyorum. Yanımdaki sen de olabilirsin demek istedim. Tamam, o yakalandı ve itiraf etti, “Ben öyleyim” dedi. Ama ben kendimi öyle hissetmiyorum ki! Öyle olmadığımı biliyorum. Dolayısıyla bir deşifre söz konusu değil.

"Dağa çıkamam abi!"

Tarkan'la yaptığım her söyleşi gibi, bu da çok ses getirdi. Çünkü 19 Ağustos 1997 tarihinde Milliyet'in ikinci sayfasında çıkan söyleşide Tarkan'ın askerlik üzerine sarf ettiği bir cümleyi herkes istediği gibi yorumladı. İşte o söyleşi:

Pop müziğin starı Tarkan, üç yıl aradan sonra çıkardığı albümle yine olay yarattı. Tarkan, eskiden olduğu gibi yine, şarkılarındaki sözler nedeniyle eleştiri oklarına hedef oldu.

Milliyet'e konuşurken de sivri sözler sarf eden Tarkan'ın sorularıma verdiği yanıtlar şöyle:

Tarkan'ın kafasında nasıl bir askerlik var? Berk Çiller (Zamanın Başbakanı Tansu Çiller'in oğlu) gibi havuz komandosunu mu olacaksın?

Gerçi ne gerekiyorsa onu yapacağım, ama karlı dağlarda, tam teçhizatlı, tüfekli askerlik yapamam. Ben şarkıcıyım. Askerlere şarkı söyletsinler. Orduevlerinde konser verdirsinler.

Besteci olarak imzan bulunan bazı şarkıları, yabancı parçalardan esinlenerek yaptığın iddia edildi. Örneğin Sibel Can'ın da okuduğu Gül Döktüm Yollarına...

Dünyada herkes, herkesten etkileniyor. Bir parça dinliyorum, o bende başka bir şarkı doğuruyor. Gül Döktüm Yollarına'nın tamamını bir yerden esinlendiğim doğru. Dört yıl önceydi. Konsepti değiştirdiğim için altına besteci olarak adımı yazma hakkını bulmuştum. Şu an olsa öyle bir şey yapmam.

Alkış alkol gibidir! Müthiş ilgi görüyorsun. Bu ilgi seni sarhoş ediyor mu?

Müthiş bir şey alkış sesi. Amerika'da en çok özlediğim şey buydu... Sahneye çıktığımda dakikalarca duruyorum. Gözlerimi yumup dinliyorum. O ses her şeyin ötesinde... Feci bir şey... Kadından, seksten öte bir şey...

Sekse gelmişken, "Tarkan, Michael gibi. Erkeklerle kadınların aynı anda hoşlandığı bir insan" deniyor...

Androjen yani... Katılmıyorum... Michael, daha çok çocukların hoşlandığı biri. Onun yaş grubu 6-15 falan artık.

Müzikal olarak ondan etkilendim tabii. Aranjörüm Ozan Çolakoğlu'yla bütün albümlerini dinledik. Adam, seslerin çoğunu kendi icat ediyor. Çok denedik, ama onun kullandığı sesleri bulamadık.

Şu androjen konusuna dönersek, sahnedeki Tarkan yumuşak bir erkek mi?

Yumuşak olarak nitelendirmemek lazım. Ama Türk erkeğinin kalıbına çok aykırı bir erkek var sahnede. Bana orada ne oluyor bilemiyorum!

Sahnenin önündekiler hep kızlardan oluşunca kendinizi onlara daha bir yakın hissetmiş olabilirsiniz belki?

Ben herkesin malıyım.

Müzik dünyasında “Yeni Tarkan”lar çıkıyor. Aralarında ciddi rakip olarak gördüklerin oluyor mu?

Kimseyi rakip olarak görmüyorum. Kimse de kimsenin rakibi değildir. Yeni bir Tarkan, yeni bir Ajda, Sezen, Nilüfer olamaz da...

Mustafa Sandal'ı rakip olarak görmüyorum, ama o da kendi alanında başarılı. İkimizin de tarzı çok farklı. Sesimiz çok farklı... Dünyada da örneği var. Prince, hep Michael Jackson'a rakip olarak gösterilmiştir. Benzer müzik yapıyorlar, ama Prince, hiçbir zaman bir Michael olamamıştır.

Mustafa da kendi alanında çok başarılı. Acayip takdir ediyorum onu, ama rakibim değildir. Televizyonda benzerlerimin çıkması çok keyif veriyor bana.

Kimleri dinliyor, kimleri beğeniyor?

En çok satan albüm Tarkan'ınki olduğuna göre herkes seni dinliyor. Peki Tarkan kimi ya da kimleri dinler?

Sezen Aksu hep idolümdür. Yapımcım Mehmet Söğütoğlu'na söyledim. Yeni çıkan albümlerden bir koli yaptı getirdi. Onları dinliyorum.

Tarzının dışında dinleyip beğendiklerin var mı?

Türküleri çok severim, dinlerim. Arabesk de severim. Bunlar bu toprağın parçası, bizim müziğimiz.

Müslüm Gürses'i, Orhan Abiyi de dinler misin?

Ahhh. Şu Dağlarda Kar Olsaydım... Müslüm'den o türküyü dinlemeye bayılırım. Bu albümde söylemeyi düşündüm onu. Okudum da... Türküyü çok sevdiğim için çok da içten söyledim. Ama çok ticari kokacak diye son anda vazgeçtik. Repertuara almadık. Herkes bu albümü yerden yere vurmaya hazırdı çünkü...

En beğendiğin klip?

Rapçiler var. Erci E ve Karahan. Onların tarzı çok hoşuma gidiyor. Onların kliplerini çok beğeniyorum. Nilüfer'in Mete Özgencil'le çok hoş bir tarz yakaladığını düşünüyorum. Nilüfer bambaşka bu sene. Türkiye'deki senaryolu klipleri sevmiyorum. Klip için ille de senaryo olması gerekmiyor. Herkes oyuncu değil. Beceremiyorlar. O zaman da hoş durmuyor.

(23 Ağustos 1997 - Milliyet Oscar TV)

"Yorulдум artık New York'tan"

2005 yılında 4 milyon dolar karşılığında Avea'nın reklam yıldızı olan Tarkan'la bir söyleşi de Paramount'un Los Angeles'taki stüdyolarında yaptım.

İşte 23 Nisan 2005 tarihinde Milliyet'te yayınlanan o söyleşi:

Avea'nın 10 milyon dolarlık “aşk” konseptli imaj kampanyasının yıldızı olan Tarkan'ın reklam çekimleri için Hollywood'daydık. Paramount'un Los Angeles'taki stüdyoları, Tarkan'ın rol aldığı üç reklam filmi için New York'a dönüştürüldü.

Tarkan'ın New York'taki yaşamından kesitlerin aktarıldığı filmlerden birinin yönetmenliğini Kill Bili ve Frida gibi film afişleriyle adını duyuran Emrah Yücel üstlendi. Çekimler arasında Tarkan'la New York'taki yaşamı üzerine konuştuk.

New York'ta bir gününüz nasıl geçiyor?

Çalışıyorum. Eskisi kadar sepmatik görünmüyor New York... Boğaz'ı özlüyorum. 11 Eylül'den sonra çok farklı bir hava esiyor. Herkes daha güvensiz, paranoyak. Yorulduğum, sıkıldım New York'tan.

Başka bir yere mi yerleşmeyi düşünüyorsun?

Ülkeme daha yakın olmak için Avrupa'da yaşamak istiyorum.

Türkiye'ye kesin dönüş yapmayacak mısın?

Düşünmüyorum. Çünkü ben böyle besleniyorum. Farklı ülkeler, farklı müzikler besliyor beni.

İngilizce albüm ne durumda?

Hazır. 14 şarkılı bir albüm olacak. Yazın single, sonbaharda da albüm çıkarmayı planlıyoruz. İçinde Şıkıdım'ın İngilizcesi de var.

Sezen Aksu'yla aranız düzeldi mi?

Bir hafta önce telefonlaştık. Şöhretin ne kadar büyük bir yalnızlık olduğunu konuştuk.

Avea için yaptığınız şarkıda bile hasret var. Yalnızlık çok mu zor?

Altı kardeşiz biz. İlgiye, kalabalığa alışığım. Bazen yalnız gecelerde çok bunalıyorum.

Profesyonel destek alıyor musun bu konuda?

Korkularımı psikoterapiyle yendim. Hâlâ da psikoterapi görüyorum. Şuuraltında farkında olmadığımız bir dünya var. Bazen bizi üzüyor, ne olduğunu anlayamıyoruz.

Şöhret... Çok büyük sevinçler de yaşadım, üzüntüler de... Şöhretin zorluklarını tanıdım. Geçmişin beni rahat ve özgür bırakmadığını gördüm. Şimdi daha iyiyim. Barıştım geçmişimle. Ailesel problemler, babama öfkem, küskünlüğüm... Hepsi geçti...

Nisan 2005... Amerika Los Angeles, Paramount Stüdyoları

Tarkan-Sezen kavgası

Pop müziğin starı Tarkan'ı Avrupa'da zirveye taşıyan parça, ünlü şarkıcıyla "Pop'un Kraliçesi" Sezen Aksu'nun arasında sorun yarattı.

28 Kasım'da MESAM'a başvuran Sezen Aksu, "Tarkan'ın Ölürüm Sana albümünde okuduğu Şımarık ile İkimizin Yerine adlı parçalar benimdir!" dedi.

İstanbul Plak'tan iki parçanın telif ücretlerine karşılık 6 milyar lira (Bugünün parasıyla 6 bin lira) avans aldığını vurgulayan Aksu, dilekçesinde şunları yazdı:

"2 milyon sattığı bilinen kasetin, 27 Kasım 1998 itibariyle gerçek satış rakamının tarafıma bildirilmesi, bakiye alacağımın ödenmesi için İstanbul Plak'a ihtarname çekilmesi, tüm gelişmelerin tarafıma bildirilmesini istiyorum."

Başvuru üzerine MESAM Yönetim Kurulu, konuyu Bilim Teknik Kurulu'na havale etti. İstanbul Plak'ın beyannamesini inceleyen kurul, Tarkan Tevetoglu ve Ozan Çolakoğlu'nun da görüşüne başvurulmasına karar verdi.

Raporu bekleyen MESAM yöneticileri, konunun büyük bir ihtimalle yargıya intikal edeceği görüşünde.

Konu hakkında fazla açıklama yapmak istemediğini söyleyen Sezen Aksu, "İki şarkının da söz ve müziği benim. Geri kalanına aklım ermez. Türkiye'de Raks, yurtdışında ise Polygram, telif haklarımı takipten sorumlu" dedi.

Konu hakkında görüşüne başvurduğumuz Sezen Aksu'nun edisyon haklarını yurtdışında takipten sorumlu Polygram'ın yöneticisi Şevket Gözalan ise şunları söyledi:

"Tarkan'la ilişkimiz çok güzel. Polygram olarak onu Avrupa'da star yaptık. Ama Sezen Aksu da bizim için çok önemli. Edisyon hakları bizde olduğu için söz yazarı ve besteci olarak haklarını korumak zorundayız..." dedi.

Tarkan'ın avukatı Süheyl Atay ise Sezen Aksu'nun yalan ve yanlış bilgilerle yanıltıldığı görüşündeydi:

"Albüm çıkalı 1.5 yıl oldu, ama Tarkan açısından oldukça kritik bir

dönemde bunun gündeme getirilmesi çok ilginç! Sezen Aksu'nun Hadi Bakalım şarkısı yıllardır Avrupa diskolarında çalınıyor. Bir kuruş telif toplayamayan edisyon ekibi, şimdi Tarkan'ın Şımarık single'ı nedeniyle oluşan telif pastasının hepsini almak istiyor.”

MESAM Başkanı Sezen'den yana

Tarkan'ı Avrupa'da zirveye taşıyan Şımarık şarkısının sahibi yeni yılda belli olacak.

MESAM'ın, Tarkan Tevetoğlu ile Ozan Çolakoğlu'na, "Bu eserin sahibi olduğuna dair belgelerinizi 4 Ocak'a kadar bize ulaştırın" şeklindeki tebligatı İstanbul Plak'a ulaştı.

Tarkan'ın prodüktörü Mehmet Söğütoğlu, "Ya Tarkan ve Ozan, 'Evet, parçanın şu bölümleri bize aittir' diyecek ya da MESAM'a yanıt vermeyip, parçanın tümüyle Sezen Aksu'nun sayılmasını sağlayacağız. Galiba ikinci seçeneği tercih edeceğiz," dedi.

Ölürüm Sana'daki eserler için Sezen Aksu'ya telif borçları bulunmadığını vurgulayan Söğütoğlu, "Raks'a 40 bin dolar verdim, her bandrol karşılığında Sezen Aksu'nun eserleri için MESAM'a telif ödendi," diye konuştu.

MESAM Başkanı Atilla Özdemiroğlu'nun, eserin Sezen Aksu'ya ait olduğuna ilişkin tanıklık yapacağını açıklaması da tartışma yarattı.

Özdemiroğlu, "Tarkan ve Ozan Çolakoğlu'nun, eser sahibinin izni olmadan değişiklik yapmaları ve 'Eserin yaratıcısıyız' demeleri mümkün değil," dedi.

(25 Aralık 1998 - Milliyet)

Kavgada mutlu son

İlk kez Milliyet'in duyurduğu Tarkan'la Sezen Aksu'nun "Şımarık" kavgası, sonunda tatlıya bağlandı.

Tarkan'ın Avrupa'daki ikinci single'ı olarak piyasaya çıkması planlanan Şıkıdım'da söz yazarı ve besteci olarak Sezen Aksu, parçanın yayınlanmasına izin verince Tarkan da Şımarık'taki haklarından feragat etti. MESAM ise Şımarık üzerinde besteci olarak gözüken Ozan Çolakoğlu'ndan verilen süre içinde yanıt alamayınca eserin sahibi olarak Sezen Aksu'yu tescil etti. Varılan bu anlaşma uyarınca Sezen Aksu, muvafakatname vermediği için piyasaya çıkarılamayan Şıkıdım single'ı önündeki engel de kalkmış oldu.

Tarkan, söz ve besteden doğan ve doğacak tüm teliflerin Sezen Aksu'ya ödenmesine karşılık, iki hit parçanın bütün dünya kullanım ve üzerinde değişiklik yapma hakkını elde etti.

Şımarık ile Avrupa'da zirveye koşan Tarkan'ın ikinci single'ı Şıkıdım önümüzdeki hafta Çek Cumhuriyeti'nde klibi çekildikten sonra Fransa ve Belçika'da piyasaya çıkacak.

(6 Ocak 1999 - Milliyet)

Magazin muhabirliği yaptığım yıllarda Yonca Evcimik, Sertab Erener, Mustafa Sandal ve Tarkan'ın şarkıcı olarak dünyaya açılma girişimlerine tanıklık ettim. Yonca Evcimik, Sertab Erener ve Mustafa Sandal'ın Avrupa'dan dünyaya açılma planları umdukları gibi gitmedi. Ama Tarkan öyle değildi.

Tarkan'ı dünya starı yapmak için ilk girişimi yapan kişi Ahmet San'dı.

Bu aşamada Ahmet San'ın önderliğinde Tarkan'ın Fransız prodüktör Charles Ibgui ile yaptığı sözleşme, dünyaya açılmadan başına dert oldu.

Charles Ibgui'nün, Tarkan'ı İngilizce albümle dünya pazarına sürmeden önce Batman and Robin filminde bir şarkı söyleterek parlak bir PR yapma planı başlamadan bitti. Filmin vizyon tarihi ertelenip de İngilizce albüme Batman and Robin filmiyle tanıtım yapma hayali suya düşünce, taraflar arasındaki ipler gerilmeye başladı.

Fransa'da Tarkan savaşı

5 Şubat 1998 tarihli Milliyet'te çıkan “Fransa’da Tarkan savaşı” başlıklı haber:

Avrupa’da Türkçe albüm çıkarmak isteyen Tarkan ve plakçısına sözleşme şoku! Sanatçının plakçısı Mehmet Söğütoğlu ile müzik dünyasının ünlü şirketlerinden Fransa Polygram, Tarkan’ın Ölürüm Sana albümünü Avrupa’da çıkarmak için prensip anlaşması yaptı. Tarafların sözleşmeyi imzalama ve albümü çıkarma hazırlıkları yaptığı bir dönemde, Fransız plak yapımcısı Charles Ibgui’nün Polygram’a çektiği ihtar, Tarkan ve plakçısının Avrupa hayallerini suya düşürdü.

Ibgui’nün, “Tarkan, 28 Aralık 1995 tarihinde yaptığımız bir sözleşmeyle, dünya haklarını Ahmet San’la yüzde 50 ortak olduğumuz Johathan Productions’a devretti. O nedenle, ne Tarkan’ın, ne de Türkiye’deki yapımcısı Mehmet Söğütoğlu’nun, iznimiz olmadan, dünyanın herhangi bir ülkesinde, herhangi bir dille albüm çıkarması söz konusu olamaz,” diyerek Polygram’a çektiği ihtar, taraflar arasındaki ilişkiyi de gerdi.

Söğütoğlu, “Sözleşmenin sadece son sayfasında Tarkan’ın imzası var. Diğer sayfalarda yok. Sonradan istedikleri gibi doldurmadıklarını nereden bileceğiz. O sözleşmeyi tanımıyoruz!” derken, şarkıcının avukatı Süheyl Atay ise oldukça temkinli konuştu:

“Dünyadaki büyük müzik şirketleri, sözleşmesi olan sanatçılara uzak durmaya özen gösteriyor. Bu sözleşme ortaya çıkınca Polygram da doğal olarak işi durdurdu. Gelineen noktada Charles Ibgui ile uzlaşma masasına oturup, sorunu çözmek istiyoruz. Aksi takdirde devreye uluslararası hukuk girecek.”

Milliyet’in sorularını yanıtlayan Fransız prodüktör Ibgui, Tarkan’la arasında en küçük bir sorun olmadığını, ama plakçısı Mehmet Söğütoğlu’nun tavrına ve yaptıklarına bir anlam veremediğini söyledi.

Ahmet San:"Tarkan defterini kapatacağım!"

Sözleşmenin imzalandığı dönemde Tarkan'ın menajeri olan Ahmet San ise şöyle konuştu:

"Mehmet Söğütoğlu, kabul etse de, etmese de şu bir gerçek: Tarkan'la üç albümlük sözleşmesi vardı ve bitti. Yeni bir sözleşme yapması da Tarkan'ın Jonathan Productions'la imzaladığı sözleşme nedeniyle mümkün değil. Tarkan'ın Türkiye'de yeni bir albüm çıkarması için bizden izin alması lazım. Uzlaşıp, bu sorunu çözmek ve Tarkan defterini kapatmak istiyorum. Ama Tarkan benimle konuşmadığı için mali müşaviri ve avukatı aracılığıyla sorunu çözmeye çalışıyoruz. Ben, Jonathan Productions'daki hakkımı Tarkan'a devretmeye hazırım."

Bu aşamada Tarkan'ın menajeri Ahmet San'ın yatırmadığı iddia edilen vergiler nedeniyle şarkıcının İstanbul Defterdarlığı'nca "Vergi Yüzsüzü" ilan edilmesi ve Megastar'ın Hürriyet'ten Lale Barçın İmer'e verdiği söyleşideki "Avrupa hayallerimi Ahmet San yıktı!" sözü taraflar arasındaki köprülerin atılmasına sebep oldu.

12 Şubat 1998 tarihinde Milliyet'te yayınlanan haberimde Ahmet San, Tarkan'a çok ağır bir yanıt verdi:

Tarkan'ın yalan söylediğini ve cahilce davrandığını iddia eden San, kendisine basın yoluyla hakaret ettiği için ünlü şarkıcı hakkında ceza davası açmak için avukatına talimat verdi.

Tarkan'ın sözlerine yanıt veren San, şöyle dedi:

"Tarkan'ın benim için sarf ettiği 'dolandırıcılık' lafı çok ağırlığa gitti. 'Herkes yaptığı hatanın cezasını çekmeli' diyor. Doğru. Tarkan, hatalarının bedelini ödeyecek."

Tarkan'a belgelerle cevap vereceğini, şarkıcıyla çalıştığı üç yıl boyunca zarar ettiğini ileri süren San, sözlerini şöyle sürdürdü:

"Çişim geldi dediği, unutulmaktan korktuğu aşamadan Tarkan'ı bir konserden 100 bin dolar alır noktaya getirdim. Anlaşmayı imzaladığı zaman ABD'de bir yıl kalmış ve İngilizce öğrenmişti. Her satırını tekrar tekrar okuyup, sonra imzaladı. Tarkan, bu sözleşmeyle tüm dünyada stüdyoya girip, ses kaydı yapma hakkını Charles Ibgui ile

benim ortak olduğum Jonathan Productions’a devretti. ABD ve dünyanın en iyi plak şirketi Atlantic Records’da, en iyi prodüktörlerle üç yıldır 400 bin dolara yakın stüdyo harcaması yaptı. Yurtdışındaki albümü çıkarmak zorundadır. O albüm için 400 bin dolara yakın masraf yapılmıştır. Çıkartmazsa cezai müeyyidesini ödemek zorundadır.”

Kavga bitti, Tarkan özgür

Tarkan'ın dünyaya açılma sürecinde yaşadığı her şeyi yakından takip edip, haberleştiren bir gazeteci olarak 7 Mart 1998 tarihinde şu habere İpek Durkal'la birlikte imza attım:

Pop müziğin megastarı Tarkan ile eski menajeri Ahmet San arasındaki kavga, anlaşmayla sonuçlandı.

Tarkan ve San arasındaki sorunu çözmek için plakçısı Mehmet Söğütoğlu, mali müşaviri Kenan Kır, avukatı Süheyl Atay ve şarkıcının dünya haklarını elinde bulunduran Jonathan Productions'ın ortağı Charles Ibgui, önceki akşam Papermoon restoranda bir araya geldi.

Saatlerce süren ve uzlaşmayla biten görüşmede San, Jonathan Productions'daki hisselerini Mehmet Söğütoğlu'na devretti.

İsrarla “Hiçbir geçerliliği yok” denilen Jonathan Productions'la olan sözleşme görüşmede masaya yatırıldı.

Anlaşmaya göre, Tarkan'ın ABD'deki albüm ve bundan sonra yurtdışında çıkacak albümlerinin hakkı; Ibgui, Söğütoğlu ve Tarkan'ın oldu. Ibgui, sanatçının Türkiye'de çıkaracağı albüm haklarını da Söğütoğlu'na devretti.

Söğütoğlu ile ortak olan Ibgui, Polygram'ın Avrupa'da çıkaracağı Ölürüm Sana albümüne izin verdi. Ayrıca Tarkan'ın bundan sonra Türkiye'de çıkartacağı tüm albümlerin yayın hakkının Polygram'a verilmesi yönündeki görüşmelerin de son aşamaya geldiği belirtildi.

San, yüzde 50 hissesini Söğütoğlu'na ne kadara devrettiğini açıklamaktan kaçındı. Tarkan'la el sıkışarak ayrıldıklarını vurgulayan San, “Tarkan, ‘Amerika’da İngilizce albüm çıkarma projesi senin başlattığın bir işti. Yollarımız ayrıldı, ama sonuçta sen de gurur duyacaksın” dedi. Bu da beni mutlu etti. İnşallah dünya çapında bir star olur!” dedi.

Tarkan'ın dünyaya açılımı derken Charles Ibgui'yle yaptığı sözleşme Türkiye'deki plak şirketi İstanbul Plak ve yapımcısı Mehmet Söğütoğlu'nu devre dışına itince savaş başlamıştı.

Tarkan ve Mehmet Söğütoğlu, dünyaya açılma yolunda vaat ettiklerini yapamayan Charles Ibgui'yle değil, Polygram'la yürümeye karar

verince olanlar oldu.

Çünkü ortada Tarkan'ın ileride başına ne gibi sorunlar açabileceğini hesaplamadan imzaladığı sözleşmeler vardı.

Tarkan'ı bu badireden kurtaran isimse yeni avukatı Süheyl Atay oldu.

Tarkan'la Süheyl Atay, 15 yıl birlikte çalıştı ve birçok başarıya imza attı.

Şimdi sıra o “avukat”la konuşmaya, bildiğimizi sandığımız olayların perde arkasını, Tarkan'ın bilinmeyenlerini öğrenmeye geldi.

Süheyl Atay'la 1993-2008 arasında birlikte çalıştığı Tarkan'lı yılları konuşmaya başlamadan önce bir şeyin altını çizmekte fayda var.

Süheyl Atay da benim gibi, Tarkan üzerinden şan, şöhret ve para peşinde biri değil.

Aksine, bir Türk şarkıcı olarak Tarkan'ın neleri başardığını gözler önüne sererek, hakkının teslim edilmesinin peşinde.

Anlattıklarını okuyunca, aynı şeyi düşüneceğinize adım gibi eminim.

Süheyl Atay'ın Tarkan'lı Yılları

Süheyl Atay'ın "Tarkan'ın avukatı" olarak karşımıza çıktığı süreç, Fransız prodüktör Charles Ibgui ve menajeri Ahmet San'la köprüleri atmaya başladığı döneme denk geliyor. Ben, bizim gördüğümüz pencereden olan biteni aktardım. Sıra şimdi madalyonun arka yüzünde. Süheyl Atay'dan o günleri dinleyelim.

O sorunlu süreçten Tarkan'ı nasıl kurtardın?

Ahmet San'ın menajerliğinin bittiği aşamada biz Tarkan'ın işlerinin yeni kurduğumuz Hitt Müzik tarafından yapılmasını kararlaştırdık. Hitt, Tarkan'ın menajerlik ve organizasyon şirketi olacaktı. Uygur Ataş, yıllarca Tarkan'la çalışmasının ve Ahmet San'ı asiste etmesinin doğal sonucu, aynı sistemin başındaki kişi oldu. Ben de Tarkan'ın avukatı olmam nedeniyle şirketin ve Tarkan'ın hukuki yapısını yönetecektim.

Ancak birdenbire kendimizi çok ağır bir sorumluluğun altında bulduk!

Çünkü Tarkan'ın hukuki sistemini yürütmek aynı zamanda benden önce kurulmuş olan ve Ahmet San'dan başlayan Atlantic Plak ve Ahmet Ertegüne uzanıyordu. Arada Charles Ibgui gibi Fransız bir prodüktör de vardı. Doğal olarak Tarkan'ın o güne kadar yapmış olduğu sözleşmeleri, imzalamış olduğu belgeleri birden önümde buldum.

Haftalarca, benden önce yapılmış tüm bu sözleşmeleri anlamaya ve çözmeye çalıştım.

Tarkan'ın kariyerinde önemli bir kavşak olacağını düşündüğüm bir süreçti bu.

O günden sonra Türkiye'de ve dünyada rahat hareket edebilmemiz için birçok sorumluluktan ve verilen taahhütten kurtulmak gerekiyordu.

Polygram müzik şirketiyle neler yaşadınız?

Tarkan'ın single ve albümünü Avrupa'da yapan ve tüm dünyada bu süreci yöneten kişi, 30 yaşlarında genç bir Fransız'dı.

Alain Veille, Polygram'ın uluslararası şarkılarını lisanslayıp Fransa'da dağıtan küçük bir şirket olan Podis'in başındaydı.

Tarkan'la yaptığı çalışma ve elde ettiği başarı Alain Veille'i önce Londra'da Polygram'ın yöneticiliğine sonra da Fransa'da Warner müzik grubunun başına geçmesini sağladı.

Podis de sadece Tarkan'la ilgilenen bir şirket haline geldi.

Rachid Taha ve Khaled, o zamanlar Polygram'ın bir anlamda kralıydılar. Bu süreç Tarkan'ı da onlar gibi Polygram'ın kralı yaparken, Alain Veille'i şirketin prensi haline getirdi.

Bu süreçte aynı zamanda Tarkan'a ve İstanbul Plak'a gelen yurtdışı teklifleriyle ilgilendim.

Bunların birçoğu şarkı ve albüm lisanslama talebiydi. "Bize devir hakkı verin, şu şarkıyı, şu albümü, şurada çıkaralım" gibi tekliflerdi bunlar. Birçoğu çok şaşırtıcı mektuplardı. Çoğunu eledim. Ama açık söylemek gerekirse içlerinde en ilginç, en samimi ve en heyecan verici olanı, kendi favorim olarak öne çıkarttım.

Bu Alain Veille'in yazdığı mektuptu. O mektupta Tarkan'a olan hayranlığını Şımarık şarkısıyla ilgili heyecanını ve bu işi yapma konusundaki büyük arzusunu anlatıyordu. O zaman karar mercii olarak Uygur Atas, Mehmet Söğütoğlu, Gürkan Söğütoğlu ve Tarkan'dan oluşan kurul önünde ilk kez fikrimi açtım.

O fikre en uzak kalan tek insan Tarkan'dı.

Tarkan, "Siz bu konuda bir çalışma yapın. Aranızda tartışın. Sonra bana ne yapmak istediğinizi iletirsiniz," dedi.

Dört çömez baş başa kaldığımızda Gürkan Söğütoğlu bana şöyle bir soru yöneltti:

"Abi, bize öyle bir cümle söyle ki, hepimiz senin gibi heyecanlanalım. Ne bileyim işte, bir tane sihirli cümle."

Bende o an aklımdan geçen ilk şeyi söyledim:

"Bugüne kadar hiçbir şey yapmadınız. Bir şey olmadı. Şimdi gelin bir şey yapalım, gerekirse yine bir şey olmasın!"

Bu cümlem ekipte büyük bir coşkuyla karşılandı.

"Abi, budur! Bunu gerçekten Tarkan'a da doğru anlatabilmeliyiz!" dediler.

Şöyle bir karar verdik. Bütün yazışmaları ben yapacaktım. Sonunda en

çimize sinen yapımcıyı Türkiye'ye davet edecektik. Önce biz tanışacaktık, sonra Tarkan'la tanıştıracaktık. İşin sözleşme safhasını gerekirse bu konudaki tecrübeli insanlara danışarak çözecek ve cesaretle yol alacaktık.

Her şey planladığımız gibi oldu.

Yazışmalar sonunda Alain Veille, sadece benim değil, herkesin ortak favorisi olmuştu.

Sıra Alain Veille'i Türkiye'ye davet etmeye geldi.

İstanbul'a gelen Alain Veille, yüz yüze yaptığımız ilk görüşmede hepimizin gönlünü fethetti. Alain Veille, işi Fransa'dan başlatacağını, sonraki ayak olarak Belçika, Almanya ve Hollanda'yı hedeflediğini, sonrasında Avrupa'nın diğer ülkelerinde single ve albümü çıkartacağını, oradan da Asya'yı, Güney Amerika'yı ve çok zor olmakla birlikte Amerika'yı deneyeceğini söyledi.

Papermoon'daki yemeğin sonuna doğru Tarkan'ı da davet ettik.

Alain Veille ile tanıştırdık, ama henüz hiçbir şey kesinleştirmeden ona konuştuklarımızın hepsini anlatıp zaten İngilizce albüm ve uluslararası başarı hayalleriyle dolu olan kafasını allak bullak etmek istemedik.

Bu görüşmeden on beş gün sonra Avrupa turnesi başlayacaktı. Bütün bu gelişmeleri paylaşmak için üç saat sürecek uçak yolculuğu ideal bir ortamdır diye düşündüm. Genellikle böyle kritik konuşmaları yapmak için herkes beni öne sürerdi. Bende bu tür konuşmaları yapmanın en iyi zaman ve mekânının uzun uçak yolculukları olduğuna inanırdım.

Yan yana oturuyorduk. Klasik bir kalkış seremonisinden sonra konuya girdim. Nelerle uğraşıyorum, o gün ağırladığımız adam kimdi ve ne yapmaya çalışıyor yavaş yavaş anlatmaya başladım.

Burada şunu söylemeliyim, gerçekten dinleme konusunda benzersiz adamlardan biridir Tarkan, laf kesmez. Tavır koymaz. Veya kaale almazlık etmez. Her zamanki gibi büyük bir sabırla dinledi. Bu dinleme şeklinin tam da olumlu bir şey olduğunu düşünürken tek cümlede en azından o an için bütün hayallerimi altüst ediverdi:

“Süheylcim, ben Türkçe şarkılarla ya da Türkçe albümlerle uluslararası bir başarının geleceğine inanmıyorum! İngilizce albümün yapılması konusunda önümüzdeki hukuki engelleri ve formaliteleri aşarsak bence bunlara da gerek kalmayacak zaten.”

Ama yıkılmadım, ayaktaydım! Benim de yıllar içerisinde Tarkan’a karşı geliştirdiğim bir strateji vardı. Hiçbir zaman söylediklerine katı bir şekilde karşı çıkmıyor ve itiraz etmiyordum.

Önce hak verdiğim konuları dile getirerek başlıyor, sonra o hınzır muhabbet içerisinde küçük bir açık yakalıyor, oradan bodoslama dalıyordum.

Burada parantez açıp komik bir şey anlatmak isterim.

Bunu yıllar içerisinde o kadar iyi anladı ki, birlikte çalışmamızın son yıllarında ben bir şey anlatmaya başladığımda eğer çok keskin bir fikre sahipse bana “Süheyl, bir şey anlatmanı istemiyorum. Sen anlatınca ikna oluyorum. Ve bu konuda da ikna olmak istemiyorum!” demeye başlamıştı.

Yolculuğun yarısına gelmiştik ve ben ona gerçekten onun iyiliğini ve başarısını düşünen bir dostu olarak şunları anlatmaya başladım:

“Senin görüşlerine elbette saygı duyuyorum. İngilizce albümün çok büyük bir hayalin olduğunu da biliyorum. Ama bana en azından kısa bir süre izin ver. Bir inisiyatif kullanayım. Eğer hiç ummadığımız, beklemediğimiz, ama ayaklarımızı yerden kesecek bir gelişme olursa sen de o noktadan itibaren işe sahip çıkacaksın ve savaşacaksın.” Belki ısrarımdan rahatsız oldu, ama benim heyecanımı da yabana atmak istemedi. Hafiften gönlümü alarak, “Böyle bir şeyin olacağını asla düşünmüyorum, ama eğer olursa emin ol ki gerekeni yapacağım,” dedi.

Tarkan için bu, bir şarkısının yurtdışında yayınlanması gibi küçük bir operasyondan ibaretti. Türklerden başka hiç kimsenin bu olaya heyecan duymayacağını düşünüyordu.

Amacıma yarı yarıya ulaşmış sayılırdım.

Tarkan’ın tüm desteğini alamadım, ama en azından “Böyle bir şey yapmalıyım!” da demedi.

O aşamadan sonra her şeyi Mehmet’le, Uygur’la ve Gürkan’la planlayarak ilerledik.

Önümüze gelen lisans sözleşmesini neredeyse kılı kırk yarararak sonuç aşamasına getirdik.

Dile kolay, ilk kez bir sanatçı için laf olsun torba dolsun diye değil, şarkıları, albümleri son derece profesyonel ve dünya çapında olan bir

şirket işin içerisindeydi. Bu ciddiyette bir anlaşma daha önce yapılmamıştı.

İşin aslına bakarsak sadece Tarkan değildi bu sürece inanmayan.

Aramızdaki hukuki bağlantıları sona erdirmek için aradığım Ahmet San da aynı fikirdeydi. Tarkan'ın Türkçe şarkıyla yurtdışında iş yapamayacağı fikrinde olan sadece onlar değildi. Yıllar sonra bir telefon konuşmasında, bu sektörde idolüm olan ve büyük saygı duyduğum Ahmet Erteğün'ün onlar gibi düşündüğünü öğrendim ve o zaman yaptığım işi ve bu konuda verdiğim savaşı daha da çok önemsedim.

Yeri gelmişken Ahmet San'la ilgili de bir parantez açmak isterim.

Her ne kadar bu konuda farklı düşünmüş olsak da, Ahmet San, Tarkan'ın hayattaki en büyük şanslarından biridir. O süreçte Ahmet Abi'nin bana, benim de ona kırgınlıklarım oldu. Ama ben kendisinin bu sektörde vazgeçilmez ve yeri doldurulmaz bir değer olduğunu düşünüyor ve onu çok seviyor, sayıyorum.

Genç ve potansiyel bir kariyerin bitme noktasına geldiği düşünülürken, bir hareketle onu gündemden çıkaran, izole eden, sonrasında yeniden bir kahraman gibi ülkesine döndüren bir akla ancak saygı duyabilirim.

Ben Türkçe şarkılarla ya da Türkçe albümlerle uluslararası bir başarının geleceğine inanmıyorum!

Fransa müzik listelerindeyiz

O uçak yolculuğun üstünden birkaç ay geçmişti. Podis ve Alain Veille ile yazışmalar yapılmış son noktayı koyma aşamasına gelmişti. Bu süreç sadece bizim için çok zorlu geçmedi. Aynı zorluk belki de misliyle karşı tarafta da yaşandı.

Bir ak yıl sonra bir sohbette Alan bana Polygram sanatçı sözleşme sürecinde kendilerine benim kadar zorluk çıkaran, kılı kırk yaran bir kişiyle muhatap olmadıklarını ama Tarkan'ı çok istedikleri için bu süreçte hiç kimseye vermedikleri tavsiyeleri verdiklerini söyledi.

Şöyle bir şey kararlaştırılmıştı:

Tarkan albümü ve şımarık single'ı aynı anda piyasaya çıkacak ve alacağı reaksiyona göre öncelikle çekecekleri klbin bütçesi ve sonrasında ulusal ve uluslararası strateji belirlenecekti.

Heyecanla, o günü bekliyorduk. Hiç unutmuyorum. Bir akşamüstü, ofiste bir dilekçe yazıyordum ki faks telefonu çaldı. O saatte gelen fakslar genellikle yurtdışından olurdu ve bir önem arz ederdi. İ i gücü bırakıp, faks makinesinin bulunduğu odaya geçtim.  nce, nasıl bir faks olduğunu hiç anlayamadım. Uzun bir liste görüyordum listede kimi tanıdık  arkı ve  arkıcılarda vardı.

Bir baktım, 26'ncı sırada Tarkan ve karışısında kendi ismiyle piyasaya çıkan albümü!

Bu liste Fransa'nın Top 100 listesiydi ve ben Tarkan'ın üstünde yer alan isimlere baktıkça bacaklarımın hafifçe titremeye başladığını hissettim.

 aka değil o yaz duyduğumuz tüm dünya starlarının albümleri vardı listede.

Liste bitince makine duracak sandım. Oysa bir liste daha geliyordu. Bu da Fransa single listesiydi. 70, 60, 50, 40 derken 20'nci sıraya kadar geldik. Listenin 20'nci sırasında Tarkan ve şımarık yazıyordu.

Faksın bitmesini bekledim ve bittiği gibi Tarkan'ın New York numarasını çevirdim. New York'ta neredeyse   le saatleriydi. Tarkan, uykulu bir sesle telefonu açtı. Ona, "Sana biraz sonra bir faks yollayacağım, duygu ve düşüncelerini bilahare bildirirsin," dedim ve

telefonu kapattım.

Paris'ten gelen taze faksı New York'a yolladım.

Fakslar biter bitmez telefon çaldı.

Tarkan'la aramızdaki o telefon konuşmasını günümüzde yapsaydık ve dinlemeye takılsaydık, "Bu ne sevinç, bu ne coşku, bu ne tatlı küfürleşme?" diye tapelerimiz internette bayağı iş yapardı!

Fransa'daki bu başarı o denli yükseltmişti neşemizi!

Artık o manidar hatırlatmayı yapma zamanı diye düşündüm.

"Hatırlıyorsun di mi uçakta verdiğin sözü?" deyince Tarkan'ın yanıtı şu oldu:

"Tamamdır... Telefonu kapatır kapatmaz spora gidiyorum hemen. Fit olmam lazım o zaman."

Beklediğimiz süreç ı ışık hızında tamamlandı. Fransa'dan her gün yeni bilgiler gelmeye başladı.

Artık daha büyük düşünüyorlardı.

Klip en kısa zamanda çekilecekti.

Senaryo örnekleri yollayıp, fikrimizi aldılar.

Yaklaşık on beş gün sonra Marsilya'daydık.

Marsilya'daki hayallerimiz bir yılda nasıl gerçekleşti?

Universal iki kişinin uçak bileti ve konaklama masraflarını karşıladığı için Tarkan Amerika'dan geldi, ben İstanbul'dan gittim.

Marsilya'da buluştuk.

Biz her zamanki gibi bir Türkiye klibi havası içinde, öğleden sonra başlayacağını sanıyoruz çekimlerin.

“Saat 07.00'de set var” denince ikimiz de dumura uğradık.

Tarkan, tevazuyu elden bırakmıyordu, ama bir yandan da “Ne abi bu? Sabah 7'de set mi olur?” diye sızlanmaya başlamıştı. Ne var ki yapacak bir şey yoktu.

Tarkan, Türkiye'de uzak ara stardı, ama Fransa'da esamesi okunmuyordu. Sadece Fransa'da yaşayan gurbetçi Türkler tanıyordu onu.

Hatta sette çalışanlar bile Tarkan'ı tanımıyordu, Tarkan onlar için bir şey ifade etmiyordu.

Tarkan'ın saçı, makyajı yapıldı, kıyafeti seçildi ve biz yavaş yavaş çevremizde harika kızların olduğunu fark ettik. Bunların hepsi klipteki figrasyonu. Tam on sekiz kız vardı. Ve o kızlar, o gzellekle, o profesyonellik ve disiplinle gecenin geç saatlerine kadar o tuvaletler, gelinlikler içinde Marsilya'nın sokaklarında Tarkan'ın peşinden koşturup durdu.

Saatler ilerledikçe setteki herkes Tarkan'ın ne kadar ışıltılı, yetenekli ve aynı zamanda mütevazı olduğunu anlamaya başladı.

Oyunculuğuna da hayran oldular Tarkan'ın...

Saat 17.00'ye kadar aralıksız çalıştık. Hava 22.00 gibi kararıyordu. Fakat son planlardan önce kızların belli sokak çekimleri vardı. Yönetmen “İsterseniz Tarkan'ı burada yormayalım. Yürüme mesafesinde liman var. Orada bir şeyler için. İki saat sonra gelin,” dedi.

O gün çok önemli iki olay yaşadık:

Limanda oturduk, birer bira söyledik. Fransa'yı konuşmaya başladık. Onun Fransa'da nerelere gidebileceğini üzerine fikir yürütüyorduk. Tarkan, hiçbir zaman Türkiye'deki gibi olmayacağını söyledi. Ama geldiğimiz noktanın bile önemli olduğunu söyleyince, bende ona "Şöyle bir hayal kur," dedim. "Bir yıl sonra Paris sokaklarında yürüyemiyorsun."

Tarkan'ın yanıtı, "Hayali bile güzel!" oldu.

Asıl bomba olayı limandan sete dönüş yolunda yaşadık.

Dar sokaklı bir çarşıya girdik. Çok güzel dükkânların olduğu, sokak çalgıcılarının bulunduğu küçük İstiklal Caddesi gibi bir yer. Bir köşe başında akordeon çalan yaşlı, ama hoş bir kadın gördük. Belli ki gençliğinde bayağı yürek yakmış biri... Chanson'lar çalıyor, önündeki küçük bavula da bahşiş topluyor. Çevresinde kimse yoktu. İkimiz geçip karşısında durduk ve kadının çalıp söylediği şarkıları dinlemeye başladık. 2 - 3 şarkı dinledik, ama gitmemiz de lazım sete. Tam ayrılmak üzereyken Tarkan, "Sana bir şey söyleyeceğim, ama hiç itiraz etmeyeceksin bana," dedi. Kafalarımız da biraz çakırkeyif... Birer bira yuvarlamışız. Lafı mı olur? Sen yeter ki iste dedim. Tarkan, "Cebindeki bütün paraları bu kadına vermeni istiyorum," deyince sesimi çıkaramadım.

Çünkü o zamanlar euro yok, Fransız frangı var ve benim iki cebim, bozuk para dolu. Az buz da değil... Rahat 1.000 frank vardı iki cebimde. Başladım cebimdeki paraları kadının bavuluna koymaya...

Bavula para saçtığımı gören insanlar başladılar etrafımıza doluşmaya.

Ceplerim boşaldı, sokak çalgıcısının meraklı bakışları arasında bavulu yarıya kadar para doldu.

Tarkan, "Paraları bitirdiğin an, hemen kaçalım buradan!" dedi. Öyle de yaptık. 40-50 insanın arasından koşarak uzaklaşmaya başladık. 20-25 metre gittik. Tarkan birden durdu, arkaya döndü, herkes gibi bize bakan müzisyene iki öpücük yolladı. Kadın da yere kadar reverans yapıp, karşılık verdi.

Bir süre daha koştuktan sonra yavaşlayıp, yürümeye başladık.

O anki hislerimi Tarkan'a anlatmaya başladım.

Az önce limanda konuştuğumuz olayla şu yaşadığımızı birleştirdiğinde içimden gelen şudur:

Senin bu kadar gönlünden verdiğin para sana binlerce misliyle geri dönecektir tez zamanda!

Bu olaydan tam bir yıl sonra Tarkan gerçekten Paris sokaklarında yürüyemiyordu.

En çarpıcı örneklerden biri de, bir lisenin önünde yaşandı. Okulun tam dağılma saatinde tesadüfen oradan geçiyorduk. “Tarkan... Tarkan...” diye çığlık atan onlarca liseli genç kızın arasında bayağı zor durumda, epey bir taciz altında kalarak, bir yıl önce kurduğumuz hayali yaşadık.

Dahası gerçekten bir yıl geçtiğinde tüm dünyada 2.5 milyon single, 1 milyon albüm satmıştık.

Ve gerek Tarkan, gerek hitlerinin yaratıcısı Sezen Aksu, gerekse İstanbul Plak, bu süreçte ciddi paralar kazanmıştı.

Kimsenin beğenmediği "Kuzu Kuzu" Hülya Avşar Show'la nasıl patladı?

Bu dönemde en büyük haksızlığı Tarkan'ın bizzat kendisine yaptığını düşünüyorum.

Bu kadar önemli bir sürecin kamuoyu ile paylaşılmama gerekçelerini anlamış değilim.

Burada belki Tarkan'ın ketumluğunun ve mütevazı duruşunun da etkisi vardır. Ancak bunun biraz da anlatabilme veya paylaşabilme becerisiyle alakalı olduğunu düşünüyorum.

Bu arada şunu anlatmak isterim:

Tarkan, Kuzu Kuzu'yla Türkiye'ye döndüğünde herkes merak içindeydi. Onun Türkiye'den uzak kaldığı süre içinde neler olup bittiğini bilmek istiyorlardı. Türkiye'den uzak kaldığı dönemde gerçekten akıllara durgunluk verecek bir sürü olay olmuştu.

Döndükten sonra Tarkan ilk olarak Hülya Avşar Show'a katılmıştı.

Tarkan Kuzu Kuzu'yu çıkardığında kimse beğenmedi. Satışlar kötü gidiyordu. Radyocular şarkıyı beğenmediler.

Her yaptığı iş olay olan Tarkan'ın ilk kez bir şarkısı olay olmamıştı!

Herkes bunun nedenlerini araştırıp, hayal kırıklığı içindeyken Tarkan "Türkiye Kuzu Kuzu'yu benim ağızımdan bir TV programında ilk kez izleyip şarkıyla bütünleştğinde her şey çözülecek," dedi. Bu Tarkan'ın star öngörüsüdür.

O dönem çıkabileceği üç-beş televizyon programı vardı.

Onlar arasından o dönem en uygun görünenin Hülya Avşar'ın programı olduğunu düşünüp, kararımızı verdik.

Gerçekten de Hülya Avşar'ın programında Kuzu Kuzu'yu ilk kez söylediğinde seyircinin reaksiyonundan Tarkan'ın ne kadar haklı olduğunu anladık.

O gün Hly Avşar Show’da şarkıyı  kez seslendirdi. “Bi daha! Bi daha!” çığlıkları arasında üçüncü kez söylediğinde herkes o şarkının patladığını biliyordu.

Tarkan’daki bu star öngörüsü, ekibin ona olan hayranlığını daha da artırmıştı.

O program Tarkan’ın kendini ifade etme konusundaki zafiyetini de su yüzüne çıkardı.

Çünkü, Hly Avşar ona, “Bunca yıl ne yaptın yurtdışında?” diye sorduğunda, oturaklı bir cevap veremedi.

O dönem çok izlenen bir televizyon programında Tarkan, yurtdışındaki başarılarını anlatma fırsatını yakalamışken, Hly Avşar’ın saçlarıyla uğraşmasına takılıp, bu fırsatı heba etti.

Elinde makasla ha bire, “Saçlarını beğenmedim, keseceğim onları!” diyen Hly Avşar’a kafası takılınca yurtdışında elde ettiği başarıyı maalesef Türkiye’ye anlatamadı!..

Tarkan'ı "vatan haini" ilan edenler

Tarkan'lı yılların en uzun süren sorunlarından biri askerlik meselesiydi. Tarkan, yurtdışındaki müzik çalışmalarını sekteye uğratmamak için askerliğinin tecil edilmesini istiyordu. Bu amaçla Başbakan'dan Kültür Bakanına dek bir dizi yetkili devreye girdi.

Ancak o dönem, askerin kendini hükümete bağlı değil de hükümetten bağımsız bir organizasyon olarak konumlandığı, bir anlamda askeri vesayetin olduğu yıllardı. O yılların bir başka özelliği de Türkiye'nin PKK terörü nedeniyle tıpkı günümüzde gibi her gün şehit vermesiydi.

Tarkan'ın askerlik meselesinde insanlar ikiye bölünmüştü:

“Askerliği ertelensin!” diyenler ve Tarkan'ı “Vatan Haini” ilan edenler.

Askerlik sürecinde Tarkan cephesinde neler olup bitti?

Tarkan'ın Ahmet San'la yollarını ayırma kararı ne kadar isabetliyse girdiği polemik de son derece yersiz olmuştur. Bu Ahmet San'ın kırılmasına yol açmıştır ve bu kırgınlıkla yaptığı belki kastını aşan “askerlik ihbarı” Tarkan'ın başına o süreçte ciddi bir çorap örmüştür.

Eğer Tarkan, Hürriyet'ten Lale Barçın İmer'e, Ahmet San aleyhinde açıklama yapmasıydı, olay kesinlikle o noktaya gelmeyecekti.

Tarkan ki, insanlar hakkında konuşmama özelliğiyle baş tacı edilir ve büyük saygı görür. Ama hiç yapılmaması gereken yer ve zamanda söylediği bu sözler kendisini hep zor durumda bırakmıştır. Yıllar sonra yine buna benzer bir durumu, kendisine bilinçli ve provokatif sorular yönelten ve amacının bu konuda yapay bir sansasyon yaratmak olduğu aşikâr bir Alman gazeteciyle yaşamıştır. Askerlikle ilgili cümleleri başımıza sonradan çözmekte çok zorlandığımız dertler açmıştır. O söyleşide sarf ettiği sözler nedeniyle haksız bir şekilde Tarkan, askerlikten kaçan bir vatan haini gibi lanse edilmeye başlanmıştır.

Michael Lang sorununu nasıl çözdük?

Tarkan'ın yurtdışında ünlü bir menajeri de vardı. Tarkan'ı dünyaya açılmasında ne gibi katkıları oldu o menajerin?

Tarkan'la yıllar süren işbirliğini dışında, salt müziksever kimliğimle hayatımda beni en çok etkileyen müzik olaylarından biri Woodstock'tır. Küçük yaşlarda olmama karşın neredeyse o dönemi tüm canlılığıyla hatırlıyorum.

Janis Joplin'lerin, Jimmy Hendrix'lerin, Woodstock özgürlük çığlıklarının, daha iyi bir dünya dileklerinin ve müziğin iç içe geçtiği efsane festival...

Üç-beş “deli” ve genç kafanın dâhiyane bir organizasyonu olan Woodstock...

Karma albüm süreci yaşanırken bir isim fısıldandı kulağımıza...

Michael Lang kimdir, sorusunu sorduğumuzda karşımıza o olağanüstü organizasyonun dâhi beyinlerinden biri çıktı.

Tarkan, Michael Lang'in aramıza katılacağını ve kariyer menajerinin bundan böyle o olacağını ve bizim onunla birlikte çalışacağımızı, Türkiye'deki sistemimizi koruyacağımızı, ama uluslararası anlamda artık yönetimin daha profesyonelce kurgulanması gerektiğini söyledi.

Açıkça söyleyeyim, kim ne düşünürse düşünsün, ben müthiş heyecanlandım ve mutlu oldum. Çünkü bir efsaneyle birlikte çalışacaktık ve bilgimize, tecrübemize ve değerlerimize yeni boyutlar ekleyecektik.

İlk toplantımız için Fransa'da Miraval'de buluşmayı kararlaştırdık. Herkes çok gergindi. Ve Michael, gördüğümüz an dudağımızı uçuklatacak bir sözleşme ile geldi! Neredeyse bir “tam teslimiyet” söz konusuydu!

Bunun için o zamana kadar hiç de alışık olmadığımız yüzdeler talep etti...

Sözleşmeyi okudum ve deyim yerindeyse daha birinci dakikada ilk “mola” hakkımı kullanıp Tarkan'la konuştum. Ne kadar mutlu ve

heyecanlı olursak olalım, önümüze getirilen sözleşmenin kabul edilemez noktalarından söz ettim. Bunların bir kısmına hak verdi.

Çünkü ne de olsa avukatıydım ve onun menfaatlerini sonuna kadar cansiperane savunacağımı biliyordum. Şartların bir kısmı içinse, Tarkan, “Biz her şeyi iyi götürüyor olabiliriz, ama artık profesyonel bir beyine ihtiyacımız var ve bu konuda tavizler vermemiz gerekebilir...” diyerek beni ikna etmeye çalıştı.

Tam anlamıyla ikna olmadım, ama bir star kararına da saygı duymak zorundaydım. Nihayet ortada bir yerde buluştuk ve ben tekrar mola sonrası oyuna döndüm.

Kıran kırana pazarlıklar sonunda Michael’la el sıkıştık ve sözleşmeyi imzaladık. Tarkan’ın gözleri pırıl pırıldı. Ancak ben kendimi müthiş huzursuz hissediyordum.

Her şeyin yolunda gitmesi durumunda bir sorun yoktu, ama uzlaşmazlık halinde geri dönülmesi ve sona erdirilmesi çok zor olan bir sürece giriyorduk.

Michael’ı çalıştığımız süre içerisinde insan olarak çok sevdim. 70’lerine merdiven dayamıştı, ama çok pozitif bir duruşu ve iyi kalpli özellikleri vardı. Ama bir menajer olarak değerlendirildiğinde benim için ciddi bir hayal kırıklığıydı.

Kendisine sayfalar süren e-postalar atıyor ve karşılığında “Yes”, “Okey” gibi çok aydınlatıcı ve tatmin edici yanıtlar alıyorduk! Sponsorluk toplantılarında bizi karşıımızdaki insanlarla savaştırıyor, sonra noktayı koyan kişi olarak imza atıyordu.

Hiçbirimizin alışık olmadığı bir şekilde brüt gelirimizden öncelikli olarak onun yüzdesi kesiliyor ve hesabına gönderiliyordu! İş isten geçmişti ve yapılacak pek bir şey yoktu. Neredeyse tüm banka hesapları onun tarafından kontrol ediliyor, üstelik her gün yeni bir bağlayıcı taleple karşıımıza çıkıyordu.

Bir gün Tarkan’ın tüm telif haklarının kontrolü adına önümüze koyduğu sözleşmeye ciddi bir şekilde isyan ettim. Ya ben inisiyatifsiz avukat olmaktan vazgeçeyim ya da inisiyatif koyayım ve doğru bildiğimi yapayım dedim.

Tarkan ne onu kaybetmek istiyordu ne de ileride zarar görebileceği şeylerin altına imza atmak istiyordu. Tarkan’ın bu konudaki kaygılarını giderdim ve Michael Lang’i de revize edilmiş yeni bir sözleşmeye imza atmaya ikna ettim.

Aradan yıllar geçti, Michael’la yolları ayırmaya karar verdik. Bu konuda her türlü hazırlığı yaptık ve neredeyse tüm ipleri yeniden elimize alarak aramızdaki sözleşmeyi sonlandırmak için Tarkan’la New York’a uçtuk. Uçak yolculuğumuz boyunca hep bir ortak duyguyu paylaştık:

Gerçekten bu bir “kader yolculuğuydu ve deyim yerindeyse “kendi kaderimizi belirleyebilme hakkı’nı yeniden elimize alabilmek için muhatabımızın ayağına gidiyorduk.

O kadar çok kaderden konuşmuştuk ki, sonunda kötü kaderin iyi kadere dönüşmesi için iyi yüreklere ihtiyaç olduğuna belirterek kendimizi motive ettik.

Biz “iyi yürekli insanlar”dık ve her ne kadar yıllar önce güle oynaya hatta safça teslim ettiğimiz kariyerimizi yeniden çizebilmek için sahip olmamız gereken özgüven ve enerjiyle uçuşumuzu tamamladık.

Kitabın rastgele sayfasından bizim payımıza çıkan "kader"

New York Manhattan’da dolaşmaya çıktık. Michael kaçak dövüşıyordu. Bir türlü bir araya gelememiştik, ama o işi halledene kadar Türkiye’ye dönmeyecektik. Bir kitapçıya girdik, farklı reyonlara dağıldık ve sonra tekrar bir araya geldik.

Bu arada Tarkan, dünyada yeni yaygınlaşmaya başlayan, fakat Türkiye’de henüz yapılmamış türden, sayfalarında sadece kocaman harflerle sözcüklerin olduğu İngilizce kalın bir kitapla geldi. Rastgele bir sayfasını açtığınızda karşınıza çıkan sözcüğün yaşadığınız süreci özetlediğini gösteren bir kitaptı bu... Tarkan, “Bir sayfa seçeyim, o da bizim bu yaşadıklarımızın adı olsun!” dedi. Binlerce sayfalık bir kitaptan bir sayfayı seçti. Sayfadaki sözcüğü görünce ikimiz de altüst olduk. Kocaman harflerle “Destiny” (Kader) yazıyordu!

O kitabın rastgele sayfasından karşımıza çıkan “Kader”imizi değiştirerek döndük Amerika’dan...

Herkesin "Tarkan" olduğu festival

Tarkan’la bir dizi yurtdışı seyahati yaptın. Tarkan’ın yurtdışındaki konserlerinin parçası oldun. Bugün geriye baktığında aklına gelen en çarpıcı, en unutulmaz anlarınız neler?

Avrupa’da turne yapmak, dünyanın çeşitli şehirlerine konser için gitmek, alıştığımız şeylerdi. Ancak Ukrayna’da bir müzik festivalinden davet almak özellikle bir durum arz ediyordu.

Bu yer, Ukrayna deyince ilk aklımıza gelen Kiev ya da Donetsk değildi. Karadeniz kıyısındaki Kahovka şehrinde “Tavriya Oyunları” adlı bir festivaldi bu. Doğal olarak başka kimlerin katıldığını sorduk. Karşılaştığımız isimler o kadar enteresandı ki... Bu isimler kendi ülkelerinde (Rusya ve Ukrayna’da) bir numaraydılar, ama en ünlü şarkıları Tarkan’ın söylediği şarkılardı.

Bunlardan birini Türkiye çok yakından tanıyor: Peter Kirkorov... Tarkan’ın pek de hazzetmediği biriydi. Üstelik katılanların Tarkan sevdası Kirkorov’la da bitmiyordu. Belki de tüm festivalin en top ismi “Ukrayna’nın Tarkan’ı” diye anılan Victor Pavlik de oradaydı.

Yani festivalde bir anlamda üç tane Tarkan vardı!

Biri Rusya’nın, diğeri Ukrayna’nın Tarkan’ı bir de gerçek Tarkan...

Tarkan ve ekibinde Ukrayna’da kaldığımız süre içerisinde yaratılan ve her biri ekibi yerlere yapıştıran birçok esprinin de çıkış noktası da buydu.

Ekibin yaptığı espriler bir yana, düşünün ki bir gece iki farklı sahnede birçok performans oluyor, bunların en önemli üçü kendi repertuarlarında Şımarık’a ve Şıkıdım’a yer veriyor. Önce Victor Pavlik sahne alıp, kendi bilindik Ukrayna ve Rus şarkıları arasına Tarkan şarkılarını sıkıştırıyor, aynı şeyi Peter Kirkorov yapıyor ve sahneye en son çıkan Tarkan “orijinal Tarkan repertuarıyla” konser veriyor.

Bizden hemen önce Peter Kirkorov sahnede idi. On binlerce kişi büyük bir coşkuyla eğleniyordu. Sahne arkasında da neredeyse adı konmamış acımasız bir rekabet vardı. Herkes ekstra bir şeyler yapma derdindeydi

ki hedefledikleri şey elbette orijinal olanın önüne geçebilmektir.

Biz, müzikal olarak bunun saçma bir hayal olduğunu zaten biliyorduk, ama sahne arkasında da sahnede atılan goller kadar değerli bir gol atmamız gerekiyordu. Sahneye çıkılan yerle kulis arası yaklaşık 200 metrelik bir mesafeydi.

Bütün ekip toplandık ve kulisten yürümeye başladık. Bu yürüyüşün ilk metreleri son derece sakın geçti, ama provokatif bir şey yapmak istiyorduk. Öyle ki sahneden önce bütün ekiplere bu yürüyüşte de bir gol atabilelim.

Yaklaşık 60 kişilik bir gruptuk. Bunun 15-20 kadarı Ukraynalı korumalardı, geri kalan ise bizim ekibimiz, orkestra, teknik ekip, asistanlar ve Türk korumalardı. Önce Tarkan, Uygur ve ben koşmaya başladık ve insanlara da bizlerle birlikte koşmalarını söyledik.

Herkes koşmaya başlayınca ve yapacak bir şey kalmayınca Ukraynalı korumalar da bizimle birlikte koşmaya başladı. Yaklaşık 150 metrelik bir mesafeyi belki de dünya müzik tarihinde ilk defa koşarak tamamladık. Bu sahneyi seyirciler görmüyor, ama diğer tüm şarkıcılar ve ekipleri tanık oluyordu. Yüzlerce insan vardı ve bizi önce korkuyla, sonra merakla ve nihayet hayranlıkla izlemeye koyuldular.

O motivasyonla konser başladı. Öyle bir konserdi ki “asıl” olan zirvedeydi ve taklitler yerlerde sürünüyordu. O geceyi yaşayan herkes bu müthiş anıyı çevresiyle paylaşıyor olmalı, ama benim için o geceyi esas unutulmaz kılan, Tarkan’la aramızda geçen bir diyalogdu. Gecenin sonunda yaptığımız bu konuşma, benim için bu olayı bir anı olmaktan çıkardı ve bir yaşam felsefesi olarak, unutulmazlarımın arasına kattı. Festival dönüşü uçakta Tarkan’a şöyle bir şey sordum:

Birlikte harika bir şey yaşadık, ama sonradan düşündüğümde içimi acıtan bir şey oldu. Ekipte neredeyse herkesin abisiyim. Senden 10 küsur yaş büyüğüm, bir gün ola ki yeniden koşmak isteyebiliriz ve ben koşamayabilirim. Ne acı değil mi?

Tarkan’ın tevazuyla verdiği yanıt aramızdaki ilişkinin zirvelerinden biriydi:

“Sen koşamazsan birlikte yürürüz o zaman. Biz hep beraber yürüsek de çok etkili olur zaten. Hiç kuşkun olmasın.”

Tunus'ta ölümden döndük

Tarkan'ın çok yetenekli sanatçı, olağanüstü bir yorumcu hatta dünya çapında bir yetenek olduğu konusunda neredeyse herkes hem fikir. Ancak kimi zaman bu yorumlara şöyle katkılar da yapılıyor:

“Çok özel biri... Allah'ın sevgili kulu...”

Ben bütün bunların dışında Tarkan'ın gerçekten de çok özel bir koruma kalkanının olduğu yürekten inananlardanım. İnanmak dışında bu konuda bizzat tanıklık ettiğim olaylar da oldu.

Tüm bunları ben deneyimlerken bazılarının başkaları da tanık oldu; bazen yaşanan şeyleri pek de inanmayarak, kimi zaman abarttığımı düşünerek dinledi. Her türlü yoruma saygım var, ama neticede ben yaşadığıma bakarım.

Tunus seyahati benim Tarkan ve ekiple birlikte yaptığım ve de pek olumlu hatırlamadığım nadir anılardandır. Verilen konseri bu tespitin dışında bırakmak lazım elbette. Orada bir amfi tiyatroyu dolduran binlerce insanın Tarkan'ın şarkılarıyla nasıl coştığına ve ellerini açarak secdeye kapanma hareketini nasıl bir ahenkle yaptıklarına şahidim.

Ancak gerek konserin öncesi kaldığımız otelin ıkkılığı gerek Tunus'a dair doğan olumsuz gözlem ve deneyimlerim keşke bir an önce ülkeye dönsək duygusunu yaşatmıştır bana. Anlatacağım olay da bir anlamda bu sevimsiz anıların tuzu biberi olmuştur.

Hep beraber sahilde uzanmış güneşleniyorduk. O arada pek çok ülkeden birçok turistin deniz paraşütü maceralarını izliyorduk. Hepsı sahilden bir rutin içerisinde havalanıyor, denizin açığına doğru yol alıyor, sonra tekrar sahile doğru yöneliyor ve yaklaşık 70-80 metre açıkta denize iniyorlardı.

İzlerken heveslendiğimi söyleyemem, ama Tarkan, “Hadi Sü, biz de yapalım!” deyince isteksizce yerimden doğruldum. Bu işı yapan adamların yanına gittiğimizde hiçbirinin zerre kadar İngilizce bilmediğini fark ettik.

Üç kuruşluk Fransızcamla “Anlatın, dinliyorum,” dedim ve bize neler yapmamız gerektiğini tarif ettiler. Çok da zor görünmüyordu doğrusu. Tarkan'a döndüm, “Ben pek bir şey anlamadım, ama herhalde bir

sorun çıkamaz,” dedim. O da, “Ya ne sorun çıkacak? Altı üstü adamlar gidecek, biz de paraşütle peşlerinden takılıp, havalanacağız. Zamanı gelince de bir ipi çekeceğiz ve aşağıya ineceğiz,” dedi.

Adamlar da, kazanacağı paranın derdinde. “No problem, no problem!” diye üsteleince kendimizi iki oturma yerinde kemerlerimizi bağlarken bulduk. Sahilde ekipten arkadaşlar vardı. Onlara el salladık ve az sonra yaşayacağımız ve hiç tahmin edemediğimiz inanılmaz maceraya hazır hale geldik.

Sürat motoru çalıştı, yavaş yavaş gaz vermeye başladı, hızlandı ve yola koyulduk. Büyük bir süratle bayağı yüksek bir yere çıktığımızı fark edince hafif bir yürek çarpıntısı geçirdiğimi hatırlıyorum. Bayağı bayağı uçuyorduk yani...

Açığa yöneldik, epey uzun bir tur attıktan sonra ağır ağır sahile doğru yol almaya başladık. Sürat motoru sahile yaklaştıkça insanların önce sakin, sonra el kol hareketleriyle ve ıgıllıklarla bize bir şeyler anlatmaya çalıştığını fark ettik. Ne yapmamız gerektiğini zaten çok da anlamamıştık. Anladığımız şeyleri yaptığımızda da pek bir işe yaramadığını gördük. Motor sahile paralel hale geldi ve tekrar açığa yönelmeye çalıştı. Ancak biz müthiş bir süratle sahile doğru alçalıyorduk. Her şey film şeridi gibi ilerliyordu. Her şey o kadar hızlı yaşandı ki şunu düşündüm:

“Şu duayı okudum demek bile yalan...”

Bir 10 saniye var, o 10 saniye sanki göz açıp kapama anıydı. Bayağı yükseklerden sahilin neredeyse belimize kadar olan sığılıkta bir yerine akıldık. Ölmüş olabilir miyim acaba diye düşündüm bir an var. Belki de birileri ölmese bile ciddi bir hayati tehlikeyle karşılaşabilecekleri bir kazaydı bu.

Herhalde bacaklarım kırılmıştır diye düşünüp, yerimden doğrulmaya çalıştım. Son derece rahat ayaklarımın üstüne bastım. Vücuduma baktığımda kalçamla dizim arasında bir yerin yarıldığını ve kanadığını gördüm. Bu kadarsa hiçbir şey değil diye düşünüyordum. İki metre yanımda Tarkan’ın da gayet sakin bir şekilde doğrulduğunu ve bana şöyle bir şeyler dediğini hayal meyal hatırlıyorum:

“Oğlum Süheyl, biz az önce ne yaşadık farkındasın değil mi?”

Gerçekten ne kadar farkındaydım, bilmiyorum, ama farkında olduğum bir şey vardı ki, iki insan o kadar yüksekte taşlık bir alana deyim yerindeyse akıldığında karşılaşacakları tek zarar birinin bacağındaki hafif bir kanama olamazdı.

Türkiye ve Tunus Kültür Bakanlarıyla tanışma

Tarkan'la geçirdiğimiz yıllarda kamuoyunun ya da hayranlarının büyük ilgi ve sevgisini yüzlerce kez yaşamıştık. Tarkan hayranlığını üst düzey bürokratlar ve bakanlar düzeyinde gördüğümüzde ise pek de alışık olmadığımız durumlarla karşılaştık. Bunlarla ilgili, rastlantısal olarak iki Kültür Bakanı ziyaretimiz var ki çok kısa bir zamanda peş peşe gerçekleşti ve bize pek de alışık olmadığımız şeyler yaşattı.

İlkini Tunus'ta yaşadık.

Tunus'ta bir müzik festivalinin finalinde sahne alacaktı Tarkan. Daha önce de anlattığım paraşüt kazasını yaşadığımız dönem.

Tarkan'ın dünyanın her yerinde en çok bilinen ve sevilen şarkıları kuşkusuz Şımarık ve Şıkıdım'dı. Ancak Tunus'a gitmeden önce bize söylenen alternatif bir şarkı daha vardı ki bu bizi hem şaşırttı, hem de tedirgin etti. Çünkü Kimdi, Khaled'in dünyada hit olmuş Didi'sinden "apartıp" Tarkan'ın Kıl Oldum Abi albümünde okuduğu bir şarkıydı...

Hatta bunun öncesi de var!

Polygram'la Avrupa'da Tarkan şarkılarından karma bir albüm çıkaracaktık. Şirket yöneticilerinin önüne Tarkan'ın iki albümünü koyduk, içlerinden istedikleri şarkıları seçip, repertuar oluşturmaları için...

İlki Aacayipsin albümü, diğeri Ölürem Sana albümü. Onlarda buradaki şarkıları en kısa zamanda dinleyeceklerini ve şarkı seçeceklerini söyledi. Ama arkasından bize "Eyvah!" dedirtecek soru geldi:

"Biz Tarkan'ın üç albümü olduğunu biliyorduk. Üçüncüsünü de bize iletmeniz mümkün mü?"

Bu şu demek oluyordu:

Biz onlara ilk albümü verecektik ve onlar dehşetle fark edeceklerdi ki bizzat kendi sanatçıları olan Khaled'in Türkçe sözlerle düzenlenmiş bambaşka bir versiyonu var!

Yapacak bir şey yok.

İlettik albümü.

İşi de espiye vurarak, “Orada bir sürprizle karşılaşacaksınız. Bakalım begenecek misiniz?” gibi bir şeyler de söyledik.

Albümü dinledikten sonra dönüşleri muhteşem oldu gerçekten!

“Yahu inanamıyoruz. Bu Kimdi isimli eser, müthiş olmuş. Bunu pekâlâ Fransa’da bir single olarak düşünebiliriz. Khaled’den izin durumlarını hiç kafaya takmayın. Onu birkaç saatte hallederiz.”

İşin hukukuna dönük cümleler kurmamalarının belki de tek nedeni Tarkan’ın ilk albümündeki masum delikanlı fotoğrafları olsa gerek.

Koca uluslararası plak şirketi konuyu “Genç adam. Yapmış işte bir ufak çılgınlık...” diyerek mi geçtirdiler konuyu bilmiyorum, ama Tarkan Olimpia’da Kimdi’yi söylerken salondaki Fransızların neredeyse tamamı transa geçmişti, onu çok net hatırlıyorum!

Hikâyemizin başına dönecek olursak Kimdi, benzer rüzgârları Tunus’taki amfi tiyatroda da estirmişti. Tarkan, bu şarkıyı söylerken, konser alanındaki binlerce kişi ellerini yukarıya kaldırarak “Meksika dalgası” yapıyor ve canhıraş çığlıklar atıyordu.

O müthiş gecenin sonrasında Tunuslu organizatör, bize Tunus Kültür Bakanının Tarkan’la tanışmayı çok istediğini söyledi. Aslında bu tanışma merasimi için pek zamanımız yoktu. Ama söz konusu olan da Tunus Kültür Bakanıydı. Ne yapıp edip bir zaman yarattık.

Ciddi bir güvenlik kortejiyle Kültür Bakanlığının yolunu tuttuk. Orada bir kez daha gördüm ki, müzik gerçekten çok önemli bir evrensel değer ve onun süperstarları dünyanın neresinde olurlarsa olsunlar en üst düzey devlet erkânı tarafından bile hayranlıkla ağırlanıyorlar.

O ziyaretten unutamadığım bir detay, Bakanın Tarkan’la karşılaştığı anda duyduğu ve yansıttığı heyecan ile gözlerindeki ışıltıydı. Tunus Kültür Bakanı, önemli bir devlet başkanını karşılıyor gibi heyecanlıydı.

Bütün bunlar olurken Tarkan’ın kendi ülkesinde şöyle bir gerçek vardı:

Askerlik konusu ön plandaydı ve Tarkan’la ilgi gündemin birinci sırasındaydı. Kitabın diğer bölümlerinde de söz ettiğim gibi bu konuda neredeyse tüm ülke bıçakla kesilmiş gibi ikiye ayrılmıştı ve iki farklı

şey düşünüyordu.

Bir kısım, Tarkan'ın uluslararası bir görev ifa ettiğini ve gereken kolaylıkların kendisine tanınmasını savunuyor, diğer taraf ise Tarkan'ın da her Türk genci gibi zamanı geldiğinde askerliğini koşulsuz olarak yapması gerektiğini söylüyordu. Üstelik o zaman da gelmişti.

Üst düzey devlet yöneticileri bile bu tartışmanın içerisindeydi.

Öyle ki dönemin Başbakanı Mesut Yılmaz, güncel konulara ilişkin düşüncelerini belirtirken kendisine Tarkan'ın durumu soruluyor, o da “bir memleket meselesi” anlatır gibi soruyu yanıtlıyor ve bu konudaki düşüncelerini paylaşıyordu.

Bütün bu süreçte bir kişi özellikle çözüm aramak ve bulmak konusunda çok duyarlı davranmıştı. Bizim de yurtdışından defalarca konuştuğumuz ve her konuşmamızda ilgisini, sevgisini ve desteğini fazlasıyla hissettiren kişi dönemin Kültür Bakanı İstemihan Talay.

Kendisi de bu konudaki düşünceleriyle kamuoyundan ya büyük bir destek görüyor ya da oldukça sert bir şekilde eleştiriliyordu.

Nihayet, Tarkan, Türkiye'ye dönüp askerliğini bedelli olarak yaptı.

Vefa borcunu ödemek için Kültür Bakanını aradım ve ziyaret talebimizi özel kaleme ilettim.

Daha sonra arayıp Tarkan'ın yapacağı ziyaretten bakanın büyük memnuniyet duyacağını iletiler.

Randevu günü Ankara'ya gitmek için yola koyulduk. Tarkan'ın yayınlanan albümünün kapağını çok şık bir çerçeveye süsleyip Sayın Talay'a hediye edecektik. Gerçekten de çok candan ve sıcacık bir karşılamaydı. Kültür Bakanlığında kaç kişi çalışıyorsa hepsiyle ve de ayrı ayrı onlarca fotoğraf çektiirdi Tarkan. İstemihan Talay, konuşmasının bir yerinde, “Sen bu ülke için çok önemli bir görev yaptın. Sana destek vermek de bizim görevimizdi,” dedi.

O günün zihnimize kazınan anısı ise şuydu:

Biz Tarkan'ı İstanbul gecelerinde ya da konserlerinde magazinci arkadaşların takip etmesine çok alışkındık.

Bu nedenle takip eden gazetecilerin birçoğunu yakinen tanıyorduk. Doğal olarak tüm gazeteci arkadaşlar herhangi bir yerde karşılaştıkları

zaman Tarkan'a ismiyle hitap ediyorlardı. Tarkan da, birçoğunu tanıdığı için isimlerini söyleyerek karşılık veriyordu.

Kültür Bakanını ziyaret edip, dışarı çıktığımızda Ankaralı basın emekçilerini karşımızda gördük. İnandırması güç, ama neredeyse Ankara'nın tüm muhabirleri, kameramanları, foto muhabirleri oradaydı!

İstanbul'dakinin aksine sportif değil, neredeyse tümü takım elbiseli insandı ve birçoğu kravat takıyordu.

Ve arkasından sorular başladı:

“Sayın Tevetoğlu, bir konuda düşüncenizi almak istiyoruz,” diye başlayan ve sanki bir yabancı bakana sorulabilecek türden kültürel, sosyal, siyasal sorular...

Tarkan, üçüncü ya da dördüncü soruyu cevaplamış, bir başka muhabir de “Sayın Tevetoğlu,” deyince bakan artık kendini tutamayıp müdahale etmişti:

“Arkadaşlar Tarkan öyle bir sisteme çok alışkın değil. Bir de üstelik yol yorgunu. Daha fazla yormayalım kendisini.”

Teşekkür ederek ayrıldık.

Bir diğer unutamayacağım kare de şuydu:

Aşağıda kapıdan çıkmak üzereydik. Tarkan, son bir kez yukarıya dönüp merdivenlerdeki bakanlık çalışanlarına el salladığında onlarca kişinin o daracık alanda nasıl büyük bir nezaket, sevgi, ama ille de resmiyet içerisinde el salladıklarına tanık olduk.

Meksika'da ikimizi de şaşırtan imza kuyruğu

Anılar arasında Tunus nasıl diplerdeyse Meksika da o kadar zirvedir.

Her şeyiyle bir masal gibidir.

Avrupa'daki başarıları anlayabiliyorduk. Neticede Avrupa'nın her yerinde Türkler yaşıyordu ve coğrafya asla bizim uzağımızda değildi.

Rusya zaten başlı başına farklı bir olaydı. Rusya'nın en popüler sanatçısı Rusların da önüne geçerek Tarkan'dı.

Japonya ve Uzakdoğu'nun diğer ülkelerini ise Barış Manço'dan günümüze gelen sempatileriyle açıklayabilirdik.

Ama bir yer vardı ki orada hepimiz duruyor ve inanamıyorduk. Orta ve Güney Amerika... Universal'den satış listeleri geldiğinde Arjantin'in karşısında 40 bin gibi bir rakam görüyorduk. Venezuela'da, Şili'de, Brezilya'da ciddi satışlar vardı.

Üstelik buradaki satışlar Avrupa'daki gibi single başarısı değildi. Çünkü Güney Amerika'da bir single pazarı yoktu. Orada Şımarık ve Şıkıdım albümlerinden bir karma albüm Tarkan adıyla satılıyordu.

Sadece biz değil Universal merkez de olayı şaşkınlıkla izliyordu, ama en çok şaşırıanlar bizzat Güney Amerika'daki plak şirketleriydi. Öyle ki kimi yerlerde Tarkan albümü Shakira, Enrico Iglesias, Gloria Estefan albümlerinden çok satıyordu. Daha komik bir şey söylemek gerekirse dünyayı kasıp kavuran Ricky Martin kendi ülkesinde Tarkan'la zirve mücadelesi veriyordu.

Kulağımıza bu Latin starların Tarkan'la ilgili kıskançlık hikâyeleri geliyordu, ama bir yer vardı ki orası gerçekten akıllara durgunluk verecek boyuttaydı. Her hafta dünya satış listeleri önüme geldiğinde Tarkan albümü on binlerce artıyordu: Fransa ve Almanya albüm satışında Meksika'yla yarışlıyordu.

Biz Meksika'ya ayak bastığımızda Tarkan'ın satılan albüm sayısı 130 bindi. Ben satış raporlarını izlemeyi bıraktığım aşamada -ki bu birkaç yıl sonrasına tekabül ediyor- bu sayı 280 bine çıkmıştı.

Düşünün ki bir uluslararası star ülkemize geliyor onu havaalanında

onlarca basın mensubunun yanı sıra o ülkedeki plak şirketinin birkaç yetkilisi karşılıyor, patron ya da yöneticiler starı şirkette karşılıyor!

Biz Meksika'ya gittiğimizde Mexico City Havaalanı'nda tüm Universal tam kadro oradaydı. Yanı sıra diğer Güney Amerika ülkelerinin Universal temsilcileri vardı. İnanılmaz bir basın ordusu ve daha da önemlisi yüzlerce Meksikalı Tarkan hayranı da alandaydı. Küçük dilimizi yutmak üzereydik. Kadromuz son derece mütevazıydı.

Tarkan, ben, İstanbul Plak'tan Gürkan Söğütoğlu ve Universal International'ın başındaki Belçikalı arkadaşımız Eric Van De Porter... Otele ulaştığımızda bu sefer hayranlar kapıda bekliyorlardı. Neler oluyor diye birbirimize bakıyorduk.

Tarkan çok yorgundu. "İsterseniz nezaketen bir süre lobide arkadaşlarla olun, ama ben odaya gidip dinleneyim," diye izin istedi. Bir süre sonra Gürkan da odaya çıktı. Biz Eric'le birlikte tüm Latin ülkelerinin plak şirketi yetkilileriyle lobide başarıyı margaritalarla kutlamaya başladık.

Ancak bir konuda uyarılmıştık. Margaritalar, tekilalar zaten tehlikeliydi, bir de arada ciddi bir rakım farkı olunca tehlike katlanıyordu. "Aman," demişlerdi, "Orada içecekseniz Türkiye'deki gibi içmeyin, adam gibi için." Eric Van De Porter üçüncü margaritasım söylediğinde kulağına eğilip son derece dostane bir uyarıda bulundum:

Eric, biraz yavaş içmende yarar var; çarpıtabilirsin.

O yarı Fransız, yarı Belçikalı havasıyla tek cümlede beni ezdi bitirdi.

"Bende Türkler iyi içer diye bilirdim. Merak etme, bana bir şey olmaz."

Yaklaşık bir saat sonra Eric, 20 kişilik ekipten tuvalete gitmek için izin istedi. Yerinden doğruldu, üç adım attı ve koca gövdesiyle Mexico City'nin beş yıldızlı otelinin tam da ortasında bir çınar ağacı gibi devrildi!

Meksika'da müthişti her şey... Otelde odama çekildiğimde masamın üzerinde detaylı bir seyahat programı buldum. Her şey tüm ayrıntısıyla planlanmıştı. Toplam dört gün kalacaktık ve liste bitmek bilmiyordu. Gazete röportajları, televizyon çekimleri, radyo programları, imza törenleri, fan club toplantısı... İçimden, Allah Tarkan'a kuvvet versin dediğimi hatırlıyorum. Böyle bir temponun altından nasıl kalkabilirdi ki insan?

Dört gün sonra New York’a gitmek için havaalanına vardığımızda Tarkan’la çalıştığım 16 yıl boyunca hiç görmediğim kadar mutlu ve huzurlu bir yüz ifadesiyle karşılaştım.

Oradan oraya koşturuyor, ama her gittiğimiz yerde gördüğü ilgi sayesinde tüm yorgunluğunu unutuyordu.

Programın zirvelerinden biri, imza günüydü. Neredeyse Türkiye’dekilere benzer şekilde imza töreninin olduğu mekâna arka kapıdan girdik. Müzik mağazasının ön tarafında neler olduğuna dair hiçbir fikrimiz yoktu. Etkinlik başladı. Tarkan posterlerini, albümlerini imzalıyordu.

15-20 dakika kadar yanında kaldım. Sonra elime kameramı aldım ve kuyruğu çekmeye başladım. Arada insanlara bir şeyler soruyordum ve aldığım yanıtlar sonrasında kuyrukta bekleyenleri çekmeye devam ediyordum. Müzik marketin dışına çıkınca ciddi bir kalabalığın da dışarıda beklediğini gördüm.

Kuyrukta ilerledikçe sokağın sonuna kadar insan biriktiğini fark ettim. Yürümeye devam ettim sokak kıvrılıyor ve kocaman bir bulvara çıkıyordu. Sokaktaki kuyruğu dönüp bulvara çıktığımda gördüğüm manzara karşısında şoke oldum. Bulvarda kuyruk yılan gibi kıvrıla kıvrıla uzuyordu ve insanlar umutla sıranın kendilerine gelmesini bekliyordu.

Yaklaşık iki saat sonra imza günü bitti ve ben çektiğim görüntüleri otomobilde Tarkan’a izlettim. O dükkânın içinde karşılaştığı coşkudan ibaret olduğunu sanıyordu her şeyin. Oysa dışarıda saatlerce beklemiş ve amacına ulaşamamış yüzlerce kişi kalmıştı.

Bize sadece Şımarık, Şıkıdım ve Kır Zincirlerini şarkılarını “half playback” olarak seslendireceği minik bir konser düzenlediklerini söylediklerinde “Ya böyle bir konserde kaç kişi olabilir ki?” diye düşünmüştük. Salona vardığımızda dışarıda 2-3 bin kişilik bir kalabalık olduğunu gördük. Yetkililere kapının ne zaman açılacağını sorduk.

Cevap komikti:

“Bunlar dışarıda kalanlar. Salon zaten tıklım tıklım!”

Salona girdiğimizde binlerce kişiyi ellerinde Türk bayraklarıyla “Tarkan!” diye çığlık atarken gördük.

Şarkıya başladığında herkesin eksiksiz olarak sözleri Türkçe

söylediğini fark ettik.

Bu arada minik bir not:

Mexico City’de biz gittiğimizde yaşayan Türk nüfus sadece ve sadece 27 kişiydi. Onların da büyük çoğunluğu büyükelçilik çalışanıydı. Bu bilgiyi bizzat büyükelçilik çalışanlarından almıştık. Dünyanın bir ucunda Türkçe söylenen şarkılar ve Türk bayrakları... Hatırlamakta yarar var. O dönem Tarkan’ın askerlik sorunu vardı ve ülkeye giremiyordu. Ciddi sayıda insan kendisini “Vatan haini” ilan etmişti. Biz ısrarla bu süreç bitip, bu görev tamamlandığında kendisinin ülkeye döneceğini ve askerliğini yapacağını söylüyorduk.

Hayat böyle enteresan geliyordu bazen...

Meksika programımızın bir yerinde Acapulco diye bir başlık atılmıştı. Biz bu Acapulco’yu bir zamanlar hastası olduğumuz Aşk Gemisi (The Love Boat) dizisinden tanıyorduk.

Uçakla Acapulco’ya gittik. Uçaktan inip, bize tahsis edilen otomobile ulaşmaya çalışırken Tarkan hayranlarının ilgisinden ezilme tehlikesi atlattık. Şaka değil. İstanbul’da değildik ve canımızı zor kurtarmıştık.

Acapulco’da boş vakit bulduğumuzda otelin çevresinde dolaşmaya çıkıyorduk. Bir keresinde küçük bir maceraya atıldık ve bir taksile çevreyi görmek istedik.

Bizi, Hawai gömlekli bir taksi şoförüne emanet ettiler. Çok sempatik bir adamdı. Sohbet etmeye başladık. Ona dedim ki, “Siz şu an bu gömlekle duruyorsunuz, benim ülkemde insanlar sıkı sıkıya giyinmişler çünkü dışarıda kar yağıyor. Çok şanslısınız” Adam, dünyanın en salak cümlesini duymuş gibi, beni süzdü ve şöyle dedi:

“Bayım, nasıl bir şans bu? Ben yılın 12 ayı bu gömleği giyiyorum. Bence siz biraz daha şanslısınız. Kar diye bir şeyden bahsediyorsunuz.”

Türkiye kış yaşarken bambaşka bir mevsimin sürdüğü bir ülkedeki maceramız sadece Meksika’yla sınırlı değildi. Dünyanın bir başka ucunda da benzer bir sahneyi yaşadık.

Nerede mi?

Sözünü ettiğim yer Avustralya...

Karma'nın adını kim koydu?

“Meksika'dan çok daha renkliydi” dediğin Avustralya seyahatini anlatır mısın? Neler yaşadınız ki bu kadar renkli geçti Avustralya?

Avrupa'ya ya da Amerika'ya gitmek günümüzde hızla planlanıp uygulanabilecek bir şey, ama Avustralya pek de öyle değil.

Her şey normal akışında sürerken Avustralya'ya uzanan bir serüven planlarımızda yoktu. Ancak Pepsi, iklim ve lokasyon avantajlarını düşünerek Tarkan'lı reklam çekimlerinin Sidney'de yapılmasına karar vermişti.

Gerçekten de uluslararası bir markayla çalışıyor olmak çok önemli deneyimler ve hatırı sayılır anılar yaşatır.

Örneğin Pepsi'yle resmi imzalar atılmadan önce New York'ta üst düzey yöneticileriyle son derece lüks bir loftta yemek yemiştik. O yemekte kendilerine verilen bilgiden fazlasıyla etkilenmiş olacaklar ki hissettirmeden Tarkan'a merak ve hayranlıkla baktıklarını fark etmiştim.

Fotoğraf çekimleri Londra'da gerçekleşmiş, ekipte çalışan sıradan asistanların bile uluslararası birçok projede yer alan çok tecrübeli isimler olduklarını görmüştüm.

İstanbul'da yapılan bir toplantıda masanın etrafında üç-dört farklı ulustan idari ya da kreatif direktörlerin yer alması bizim için sürpriz değildi.

Ama benim için tüm Pepsi reklam kampanyasının belki de en çılgın ve heyecan verici detayı, Avustralya'daki reklam çekiminde Tarkan'ı deyim yerindeyse göklere uçuracak ekibin kim olduğunu öğrenince yaşadığımızdı. Son derece “cool” bir gruptu bu. Bir sürü yakışıklı adamdan ve güzel kadından oluşuyordu.

Kendi aralarındaki diyalogları bile insanı meraklandırıyordu. Her şeye son derece hâkimdiler ve her bir detayı ince ince düşünüyorlardı.

Sorup soruşturduğumuzda Hırvat olduklarını öğrendik. Merakla daha önce yaptıkları işleri sorduk. Duyduğumuzda küçük dilimizi yutacaktık. Karşımızda ciddi ciddi “Matrix”i uçuran “Morpheus” ile yer çekimine karşı meydan okutarak savaştıran ekip vardı. Star olmak

ve de starla çalışmak böyle bir şeydi.

Onlar dünyanın bir ucunda Tarkan'ı Sidney'in tepesine çıkarmak için oradaydılar. İşlerine son derece hâkim ve disiplinli olmanın yanı sıra aynı zamanda sohbet konusunda da son derece başarılıydılar. Yemek molası ve ardından gelen kahve sohbeti sırasında o sıralar herkese sorduğumuz soruyu onlara da sorduk:

“Böyle zellikleri olan bir albüm yaptık. şu andaki duygularımız, düşüncelerimiz şöyledir. Ne koymalıyız sizce albümün adını?”

İsmiini hatırlayamadığım liderleri ve aynı zamanda çekimin yönetmeni hiç düşünmeksizin ve tereddüt etmeksizin tek sözcük söyledi:

“Karma.”

zerinde konuştukça ve dşndkce ne kadar isabetli bir tespit yapıldığını daha iyi anlıyorduk. O dönemde yaşananlar, yurtdışında zorunlu olarak geçirilen esaret günleri, ekibin birbirine bağlılığı ve özverisi, sebepsiz olmayan her şey, iyiliklerin iyilikle geri dönmesi, kötülerin illaki elenmesi ve yok olması...

Bunların elbette bir nedeni vardı. Karma albmyle başlayan süreç de tüm onu hazırlayan şartlar, öncesi ve sonrasıyla bir artistik kariyerin bence zirvesiydi. Bu demek değil ki bu süreç bir imparatorluk hikâyesidir. Duraklama, gerileme ve hatta yok olma dönemleri vardır. Ama bir yandan bakıldığında da o süreç; gerçekten her şeyin kontrol altında olduğu gücümüzün hissedildiği ve hissettirildiği, her şeyin mükemmele yakın yönetildiği, sanatçıyla ekibin dostluğunun zirve yaptığı bir dönemdir. Öyle ki her birimiz hatalar bile yapılsa yanlış bir adım dahi atılsa herhangi bir konuda taviz dahi verilse süreçten mutlak başarıyla ve daha da güçlenerek ıkacağımıza inanıyorduk.

nce Tarkan'la, Karma felsefesini yeni kitaplar alarak ve okuyarak incelemeye başladık ve sonrasında onunda görüşlerini alarak, Karmanın albüm bildirisini kaleme aldım. Basına yollanan bu bildirinin sonunda “şimdi Karma Zamanı” diyorduk. Gerçekten de o dönem Karma zamanıydı. İstanbul'un gece kulüplerinde ve tüm tatil beldelerinde bir gece içinde sayısız kez Kuzu Kuzu, Ay, Hp alıyordu.

Bir konuda konuşuyor, keşke şöyle yapsak diye hissiyatımızı belirtiyor, kısa bir süre minik hayaller kuruyor ve ertesı gün hayalimizi gerçekleştirmek için düğmeye basıyorduk.

Örneğin, bir gün gazetede Ferzan zpetek'in uluslararası bir festivalden dl kazandığını okuyor, “Niye bize klip çekmesin?” diye

soruyor, hararetimiz yükseldiğinde Ferzan’a ulaşma yollarını arıyor ve buluyorduk. Nazan Öncel’in Hüp’ü Ferzan Özpetek ile ilgili geçen birkaç saatlik bir muhabbetin peşinden, bir ay sonra çekiliyordu.

Kısacası o dönem, bir Hırvat yönetmenin ağzından dökülen tek bir sözcük ile hayat bulmaya başlamış ve sonuna kadarda öyle yaşanmıştı.

Pepsi sponsorluğu sürecinde dünyanın dört bir yanına gittiğimiz doğrudur, pek çok güzel anımızda var. Ama bugün bakıldığında saçma sapan olaylarda yaşanmadı değil. Örneğin aradan onca yıl geçmesine karşın Uygur’la hâlâ konuşup güldüğümüz ve o görkemin arkasındaki küçük saçmalıkları tebessümle hatırladığımız hikâyeler de var. Bunlardan biri Pepsi reklam filminin metniyle ilgiliydi. Bize öncesinde anlatılan hikâyede şunlar oluyordu.

Reklam filminin başında liseli Tarkan’ı arkadaşlarıyla, bir kahvede sohbet ederken görüyorduk. Arkadaşları farklı şeyler içebilir ama Tarkan doğal olarak Pepsi içiyor, yanlarına bir falcı yanaşır ve Tarkan’ın falına bakmak istiyor. Muzip bir gülümsemeyle şişeyi gösteriyor. Ama falcı ısrarla isteğini yineliyor. Şişeden de bakabilir yani... Ve sonra hayatında olup ve bitecekleri anlatıyor. Yani filmde; on binlerce kişilik konserler, hayranları, imza talepleri ve başarıları anlatılıyordu.

Buraya kadar her şey çok güzeldi, zaten buraya kadar olan her şeyi biliyorduk. Zaten senaryoyu sevmiştik ama tüm bunların dışında bir şey oldu Sidney’de. Önce çizgi film karakteri gibi iki Fransız metin yazarıyla tanıştırdılar bizi. Bu enteresan karakterler gerçekten de birbirini tamamlayan iki metin yazarından çok Edi ile Büdü çağırışımı yapmıştı bizde.

Her çekim detayını büyük dikkatle izleyip, notlar alıyorlar, sonra yeni notlarla ve bizlerden çok uzak bir tavırla aramıza dönüyorlardı. Yapım ve yönetim ekibiyle aralarında harıl harıl ve hararetle bir şeyler tartışıyorlardı. Son çekim günü bu ikiliden sürpriz bir atak geldi. Final sahne istiyorlardı. Ve bu sahnede Tarkan falcıya şu soruyu soruyordu:

Peki, günün birinde bir Pepsi reklamında oynayabilecek miyim?

Ukalalık gibi olmasın, ama herhalde bizim dışımızda herhangi bir ekip bu kadar uluslararası bir konsept ve sürpriz de olsa böylesi zorunlu bir dayatma karşısında yapacak bir şey yok diye köşeye çekilebilirdi.

Oysa biz müthiş bir özgüven ve tutarlılıkla, böyle bir finalin çekimine izin vermeyeceğimizi söyledik. Marka ne kadar önemli ve üst düzeyde olursa olsun, biz de markamızın üzerine en az onlar kadar titriyorduk.

Bizim adamımızın hayatındaki son kariyer hedefi asla ve asla Pepsi reklamında oynamak olamazdı. Saatler süren toplantıların ve psikolojik harbin sonunda, metin yazarları büyük bir sinir içinde mekânı terk etti.

Sorun, Tarkan'ın bir türlü yazılamayan son cümlesini bizzat yazmamızla çözüldü. Tarkan bütün bu hikâyeyi falcıdan dinliyor ve muhtemelen bir başka yaşıtı böyle bir faldan sonra eriyip gidebilecekken yüzünde umarsız ve son derece kendinden emin bir görüntüyle falcıya soruyordu:

“Ya sonra?”

İşlem tamamdı.

Aslında Pepsi serüveni başlı başına ve ayrı ayrı bir sürü hikâyesi olan bir süreç.

İmza aşamasına gelmeden yaşadıklarımız, imzalar atıldıktan sonra yaşadığımız olaylar kadar ilginç. Son derece şaşıla bir dönemin sonunda gelinmişti, Pepsi'yle imza noktasına. Aynı dönemde bir tekstil markasıyla flört halindeydik. İkisnin birden olmayacağını biliyorduk ama seçimi hangi kriterleri gözeterek yapmamız gerektiği konusunda kafa karışıklığı yaşıyorduk. Benim gönlüm Pepsi'den yanaydı ama farklı görüşte olan arkadaşlar da vardı.

Her iki markayla da hararetli konuşmalar ve pazarlıklar sürüyordu. Ancak bir noktadan sonra görüşmeleri tek seçenek üzerinden yürütme zamanı gelmişti.

Pepsi'yi kısa bir süre devre dışı bıraktık ve diğer seçeneğimizle yolumuza devam ettik. Aradan haftalar geçiyor ve bir sonuca ulaşamıyorduk. Burada görüşmeler tıkanma noktasına gelmişti ama Pepsi'den de bir o kadar uzaklaşmıştık. Bir süre sonra görüşmeleri sürdürdüğümüz marka caydı. İki adaydan birini biz elemiştik, diğeri ise bizi hayli meşgul ettikten sonra görüşmelerden çekilmişti.

Ani bir kararla hamle yaptım! Pek alışık olmadığım bir tarzda oldu ama aksi halde çok hareketli geçecek bir dönemi göz göre göre kaçıracaktık.

Pepsi'nin ismini asla duymak istemeyeceği hele hele bizimle isminin anılmasından nefret edeceği bir başka içecek markasının adını zikrederek görüşmeler yaptığımızı, kulaklarına kar suyu olarak kaçırdım.

Bir tekstil firmasıyla anlaşmamız Pepsi'nin umurunda olmayabilirdi, ama kendilerinden sonra aynı sektörden rakipleriyle görüşmemiz, onlar için büyük sorun olacaktı!

Bu hamle koca markayı anında silkeledi.

Bize döndüklerinde anlaşma niyetlerini ve görüşmenin tıkanıdığı noktada vermeleri gereken tavizleri vermeye hazır olduklarını söylediler.

Çok kısa bir süre içinde, yıllar boyunca çalıştığımız markaların hiçbirinde görmediğimiz süratte sonuç aldık ve sözleşmemizi imzaladık.

Pepsi'yle yaşadığımız sponsorluk sürecinin benim açımdan en renkli ve unutulmazı benim için Milli Takım Marşı olmuştur.

Milli Takım Marşının hangi Tarkan şarkısına uyarlanacağı konusundaki önerimin dikkate alınmasıyla yeni bir aşamaya geldik.

Konu şarkının sözlerinin kim tarafından yazılacağıydı.

Bu konuda elbette çalıştığımız ajansın yetenekli metin yazarları bir çözüm olabilirdi. Ama benim gönlüm başka bir taraftaydı.

O zamanlar bile statlarda söylenen pek çok şarkının yaratıcısı Çarşı Grubu'ydü. Ben şarkıya en etkili sözlerin, tribünlerin slogan yaratıcıları tarafından oluşturulabileceğine inanıyordum.

İstediğim tribün liderleriyle Beşiktaş İskelesi'nde buluştuk.

Aralarında biri tarzı, tavrı ve olaylara hakimiyetiyle hemen ön plana çıkıyordu. Bu genç adam Çarşı'nın genç yaşta yitirdiği efsane lideri Optik Başkan'dı. Projeyi anlattım, "Bize iki deplasman müsaade et, çıkarsa o zamana kadar çıkar. Çıkmazsa başka bir alternatif bulursunuz" dedi.

Tarkan'a olan sevgilerini, olaya verdikleri önemi vurguladılar ve ayrıldık.

İki deplasman sonrası şarkı çıkmadı ve iş yine metin yazarlarına kaldı.

"Arar buluruz izini" diye başlayan şarkının o an an yapılabilecekler içerisinde en iyisi olduğuna inanıyorum. Ancak o marş Çarşı tarafından yapılsaydı nasıl olurdu diye de sormaktan da kendimi alamıyorum.

Türkiye'ye gelemediği yıllarda vatan hasretini nasıl giderdi?

Tarkan, askerlik sorunu yüzünden uzunca bir süre ülkesine gelemedi. O dönemde neler yaşandı ve Tarkan, Türkiye hasretini nasıl giderdi ya da gidermeye çalıştı?

Uluslararası albümün çıktığı yıl, uzun süre Paris'te kalmamız gerekmişti. Şöyle tarif edeyim: Küçük oğlum 1998'de doğmuştu ve benim Paris'ten her dönüşümde, evde bıraktığım çocukla, gördüğüm çocuk arasında acayip farklar oluyordu! Tarkan da doğal olarak New York'tan Paris'e gidip geliyordu. Çünkü bilindiği üzere o dönem Tarkan, Türkiye'ye gelemiyordu.

New York'ta alışveriş yaptığı Yunanlı bir bakkaldan aldığı vasat beyaz peynirler Tarkan'ın Türk peynirine olan hasretini daha da artırıyordu.

Fransa'ya giderken yanımda iki bavul oluyordu. Bunlardan biri kendi eşyalarım içindi, diğeri ise Tarkan'ın ne New York'ta ne de Paris'te bulabileceği beyaz peynir, zeytin, sucuk, pastırmanın yanı sıra, Tarkan'ın evindeki yardımcı kadının (Arife) yaptığı su böreği, sarma gibi yiyecekler içindi.

O dönemde Paris'e uçmanın birbirinden feci iki aşaması vardı:

Bunlardan ilki, gönderilecek şeylerin satın alınmasıydı.

Ben bazen “Ya bunu da göndermeyin artık!” diye isyan ediyordum. İkinci ve daha vahim olanıysa, Paris Havalimanında olanlardı.

Pasaport kontrolünden geçip, eşyalarımı alıp dışarı çıkmaya yeltendiğim her sefer, bildiğim bütün duaları okuyordum! Ola ki bir memurun, “Siz... Gelip burada bavulunuzu açabilir misiniz?” demesiyle bavuldan çıkacak beyaz peynirlerin ve pastırmaların açıklamasını nasıl yapacağımı düşünüyordum.

Bu olay başıma sadece bir kez geldi. Onda da bavul kapağı açıldı, el yordamıyla içi yoklandı; o el hiçbir kritik noktaya değmedi ki aynı şekilde bavulumu kapattı ve verdi. Bayağı bir terlediğimi hatırlıyorum.

O süreçte elbette çok anı birikti.

Bugün hatırladığımda hepsini tebessümle yâd ediyorum.

İçlerinden bazılarını hatırladığımda bile tekrar o anki duygularıma dönüyorum. Kimi zaman ne denli panik yaptığımı, sıkıntı çektiğimi ve gece uyuyamadığımı anımsıyorum.

Hep dediğim şudur:

İyi ki o günleri yaşadım.

Ama geriye dönüp bir şeyleri değiştirme şansım olsaydı bir kısmını gerçekten de yaşamamayı tercih ederdim. Bugün düşünüyorum da, elimde olsa aynı süreci çok daha profesyonel bir ekiple kotarırdım.

Çünkü o iki yıl içinde, yanımızda kimi zaman ekip arkadaşlarımız olmasına rağmen ben, yeri geldiğinde Tarkan'ın “yanındaki adam”, “arkadaş”, “koruma”, “asistan” olmak durumundaydım.

Birçok ülkeye gidiyor ve orada farklı kafa yapısı, farklı kültür ve farklı anlayışta bir sürü insanla muhatap oluyorduk. İş sağlıklı yürütebilmek için kimi zaman alttan almanız, kimi zaman dış göstermeniz, kimi zaman dost olmanız, kimi zaman da mesafe koymanız gerekiyordu.

Bir de bunların yanı sıra Amerika'ya yerleşmiş, ülkesine gelemeyen ve dışinden tırnağına her şeyiyle star olan bir adamla yaşamak işi daha da zorlaştırıyordu. Morali, -yaşadığımız onca başarıyla mükemmel olması gerekirken- hakkında yazılan ve söylenenler nedeniyle dibe vurabilen bir adamla beraber yaşıyorduk bu süreci. Onunla iyi arkadaşlık, ama aynı zamanda Türkiye'deki işleri takip eden avukatı olarak onu hukuki açıdan aydınlatmak, kimi zaman da elimden geldiğince rehabilite etmek ve her dakika her şey doğru yürüsün diye motive etmek durumunda kalıyordum.

Geceleri bazen otelden çıkmaz, sohbet ederdik. Bazen de kafamızı dağıtmak ve motivasyonu artırmak için dışarı çıkıyorduk. Bu dışarı çıkmalar esnasında çok komik şeyler de yaşadık.

Queen Club kapısında Cher çilesi!

Tarkan'la ikinizin Paris'te "gay'lerin" gözde mekanı Queen Club'de yaşadığınız macera neydi?

Yılların Cher'i onca zaman sonra müzik dünyasına iddialı bir dönüş yapmıştı. Believe ve Strong Enough isimli iki single'ı arka arkaya çıkarmış, 60'ını devirdiği halde hâlâ taş gibiydi ve klasik deyimle "dünya müzik listelerini sallamıştı". Duyduk ki Cher, Paris'e geliyor. Albümünün Avrupa prömiyerini Paris'te yapacaktı, ama seçtiği mekân biraz manidardı. Şanzelize'de belki de dünyanın en önemli gece kulüplerinden biri olan Queen'de çıkacaktı.

Queen Club, özellikle de hafta sonları binlerce kişinin eğlendiği ve özellikle müdavimini çoğunlukla gay'lerin oluşturduğu bir mekândı. Dozu oldukça fazla bir özgürlük anlayışı vardı. Ana salona bağlanan minik koridorların açıldığı küçücük odalarda perdeler kapanır ve fanteziler yaşanır diye efsaneler dolaşırdı. Hiçbir zaman da o koridorlara girme cesaretini gösteremedim.

Cher'in sahne alacağı gece Queen'e gitmeye karar verdik.

Kraliçenin muhteşem dönüşünün Avrupa etabına biz de tanık olmak istiyorduk. Ancak kapıdan bir şekilde bilet alabileceğimizi ya da galanın oraya gelen misafirlere de açık olabileceğini düşünüyorduk.

Bilenler bilir, Queen'in kapısında rüyanıza girse korkabileceğiniz türden sekiz-on kadar siyahi bodyguard vardır. İçeri girebilmek için ilk aşamada onları geçmek gerekir. Ne insanlarla konuşurlar ne de kendileriyle konuşmaya çalışanları dinlerler. Hele hele İngilizce konuşma çabasının hiçbir karşılığını göremezsiniz.

Kapıya geldiğimizde doğal olarak bu büyük engelle karşılaştık. İki bodyguard'a ayrı ayrı İngilizce ve çat pat Fransızca yanımdaki kişinin Tarkan olduğunu, içeri girmek istediğimizi, nasıl bir sistemde girmek gerektiğini bilmediğimizi, gerekirse bilet alabileceğimizi anlatmaya çalışıyordum. Son derece donuk ve ifadesiz bakışlarla beni süzüyorlardı. Bayağı bir dil döktüm. İşin sevimsiz tarafı, kulübe girenler arasında Tarkan'ı tanıyanlar da vardı ve biz orada hiç kimsenin öyle bir ortamda karşılaşmak istemeyeceği bir diyalog yaşıyorduk.

Belki de geri dönmenin daha iyi bir fikir olacağına inandığımız bir anda bu iki metrelik siyahi korumaların arasından en az 1.80'lik bir siyahi kadın koruma çıktı. O da diğerleri gibi oldukça “cool” gözüküyordu. Fakat bize yaklaştıkça gözleri önce fal taşı gibi açıldı, sonra da çığlıklar atarak Tarkan’a sarıldı ve öptü! Bu duruma dev bodyguard’lar da en az bizim kadar şaşırmıştı. Biz yoğun bir insan selinin arasından bu harika kadının yol göstermesi ve bizi on saniyede Queen’in göbeğine götürmesiyle o müthiş geceye başladık.

Tek bir ricası vardı:

Tarkan’la birlikte fotoğraf!

Bu kadar içten, “Ne demek, istediğiniz kadar çekebilirsiniz,” dediğim başka bir fotoğraf talebi hatırlamıyorum.

Tarkan, Fransa'da Universal'in starlarını bile geride bırakınca...

Tarkan'ın yurtdışındaki sürpriz başarılarından biri yanılmıyorsam Fransa'daydı. Tarkan'ın, bağlı olduğu Universal'in starlarını bile müzik listelerinde geçmesinin onları bile şaşırttığı dönemi anlatır mısın?

Tarkan'ın albümünü Polygram'dan çıkartmıştık. Polygram, zaman içinde Universal Music oldu.

Dolayısıyla, bizim Polygram'la başlayan uluslararası albüm serüvenimiz Universal ile devam etti.

O dönem Fransa'da Rai müziği çok yaygındı ve listeler Rai sanatçılarından geçilmiyordu.

Bu türün en önemli isimleri sayılabilecek üç sanatçı da Polygram'daydı. Polygram'ın üç silahşörleri Khaled, Rachid Taha ve Faudel'di.

Polygram'da herkes onların satışıyla ilgileniyor, radyolarda onlar çalışıyor, müzik marketlerde en ön sıralarda onların albümlerine rastlanıyordu.

Tarkan, inanılmaz bir şey yapmış, üçünü de listelerde sollamış, istikrarlı çıkışıyla Fransa'da 2 numaraya kadar yükselmişti.

Bir türlü geçemediğimiz, Notre Dame de Paris grubunun Belle şarkısıydı.

Bu şarkı o yıl Fransa'da o kadar popüler olmuştu ki adeta bir Michael Jackson şarkısının Amerika listeleri başarısına benzer bir başarı yakalamıştı.

Tarkan, 2 numara olduğunda listenin gerisinde o dönemin bütün pop starlarını görmek bizi inanılmaz keyiflendiriyordu.

Bu başarıyı kimse beklemiyordu.

Sadece biz değil Universal'deki herkes büyük şaşkınlık içindeydi. Küçük bütçelerle klip çektikleri, PR için mütevazı bir ekiple anlaştıkları Tarkan, büyük yatırımlar yaptıkları diğer starlarını geride

bırakmıştı.

Bu gerçeği en çıplak haliyle bir büyük Universal partisinde yaşadık.

Yüzlerce konuğun olduğu ve tüm ulusal ve uluslararası Polygram sanatçılarının da katıldığı Fransa'nın en elit radyocularının, müzik eleştirmenlerinin, dergi editörlerinin ve hatta Fransız medyasının önemli köşe yazarlarının bulunduğu bir partide en etkileyici ve yoğun kalabalık Tarkan'ın çevresinde oluşmuştu.

Khaled, Rachid Taha elbette çok önemliydi, ama genç bir sanatçı Türkiye'den geliyor ve ortalığı altüst ediyordu.

Katıldığımız tüm partilerde Paris'in abartısız en güzel kadınlarının Tarkan'a ulaşabilmek ve iki çift laf edebilmek için nasıl bir çaba harcadıklarının bir numaralı tanığıyım.

Arada bir bizi Paris'in en şatafatlı restoranlarında ağırlıyorlardı. İşin garibi, yemekler, servis, ortam ne kadar muhteşem olsa da, belli bir aşamada 30 kişilik masada dönen muhabbetin Fransızca olması içimizi bayıyordu. Böyle bir ortamda hayatımızın en komik gecelerinden birini yaşıydık.

Fransızlar, akşam yemeğini abartılı bir ritüele dönüştürüyorlar. Başlangıçlar, ana yemek, şarap, peynir, tatlı derken akşam 20.00'de başlayan yemek 24.00 gibi bitiyor ve bunun üç saatinde Fransızca sohbet dönüyorsa, o yemeğin bizim için ne kadar çekilmez bir hal aldığını düşünün. Buna bir tepki olarak, biraz da eğlenmek için şöyle bir yöntem geliştirdik aramızda:

Tarkan'la birbirimize fıkralar anlatıyorduk!

Tahmin edileceği gibi başlangıçlarda masum sayılacak fıkralar gecenin ilerleyen saatlerinde içilen Fransız şaraplarının etkisiyle biraz daha farklı bir kıvama geçiyordu.

Bu dozun çok arttığı aşamada, haliyle birbirimizin fıkralarına verdiğimiz tepkiler de abartılı oluyordu. Kahkahalarla gülüyorduk! Hatta masanın Fransızları, aramızdaki Türkçe muhabbetten ne kadar tat aldığımızı görünce aralarındaki sohbeti hiç bölmeden gecenin sonuna kadar sürdürdüler. Bu durum umrumuzda bile olmadı.

Bir ara salonda başka neler oluyor, nasıl bir atmosfer var merakıyla başımı hafifçe sola çevirdiğimde, bize en yakın masada -isimleri lazım değil- Türk siyaset dünyasının birçok önemli şahsiyetinin bir arada oturduğunu, bizle ve masamızla yakından ilgilendiklerini fark ettim.

Fena enselenmiştik!

Anlattığımız fıkraları gece boyunca sadece birbirimize değil, yandaki masaya da anlatmıştık. Ama sağ olsunlar olgunluk gösterdiler. Bize tek şunu söylediler, “Çok keyifli sohbet ediyordunuz, maşallah dedik!” Fransız masasına Fransız kalmanın, böyle kritik sonuçları olmuştu.

Fransa macerası ilk başladığında Polygram kadrosundan bir asistan beni arayarak çeşitli konulardaki tercihlerimizi sordu. Bu sorulardan bir tanesi Paris seyahatlerinde nasıl bir otelde konaklamak istediğimizle ilgiliydi.

Ben bu konuda tercihi kendilerine bırakabileceğimizi, ancak konaklamak istediğimiz otelin standart kalıplara sahip bir beş yıldızlı otel olmak yerine, biraz daha tarihi dokusu, yani çok “Parizyen” özellikleri olan bir konaklama tercihimizden söz ettim.

Buldukları otel gerçekten çok özel bir yerdi. Otelin adı Pavillon de la Reine... Kraliyet ailesinin hizmetkârlarının konaklama yeri olarak yapılmış ancak sonrasında restore edilerek ortaya adeta “aristokratik” bir yapıt çıkmış. Öyle ki bütün otel görevlileri beyaz eldivenler takıyorlar, resepsiyonda papyonlu beyefendiler, odaya girdiğinizde kendinizi pekâlâ bir kraliyet ferdi gibi hissediyorsunuz!

Önceleri biraz tedirgin olduk bu şatafattan, ama sonradan düşündük ki, bizim adamımız da “kral” zaten. Bize yakışır!

Dünyaca ünlü Fransız gazetesi Liberation'a bugüne kadar hangi Türkiye vatandaşı birinci sayfadan başlayan röportaj vermiştir bilemem, ama Tarkan'ın o ünlü gazete söyleşi bu müthiş otelin lobisinde yapıldı. Sadece otelin çalışanları değil, misafirleri de çok farklı bir profile sahipti.

Tarkan gazetecilerle söyleşi yaparken, ben de otelde kalan İngiliz, Amerikalı konukların “röportaj yapılan kişiyle ilgili” meraklı sorularını yanıtlıyordum. Liberation'a. konuşan kişinin bir şair ya da yazar olabileceğini düşünüyor, benden “İsmi Tarkan, Türkiye’den genç bir pop star. Şu an Fransa müzik listelerinin en üst sıralarında,” cevabını alınca şaşkınlıklarını gizleyemiyorlardı.

Bu olağanüstü otelde harika şekilde ağırlandık yaklaşık bir yıl geçirdik. Sonrasında yeni bir talep ilettik. Birebir ilginin bizi boğmadığı, kahvaltı masasında üç çatallı, üç bıçaklı ve ipek örtülü masalarda aristokrat bir ciddiyetle edilen kahvaltılardan biraz sıkılmıştık.

Can Dündar'dan Tarkan'a "Öteki"

Biz Paris'teyken, Tarkan'ın hem uluslararası başarılarını takip etmek hem de askerlik durumuna dair duygu ve düşüncelerini öğrenmek için muhtelif röportaj önerileri geliyordu. Çeşitli haber kanalları ve programları ve hatta köşe yazarları Tarkan'la görüşmek ve sıcak gündemi aktarmak istiyorlardı.

Uğur Dündar, Tarkan'la röportajı yapmak için günübirliğine Paris'e gelmiş, öğle saatlerinde yaptığı röportajı programa yetiştirmek için akşam uçağıyla Türkiye'ye dönmüştü.

Tarkan'la söyleşi için gelen Can Dündar'ın ise öyle bir acelesi yoktu. Ekibiyle birlikte Paris'e gelmiş ve röportajda kullanılacak lokasyonları belirlemeyi bize bırakmıştı. Can için özel ve farklı bir mekân düşünmüştüm.

Hastası olduğum bir filmdi Köprü Üstü Âşıkları (Les Amants du Pont-Neuf). Filmin finali özellikle çok etkileyiciydi. Bu final Paris'in ünlü Pont-Neuf köprüsünde geçiyordu. Bu köprüde Can Dündar tarafından yapılacak bir Tarkan röportajı, çok heyecan verici gelmişti. Can'a söylediğimde memnuniyetle kabul etti.

Röportaj bittikten sonra dönmek gibi aceleleri yoktu. Biz de akşam birlikte dışarı çıkmayı önerdik. Bir süre farklı yerlerde yemek yedik ve vakit geçirdik. Sonrasında da hep birlikte bir gece kulübüne gittik.

Polygram ekibinden kulübün Tarkan'ı ve şarkılarını çok sevdiklerini ve gece boyunca birçok kez çaldıklarını duymuştum. Aslında muzip bir "gövde gösterisi" planlamıştım.

Gerçekten de kulübe girdiğimiz andan itibaren hayli abartılı bir bilgi bizi bekliyordu. Mekânın DJ'i iki şarkı çalıp araya bir Tarkan şarkısı atıyor, sonra iki şarkı daha, sonra bir Tarkan daha...

Bu böyle saatlerce sürdü. Mekâna gideli daha bir saat olmamıştı ki çok güzel bir genç kadın parmaklarıyla Tarkan'ı yanına çağırdı. Tarkan hiç itiraz etmeden kalktı. Kız, Tarkan'ın elinden tutarak piste doğru götürdü. Can'la arkalarından bakakaldık.

Belli bir zaman geçip Tarkan aramıza gelmeyince merakla biz de piste çıktık. Orada o gürültüde, duyabildiğimiz kadarıyla Tarkan bize olan biteni anlatıverdi. Kız Cezayirliydi ve adı Asia idi. Çok güzel olmasının

yanı sıra bir o kadar sempatik ve alçak gönüllüydü. O an orada tüm kalbimle bu genç kadının Tarkan'ın sevgilisi olmasını diledim. O dileğim gerçekleşti gerçekleşmesine ama o ilişki çok uzun sürmedi.

Asia ile dostluğumuz yıllarca devam etti. Ve Tarkan'ı yaşadığı her gün artarak seven bir kadın olarak kalbimde çok istisnai bir yer edindi.

Yıllar sonra çok ilginç bir şekilde tekrar karşılaştık kendisiyle.

Tarkan'ın erkek arkadaşlarıyla çekildiği fotoğraflar Türkiye gündemine oturmuş herkes bir yerlerden kafasını çıkarıp illa bir yorum yapmak ya da anı anlatmak gereğini hissediyordu. O arada akıllara ziyan bir şekilde bir TV kanalı Asia'nın izini bulmuş, onu bir röportaj vermek üzere Türkiye'ye davet etmişti.

Haberi alır almaz Uygur'la sözü edilen TV kanalına gittik. Asia'yla görüşmek istediğimizi söyledik. Özellikle, Süheyl senin için burada demelerini istedim.

Beş dakika sonra yanımızdaydı. Ona kendisine güvendiğimizi istediği herşeyi dile getirebileceğini ancak ortamın hassasiyetini ve ağızdan alınabilecek spekülatif bir cümlenin hiç istemese de Tarkan'a zarar verebileceğini söyledim.

“Sen hiç merak etme,” dedi. Yaptığı röportajda Tarkan düşmanlarına verilebilecek en güzel cevabı vermişti. Kendisinin ne kadar özel bir insan olduğunu ve birlikte ne kadar mutlu olduklarını gözyaşlarıyla anlatıyordu. Onu da bu vesileyle sevgi ve özlemle anmak istiyorum.

Konu konuyu açınca az daha Can Dünder'ın Tarkan için yazdığı şarkı sözünden bahsetmeyi unutacaktım.

Allah Allah... Can Dünder; Tarkan için şarkı sözü mü yazmış? Nedir adı? Niye yazmış?

Adı, Öteki. Bu sözler Karma albümünde yer alması düşünülen bir Fahir Atakoğlu şarkısının sözleriydi. Fahir ile anlaşılmadık. Can'ın bu güzelim şiiri de bu sebepten dinleyiciyle buluşamadı ne yazık...

ÖTEKİ

Sürgünüm arsızım,

Evvel açmışım.

Hep başıma buyruk,

Yapayalnızım.

Fırarım ebedi ah,

Göçte mekansızım.

Ne zamandır bilsen,

Yaralıdır kanadım.

Kök salamam sana,

Yele aşığım.

Gökyüzüne vurgun,

Barınaksızım.

Canın yansa bile ah,

İlle hızasızım.

Teslim olmadım hiç ah,

İçten içe kanadım.

Sınırlarınız sıkar, sarar yüreğimi,

Yasaklarınız yarar bileğimi,

Bilirim yüksektir erken açmanın bedeli.

Yine vazgeçemem, canım çeker, ötekiyim ben...

Dize gelemem ah, şeytan dırter, ötekiyim ben...

Yan demeyin bana,

Dayanıksızım.

Hiç cana kıymadım Çakar-almazım.

Kalemi kırsalar ah,

Susmam isyandayım.

Aykırı kokulu ah,

O yasak meyvayım.

Sınırlarınız sıkar, sarar yüreğimi,

Yasaklarınız yarar bileğimi,

Bilirim yüksektir erken açmanın bedeli.

Yine vazgeçemem, canım çeker, ötekiyim ben,

Dize gelemem ah, şeytan dırter, ötekiyim ben.

CAN DÜNDAR

Olay yaratan "Erkek arkadaşlı" fotolar

Öyle sanıyorum ki Tarkan'la çalıştığınız yılların en zorlu süreçlerinden biri Tarkan'ın Amerika'da bir plajda çekilmiş erkek arkadaşıyla fotoğraflarının medyaya yansması oldu. O sürecin perde arkasında neler yaşandı?

Birlikte çalıştığımız 15-16 yıl içinde birkaç tane çok ciddi kriz yaşadık.

Bu krizlerden en uzun süre gündemde kalan, kuşkusuz Tarkan'ın askerlik süreciydi.

Bu krizin çözümünde bize hem Tarkan'ın uluslararası başarıları, hem de Türkiye'nin o dönemde bedelli askerlik taleplerine ilişkin yaptığı kanun düzenlemesi yardımcı olmuştu.

Ama bir başka kriz daha vardı ki ancak sağlam bir duruş ve iyi bir yönetimle bertaraf edilebilirdi. Çünkü bu, Türkiye'nin en önde gelen sanatçısının özel hayatına ilişkin bir konuydu. Dahası Türkiye, Tarkan'ın kariyerinin neredeyse ilk gününden itibaren bu konuya fazlasıyla önem veriyor ve merak ediyordu!

Konuya ilişkin pek çok spekülasyon yapılıyor, tüm yayın organlarında Tarkan'ın cinsel tercihi konuşuluyor, tartışılıyor ve yazılıyordu. Belki de hiç kimsenin üstüne vazife olmayacak bir konu adeta söylediği bir şarkıymışçasına gündem yaratıyordu.

Bilenler bilir, bilmeyenlere de bu vesileyle açıklamış olayım, çalıştığım süre zarfında ve sonrasında bana en yakın dostumdan en alakasız olduğum kişiye kadar bu konuda yöneltilmiş tüm soruları aynı yüz ifadesiyle ve ketumlukla karşıladım.

“Tarkan’a saygımın çok önemli bir kısmını ona, duygu, düşünce ve tercihlerine duyduğum saygı oluşturur.”

Gerek birlikte çalışırken, gerekse yollarımız ayrıldıktan sonra, Tarkan’a saygımın çok önemli bir kısmını ona, duygu, düşünce ve tercihlerine duyduğum saygı oluşturur.

Bu sadece Tarkan için değil, dünyadaki tüm ünlüler için geçerlidir. Ama her şeye rağmen gündemi değiştirip belden aşağı vurmaya

alışıyorlarsa, benim de Tarkan'ın yanında olmam, ona duyduğum sevgi ve saygının doğal sonucudur.

Bu olay şoye başladı:

Bir gün Uygur Ateş beni aradı ve acilen bir araya gelmemiz gerektiğini söyledi.

Apar topar fırladım yanına gittim.

Hikyeyi anlatmaya başladı:

“Amerika'dan biri beni aradı ve elinde Tarkan'ın ‘uygunsuz fotoğrafları’ olduğunu söyledi.

Doğru söyleyip söylemediğini anlamak için vereceğim numaraya fotoğrafları fakslamasını istedim.

Birkaç tane faksladıktan sonra arayıp, ‘Elinde daha da vahim fotoğraflar var’ dedi.”

Uygur'a, “Nereden çıkmış o fotoğraflar?” diye sordum.

Uygur, Tarkan'ın Amerika'daki bir arkadaşının evi taşınırken bu fotoğrafların alınmak suretiyle onlara geçtiğini söyledi.

Konunun sadece ikimiz arasında kalması hususunda anlaştık.

Kararımız şuydu:

Diyaloğu srdreceklik.

“Daha vahim” dediği fotoğrafların neler olabileceğini elbette bilmiyorduk, ama gönderdiği fotoğrafların bizde yarattığı ilk izlenim, kesinlikle abartılacak bir durumun olmadığıydı. Öyle ki buna benzer fotoğrafları biz de defalarca ektirmiştik.

Burada kritik olan nokta ise şuydu:

Bu işin sunumu önemliydi. Zaten yıllardır bu konuya fazlasıyla ilgi duyan, merakını sıklıkla dile getiren basın ve kamuoyu bu olaya nasıl yaklaşacaktı? nkn bariz olan şey Tarkan'ın bu fotoğraflardaki arkadaşlarından hiçbirini insanlar bilmiyor ve tanımiyordu.

Uygur, diyaloou sürdürmeye devam etti. Diyalog srdke başka detaylar hakkında da bilgi sahibi olduk. Örneğin elinde bu fotoğrafları bulunduran kişinin yakında Türkiye'ye geleceğini, bizimle bizzat

temasa geeeğini ve niyetinin ne olduğunu açıklayacağını ğrendik.

Şu kadarını anlamıştık ki, “yüklüce bir para” beklentileri vardı, ama rakamı telaffuz etmiyorlardı.

Biz ısrarla sözünü ettikleri “Daha uygunsuz fotoğrafları” görmek istiyorduk.

Onlar da Türkiye’ye geldiklerinde buluşacağımızı, hem söz konusu rakamı telaffuz edeceklerini hem de ellerindeki o fotoğrafları göstereceklerini söylüyorlardı.

Niyetimiz kesinlikle boyun eğmemektir.

Ama bir yandan da gereksiz cengâverlik yaparak, birlikte çalıştığımız insanın kariyerine zarar verecek davranışlara da yol açmamaya çalışıyorduk. Karşılaştığımız tipik bir şantaj vakasıydı ve sonucun nereye gideceğine dair en ufak bir fikrimiz yoktu.

Beklemeye karar verdik. Konuyu Tarkan’a açmayacaktık. Adamlarla bir araya geldikten sonra durum değerlendirmesini birlikte yaparız diye düşündük.

15-20 gün sonra Uygur’dan beklediğim telefon geldi. Adamlar İstanbul’daydı ve görüşmek istiyorlardı. İki kişi olacaklardı. Görüşmeye biz de iki kişi gidecektik.

Görüşmede onların taleplerini dinleyecek, bunu değerlendirmek için süre isteyecek ve bilahare kararımızı bildirecektik.

Kararlaştırılan gün ve saatte bir araya geldik. Aradaki şahıs, öncelikle bir açıklama yaptı. Amacının ve beklentisinin maddi bir menfaat olmadığını, sadece aracılık yaptığını, Uygur’ı tanıyan ortak arkadaşları olduğunu ve esas şahsın, bu bilgiyle kendisine ulaştığını anlattı.

Bu buluşmayı gerçekleştirdikten sonra diğer görüşmelerde olmayacağını, tek muhatabımızın ise masada bulunan dördüncü kişi olduğunu belirtti. Biz de o zaman kendisine ayrılabilceğini, bu konuda tek muhatap görmek istediğimizi söyledik. Bu öneriyi ikisi de uygun karşıladı. Sadece fotoğrafları elinde bulunduran şahsın bu talebimizden biraz rahatsız ve tedirgin olmaya başladığını fark ettik.

Aracı masadan kalktı ve üçümüz baş başa kaldık.

Şahıs konuştuğunda bizi gerçekten şaşırtan detaylar ortaya çıkmaya başladı.

Amerikan polis teşkilatında çalıştığını, artık bilerek ya da bilmeyerek ağzından kaçırırdı.

Niyetini öğrenmek istedik. Kendisine iyi bir gelecek kurmak istediğini, bu parayla yatırım yapacağını, ailesinin geleceğini düşünmek zorunda olduğunu söyledi. Elindeki diğer fotoğrafları görmek istedik. Göstermeyeceğini beyan etti. Fotoğrafları görmeden para konuşmaya başlamayacağımızı ve pazarlık yapmayacağımızı söyledik. Niyetimiz zaten böyle bir şantaja boyun eğmek ve üç beş tane fotoğrafı alıp, karşılığında adamın istediği parayı ödemek olamazdı.

Ben şöyle bir konuşma yaptım:

Bir ailen olduğunu söylüyorsun. Kendine bir gelecek kurmaktan söz ediyorsun, ama bunu hem ahlaken ayıp, hem hukuken suç sayılabilecek bir yöntemle yapmak istiyorsun.

İnançlı olup olmadığını sordum. Çok inanca bürünmüş biri olduğunu söylemesi üzerine, hukuki ve ahlaki değerlerin yanı sıra inancı anlamında da bakıldığında bir günah işlediğini söyledim.

Bu fotoğrafları almayıp parayı ödemediğimiz takdirde belki genç bir sanatçıya zarar verebileceğini, ancak kendisinin de bu durumdan fazlasıyla zarar göreceğini açıkladım. Ailesi diye söz ettiği bireyleri sordum. Evliydi ve bir bebekleri vardı. Bu bebeğin yarın öbür gün hapse girmiş bir babayla uzaktan uzağa ne kadar mutlu olabileceğini ya da aldığı parayla -ki inandığı dine göre haram- o çocuğun geleceğini ne kadar namuslu bir şekilde oluşturabileceğini sordum.

Sesi titremeye başladı.

Pek bu açıdan bakmadığını, parayı kendisine ödeyeceğimizi sandığını, tabii ki hapse girmek istemediğini, ama bu şansını da iyi değerlendirmek istediğini söyledi.

Bizim açımızdan olay çok netti. Fakat bu şartlarda konuyu acil olarak Tarkan'la paylaşmamız gerektiğine karar verdik. Pek sanmıyorduk, ama Tarkan bizden farklı düşünebilirdi. Her ne kadar yakın arkadaşları da olsak, böyle bir kararı ona danışmadan vermemeliydik.

Adamdan hafta sonuna kadar süre istedik ve hafta başında net kararımızı kendisine bildireceğimizi ilettik. Ona son bir kere daha vicdani bir muhasebe yaparak elindeki fotoğrafları teslim etmesini, bu durumun bizim tarafımızdan hiç kimseyle paylaşılmayacağım ve hiçbir merciye taşınmayacağını söyledik. O da, aynı süre zarfında bu değerlendirmeyi yapacağını ve bize sonucu bildireceğini belirtti.

Oradan çıktıktan sonra Tarkan'ı arayıp, buluşmamız gerektiğini söyledim.

Sıkça vurguladığım gibi sezgileri olağanüstü bir adamdır. Bir terslik olduğunu hissetti ve “Hemen!” dedi. Hemen bir araya geldik ve konuyu tüm detaylarıyla anlattık. Kelimesi kelimesine ondan beklediğimiz ve ona yakıştırdığımız cevabı aldık.

Hiçbir şekilde taviz vermeyecektik. “Çok vahim” dediği fotoğraflar, ne kadar “vahim” olursa olsun böyle bir şantajı boyun eğmeyecektik. Ne olacaksa her türlü olumsuz sonuca, ne pahasına olursa olsun katlanacaktık. Tedirginliğimiz elbette devam ediyordu, ama izlediğimiz yolun doğru olduğunu biliyorduk.

Fotoğrafların ortaya çıkması durumunda ne yapmamız gerektiğine ilişkin Türkiye’de ve Amerika’da birer kriz masası oluşturduk. Tavrımızda tabii ki hiçbir değişiklik olmayacaktı. Konuşmamızın bir yerinde şantajcıya “Bizden umduğu karşılığı alamazsa nasıl bir yol izlemeyi düşündüğünü” sormuştuk. O da bize, gazeteciler ve televizyon kanallarının olduğu bir liste göstermişti. Bir sürü tanıdık isim vardı, ama ikimiz de şöyle düşünmüştük: Bu gazetecilerin çoğu böyle bir şantajı izin verecek insanlar değildi.

Sonradan öğrendik ki hafta sonuna kadar istediğimiz süre içerisinde adam boş durmamış, gerçekten de listesindeki gazeteci ve televizyoncuları aramış ve onlara elinde Tarkan'ın “uygunsuz” fotoğraflarının olduğunu, değerlendirmek isterlerse görüşebileceğini söylemiş.

Belli ki bizden alacağı olumsuz bir cevaba göre harekete geçecek ve süratle elindeki malzemeyi paraya dönüştürecekti. Yine sonradan memnuniyetle öğrendiğimiz kadarıyla, bu gazeteci ve televizyonculardan bir kısmı, şahsın görüşme talebini reddetmiş. Hatta içlerinden bir kısmı yaptığı telefon görüşmesinde kelimenin tam anlamıyla ağzının payını vermişti. Sadece Reha Muhtar ve Show Haber olayla ilgilenebileceklerini söylemiş.

Pazartesi günü öğlen saatleri itibariyle son bir kez daha telefonda konuştuk.

Kendisine sözünü ettiği meblağın (1 milyon dolar) küçük bir miktarını bile ödemeyi düşünmediğimizi ilettik.

Kendisini akliselim davranmaya çağırıp, çocuğunu ve ailesini üzmeye hakkı olmadığını söyleyip, bu yanlıştan dönmesini tavsiye edip, telefonu kapattık.

Büyük bir merakla, olacakları bekliyorduk.

Öğleden sonra beklediğimiz telefon Show Haber’den geldi. Bizimle görüşmek istediklerini söylüyorlardı. Uygar’la birlikte o zaman Show TV’nin olduğu Levent’e gittik. Bizi karşılayanlar arasında üniversite yıllarında kısa bir gazetecilik macerası yaşadığım dönemden tanıdığım ve çok sevdiğim Ulvi Abi de (Yanardağ) vardı.

Her zamanki sakinliğiyle bize durumu anlattı.

Söz konusu şahıs, Show TV’ye gelmiş, elindeki fotoğrafları göstermiş ve bunlarla ilgili taleplerini sıralamış. Taleplere karşılık ne söylediklerini ya da nasıl karşılık verdiklerini belirtmiyorlardı. Fakat istedikleri doğal habercilik gereği olarak Tarkan’ı konunun içine almaya çalışıyorlardı. Böyle bir röportajı yapması durumunda Reha Muhtar’ın kendisine destek olacağını ve Tarkan’ın yanında yer alacağını söylüyorlardı.

İstediklerini kabul etmemiz durumunda karşımıza çıkacak olan tablo, şantajcıyla yaptığımız görüşmeden farklı olmayacaktı. Bir anlamda şantaja boyun eğecek, konuyu onların vicdanı ve inisiyatifine bırakacaktık.

Halbuki ortada önce bir hırsızlık, sonra bir şantaj vardı. Üstelik bu hırsızlık ve şantaj yoluyla sanatçılığı ve starlığı bir yana, genç bir insanın özel hayatına acımasızca, hatta kallesçe müdahale ediliyor, sonrasında sözüm ona, duygu ve düşüncelerini insanlarla paylaşarak ne kadar üzgün ve pişman olduğundan dem vurularak bu kişi dizlerinin üzerine çökertilmek isteniyordu.

Show Haber’de Reha Muhtar’ın da bize söyleyecekleri vardı. Onları da büyük bir sükûnetle ve cevap vermeden dinledik. Ve sonrasında olayın başından beri gösterdiğimiz kararlılıkla Show Haber’e de veda ettik. Olayın bundan sonrasını nasıl yaşayacağımız konusunda hiçbir öngörümüz olmadan son derece kaderci bir tavırla geri döndük.

Biz yoldayken Show TV’de, söz konusu fotoğrafların Ana Haber’de yayınlanacağına dair alt yazılar geçmeye başlamış.

Hatta esprili bir dille anlatmak gerekirse “kötü haber” öylesine süratle yayılmış ki, telefonlarımız susmak bilmiyordu!

Kısa bir süre sonra haberler başlamış, Reha Muhtar klasik Reha Muhtar duruşuyla bu büyük skandalı ve perde arkasını anlatıyordu. Direksiyonu hemen Tarkan’ın evine kırdık.

Ev, cenaze ev gibiydi! Tarkan'ın yardımcısı Arife, büyük bir sessizlikle mutfakta bir şeyler yapıyordu. Kardeşi Hakan, salonda sigarayı sigarayla yakıyordu. Ekibin geri kalanı bahçenin ücra köşelerine dağılmıştı. Uygur'a, hadi gel, bir çikalım yanına, muhabbet edelim dedim. Onun da pek içinden gelmedi.

Herkesin morali fazlasıyla bozuktu. Moralinin en çok bozuk olması gereken adam ise ortada yoktu. Arife'ye sordum, "Yukarda odasında, tek başına oturuyor..." dedi.

Yukarı çıktım. Kapı hafif aralıktı. "Geliyorum," dedim. O da sanki birinin gelip de böyle bir şey demesini bekliyor gibiydi. Ağlamıyordu, ama dokunsan ağlayacak gibiydi.

Böyle zamanlarda tipik bir özelliğim vardır. O yüzden cenaze evlerinin bile aranan ismiyimdir. Ağır, matem havasını bir şekilde dağıttığım söylenir. Bu özelliğime güvenerek konuşmaya başladım. O susmuş, tebessümle beni dinliyordu.

Eve sanki bomba düşmüş gibi dedim. İnsanlar yok olmuş, eşyalar yerli yerinde.

Karşılıklı güldük. Sonra birkaç cümle söylemeye çalıştı. "Ne kadar acımasız bir şey değil mi bu? Sence bütün bunları hak etmek için ne yaptım?" dedi. Ben de aynı esprili üslupla devam ettim:

Zaten ortada derin bir matem havası var. Sen de "Ne yaptım?" diyerek yeni üzüntüler yüklüyorsun kendine...

Konuşmaya başladık. Sanıyorum konuşmamızın üzerinden bir saat falan geçmişti. Ona şöyle bir şey söyledim:

Öyle hissediyorum ki, bu süreçten çok daha güçlü çıkacağız. Sadece doğru şeyleri yapmamız, doğru şeyler söylememiz ve bunu kamuoyu ile tüm doğruluğuyla paylaşmamız gerekiyor. Gel seninle burada önümüzdeki 3-4 günün stratejisini yapalım. Ama sen de fikir değiştirmeden, geri adım atmadan üzerine düşenleri yapacaksın.

Şöyle başlayacaktık:

Ben o gece savcılığa verilecek dilekçeyi hazırlayacak ve ertesi sabah adliyenin yolunu tutacaktım. Olayın vahameti açıktı.

Siz kim oluyorsunuz da, beni yargılayabiliyorsunuz!

Sanığın yakalanmasını ve tutuklanmasını talep edecektik. Sonrasında

sanıkla tüm yol ve yöntemleri deneyerek bağlantı kurmaya çalışacaktım.

Bu çalışma sonuçlanınca ve şantajcı yakalanınca o zaman son noktayı Tarkan koyacak, medyanın karşısına geçip kendisinden beklenen açıklamayı yapacaktı.

Bu öyle bir açıklama olmalıydı ki, her türlü dedikoduya, spekülasyona ve terbiyesizliğe dur demeliydi. Onun da bir özel hayatı vardı ve buna saygı beklemek, herkes kadar onun da hakkıydı.

Çok heyecanlanmıştık! Aşağı inip, kendimize bir şeyler hazırladık. Sonra kalem kâğıt alıp yukarı çıktık.

O geceyi izleyen dördüncü günün öğleden sonrasında Tarkan'ın onlarca basın mensubunun önünde yapacağı konuşmanın metnini yazdık.

Dahası nasıl bir tonlama, nasıl bir duruş, nasıl bir kıyafete kadar her şeyi konuştuk.

Tüm kariyerinin en kritik gecelerinden birinde, Tarkan'ın ve tüm ekibinin aileleri ve sevenleri çok mutsuz ve umutsuz bir gece geçirirken biz büyük bir keyif ve disiplinle doğacak güne ve gelişmelere hazırlanıyorduk.

Her şey planladığımız gibi başladı.

Ertesi sabah adliyede, dilekçenin savcıya ulaşana dek geçtiği tüm kalemelerde aynı merak ve endişe vardı; soru bombardımanına tutulmuştum.

Evrakın emniyete intikal ettirildiği aşamada görevlendirilen birim tarafından bana sanıkla bir bağlantımızın olup olmadığı soruldu. Onlara elimde bir telefon numarası olduğunu, gerekirse arayabileceğimi söyledim.

Olabileceği muhtemel yerlerle ilgili gereken teskereler yazılırken koridora çıktım ve sanığı aradım. Tahmin ettiğim gibi cevap vermedi. Bir iki saat sonra tekrar denedim. Yine cevap yoktu. Fakat bu kez aradığım numaraya ulaşamadığı bilgisi geliyordu. Bu noktada üç olasılık vardı:

Ya telefonu kapatmış izini kaybettirmeye çalışıyordu ya şarjı bitmişti ya da başka bir yere seyir halindeydi.

Bu olasılıklardan en zayıf olanı, yani üçüncüsü gerçekleşti. İki saat kadar sonra telefonum çaldı. Söz konusu şahıs arıyordu. Son derece ürkek bir ses tonuyla “Süheyl abi beni aramışsın?” dedi.

Evet aradım. Tüm olan bitenlerden memnun musun diye merak ettim!

Ben bu lafı der demez Reha Muhtar'a ağza alınmayacak sözler sarf etmeye başladı.

Özetle dediği şuydu:

Kendisini aldatmışlar. Fotoğrafların fotokopisini almışlar, beş kuruş para koklatmamışlar. Üstüne üstlük tüm aramalarını cevapsız bırakmışlar. Bir araya geldiğimiz gün ailesinin İzmir’de olduğundan söz etmişti. Tamamen sezgisel olarak ona “Telefonun az önce kapalıydı, uçakta mıydın?” diye sordum.

“Evet abi. İzmir’e geldim” dedi.

Yanına gelmemi ister misin? Konuşmak istediğin bir şey var mı diye sordum.

“Tek başına gelirsen, konuşuruz,” deyince, ertesi gün yanına geleceğimi söyledim.

İstanbul ve İzmir Emniyeti arasında gerekli konuşmalar ve yazışmalar gece boyunca sürdü. Ve ben sabah ilk uçakla İzmir’e gittim.

Her aşamada Tarkan’ı arıyor ve bilgi veriyordum. Sanki polisiye film çekiyorduk!

Ve bu film önceden senaryosu yazılmamış pek çok yeni aksiyona gebeydi. İzmir’e varınca emniyete gittim. Gereken kurgu ve senaryoyu oluşturduk. Sanığı aradım ve Konak’ta buluşmaya ikna ettim. Sonrası tahmin edilebileceği gibi söz konusu yerde buluşma, kısa bir muhabbet ve emniyet görevlilerinin masamıza gelmesiyle ilerledi.

Giderken arkasını dönüp, “Bunu senin yanına bırakmayacağım!” diye bir söz sarf etti.

Ben de ona dedim ki, seni, bu konuda bir abi olarak uyarmıştım. Benim yanıma bırakmayacağın her neyse gereğini yap. Ama bir yandan da ne kadar ahlaksız ve günah bir işe giriştiğini sakın kafayla bir kez daha düşün.

Uçakla İzmir’den İstanbul’a dönerken son koltuklarda ben, iki emniyet

mensubu ve sanık, yan yana oturuyorduk. Boş bırakılan üç sıra koltuktan sonra yolcular yerleşmişti. Olayı ve yanımızdaki sanığın kimliğini öğrenen yolcular gelip ona tepki gösteriyordu.

Artık sona geliyorduk.

Ertesi gün sanık savcılığa sevk edildi ve tutuklanması talebiyle hâkim önüne çıkarıldı.

Hâkim, tutuklama kararını verir vermez dışarı çıktım ve Tarkan'ı aradım:

Artık hazırsan, basını yarın toplayabilir ve son noktayı koyabiliriz.

O fazlasıyla hazırды.

Uygar'la da konuşarak bu az ve öz konuşmanın yapılması gereken en ideal yerin Tarkan'ın evinin önü olduğuna karar verdik.

Ertesi gün onlarca kamera ve basın mensubunun önünde Tarkan müthiş bir özgüven ve doğru vurgularla üç gündür kendisini yargılayan, hatta “yargısız infaz” eden herkese şu soruyu soruyordu:

“Siz kim oluyorsunuz da, beni yargılayabiliyorsunuz!”

O akşam televizyonların akşam haberleri ve ertesi gün yazılı medya, Tarkan'ın bu sözlerine yer veriyor ve konuyu tamamen kişisel özgürlükler ve özel hayatın dokunulmazlığı noktalarından ele alıyor, üç gün süren tüm tartışmaların aksine sanatçının tabii ki her türlü tercihinde özgür olduğu vurgusunu yapıyordu.

O gün, Tarkan'ın kariyerinde belki de en önemli milatlardan biriydi.

Kendisine dönük her türlü merak, kuşku, dedikodu çarkları bir daha dönmemesine duruyor; kimseye hesap vermeyeceğini, hayatta hesap vereceği tek makamın -işaret parmağıyla göstererek- yukarıda olduğunu vurgulayan bir popstar, kendisiyle ilgili yapılan tüm tartışmayı noktalıyordu.

Avrupa'dan ödöl üstüne ödöl

Tarkan'ın Avrupa'daki başarıları kadar, o dönemde ekipteki birçok insandan dinlediğim renkli Monako maceralarınız var... Neler yaşadınız Monako'da?

Biz her ne kadar yıllar ve yıllar boyu dünya starı potansiyeli olan bir sanatçıyla beş kıtada dolaşmış ve yüzlerce şey yaşamış olsak da bazen mütevazı hallerimiz, bazen de sevimli cehaletimizle, hiç alışık olmadığımız son derece şatafatlı ortamlara girdik. Buralarda kimi zaman tedirgin olduk, kimi zaman telaşlandık. Ama komik olan husus, hiçbir zaman “durumu çaktırmadık!”

Örneğin, Tarkan'ın şerefine verilen bir yemekte önümüzdeki tabağın sağında solunda ve de üstünde yer alan çatal, kaşık ve bıçak düzenlemesinin ne anlama geldiğini, bazen birbirimize sorarak, bazen de sağdan soldan kopya çekerek anlamaya çalıştık.

Ama şunu belirtmeliyim ki bu konuda hiçbir zaman bir komplekse kapılmadık. Gerçekten de durumun tadını çıkardık.

Bu anlamda en zor günlerimizi Monako'da geçirmiştik.

Fransa'dan başlayan ve giderek Avrupa, hatta dünyanın dört bir yanına yayılan başarı hikâyesinde kuşkusuz bizleri en çok gururlandıran şey alınan ödüllerdi.

Tarkan, Avrupa'nın neredeyse tüm ülkelerinde “Platin” ve “Altın” plak ödülleri alıyordu. Örneğin Belçika'da piyasa kriterlerine göre o kadar çok satmıştı ki o yıl bir ilki başarıp “Double Platinum” ödölü kazandı.

Bu iki kez platin plak alacak kadar çok satmak demekti.

Fransa ve Almanya'da beşyüzer binin üstünde single satışı olmuştu.

Toplam satış rakamlarına baktığımızda, karşımıza Japonya'da 40 bin, Suudi Arabistan'da 40 bin, Rusya'da 60 bin gibi rakamlar çıkıyordu.

Tüm Güney Amerika ülkelerinde Tarkan listelerdeydi. Ama en büyük başarı Meksika'da yaşanıyordu. Meksika'da o yıl en çok Tarkan satıyordu. Porto Riko -Ricky Martin'in memleketidir- radyolarında neredeyse Ricky Martin kadar Tarkan çalıyordu.

Tüm bunlar ülkemizde sadece bizim çabalarımızla basına yansıyor,

ama başarının kudretinden Türkiye’de kimsenin gerektiği kadar haberi olmuyordu.

Yıllar sonra Ali’yle bu kitabı yazma fikrini yeşerten de bu yeteri kadar anlatılamamış dönemin birinci ağızdan insanlara ulaştırılması isteğiydi.

Tekrar konuya dönecek olursak ödüllerin ardı arkası kesilmiyordu.

Fransa’ya her gidişimizde, şirket ziyareti sırasında elimize onlarca CD tutuşturuyorlardı. Bu CD’ler, o yılın dünya hitleriyle farklı ülkelerde yapılmış toplama albümlerdi. Polonya’dan İsveç’e, Avusturya’dan Çek Cumhuriyeti’ne neredeyse her ülkenin o yılın en çok satan albümlerinde Tarkan’ın şarkısı vardı.

O süreçte bizi en çok onurlandıran ödül, uluslararası bir jürinin verdiği ve “Avrupa’nın Müzik Oscarı” sayılan “World Music Awards” idi.

Tarkan’ın bu ödülü aldığı yıl, ödüle değer bulunan diğer isimleri listede görünce genç adamın ne kadar büyük bir iş başarmış olduğunu bir kez daha anladık.

Tarkan’la birlikte o törende ödül alan şarkıcılar şunlardı:

Celine Dion, Ricky Martin, Will Smith, Lara Fabian, Modern Talking, The Corrs, Cher ve Janet Jackson.

Ödül alanların yanı sıra ödülü kimlerin vereceği bile ayrı bir heyecan yaratıyordu.

Tarkan’ın ödülünü o yılın dünyaca ünlü top modeli olan Adriana Karembeu verecekti.

1.85 boyundaki top modelin o gece topuklu ayakkabılarla kaç cm olacağını düşünüp biraz tedirginlik yaşasak da, yapacak başka bir şey yoktu.

Aslında bu dört günlük serüvenin her bölümü ayrı renkliydi. Örneğin Nice’den Monte Carlo’da konaklayacağımız otele, helikopterle götürülüyorduk.

Ekibimizde Tarkan’ın yanı sıra Mehmet Söğütoğlu, Gökhan Söğütoğlu, Uygur Atas, Tarkan’ın koruması Talat Ditaban ve Podis’in Genel Müdürü ve yakın dostumuz Alain Veille vardı.

Monte Carlo’nun en şık otellerinden birinde konaklıyorduk. Otelin her yanı dünyaca ünlü yıldızlarla doluydu. Akşam yemeğinden sonra katıldığımız özel partinin dans pistinde çarpıp özür dilediğim kadın bana dönüp “Önemli değil,” derken, onun Janet Jackson olduğunu fark ediyordum örneğin. Ama benim için en unutulmaz anlardan biri, otelin spasında karşılaştığım ve sohbet ettiğim insanların Cher’in Believe şarkısının söz yazarları olması ve aynı otelde Tarkan’la birlikte olduğumuz söylediğimde büyük bir heyecanla, “Bu genç adamı çok iyi tanıyoruz ve izliyoruz. Müthiş bir çıkış yaptı. Kendisine hayranız!” demeleriydi.

Gece ödül alan sanatçıların Tarkan’la yakından ilgilenmesi ve gösterdikleri ilgi, sevgi çok etkileyiciydi. Hatta bence tüm seyahatin en unutulmazlarından biri, Monako Prensi Albert’ın konuklarıyla tek tek ilgilenip tokalaştığı sırada, en uzun sohbetini Tarkan’la yapması herkesin dikkatini çekmişti.

Yat davetinde ev sahipleri herkesi ayakkabılarıyla ezdi!

Sonraki gün -daha sonra bir cinayete kurban giden ve eşinin adı da zanlılar arasında geçen- meşhur zayıflama ürünleri Herbalife'ın sahibi Mark Hughes'ın yatındaki partiye katıldık.

Avrupa jet sosyetesini neredeyse tam kadro oradaydı. Karı-koca Hughes'lar misafirlerini yatın girişinde karşılıyordu. Öncesinde çok lüks bir yat olduğu ve ayakkabılarla içeriye girilmemesi konusunda uyarılmıştık. Şöyle komik bir manzara vardı: Şıkır şıkır hanımlar ve beyler, yatın girişine kadar müthiş bir havayla geliyor, orada ayakkabılarla birlikte sanki şöhretlerini de bırakarak içeriye giriyor ve çoraplarıyla dolaşan sıradan insanlara dönüşüyorlardı!

İçerideki manzara böyleydi ve biz de takım elbiselerimizle, şık görüntümüzle en az onlar kadar jet sosyetarydik artık. Yalnız ortada şöyle de garip bir durum vardı:

Yatta sadece iki kişi ayakkabılarıyla dolaşıyordu.

Ki bunlardan kadın olanın ayakkabıları da bayağı yüksek ve sivri topukluydu. Bu iki insan, yatın sahiplerinden başkası değildi.

La Fontene masallarındaki karga ile tilki hikâyesi gibi... Jean-Claude Van Damme'ın eski eşi olan Darcy LaPier ve yeni kocası Mark Hughes, böylece sahalarına deplasmana gelen bütün misafirlerini eziyorlardı.

Davette, hani tek kuş sütü eksik denir ya öyle bir durum söz konusuydu. Araştırsak belki onu bile bulabilirdik masalarda.

Yattaki çok güzel ve şık kadınlarla yakışıklı erkeklerin temel ilgi odaklarından biri kimdi dersiniz? Doğru tahmin ettiniz, bizim yakışıklı ve ışıltılı starımız Tarkan, davetin gözdesiydi. Herkes ona o kadar büyük bir ilgi gösteriyor ve o kadar şatafatlı bir ağırlama oluyordu ki, doğrusu lüks bir yatta çorapla dolaşmak gerginliğini hemen üzerimizden atmıştık.

Gece verilen davetlerde o kadar çok ünlü yıldızla karşılaşıyorduk ki bazılarını tanımıyor, içimizden tanıyan birinin uyarısıyla duruma vakıf oluyorduk.

Ödül gecesinde ise Tarkan sahneye çıktığında uğultular yerini önce alkışa, sonra konserlerdeki gibi çılgınlara bıraktı. Biz mi öyle duymak istemiştik yoksa gerçekten o tezahürat öyle mi yapılmıştı kestiremedik heyecandan. Hepimiz için gerçek bir gurur gecesiydi.

Benim için ödül gecesinin en hoş sürprizlerinden biri Ahmet Abi'nin (San) Tarkan'la yaşadıkları sevimsiz finale ve aylardır hiç konuşmamalarına rağmen, ödül törenine İstanbul'dan uçakla gelmesiydi.

Ahmet San, hakkında yazılan kimi zaman olumsuz, kimi zaman spekülatif haberlere karşın Türkiye eğlence sektörü ve Tarkan için çok önemli bir insandı.

Onun gibisinin Türkiye'ye gelmediğini ve uzun sürede gelmeyeceğini düşünüyorum.

Ertesi gün Nice Havalimanında karşılaştık Ahmet Abi'yle. Koltuklarımızı yan yana aldık. Uçak havalanana kadar sohbet ettik. Bir ara bana şöyle bir soru yöneltti:

“Business’a girerken selâmlaştığımız adam kimdi Süheyl?”

“Yanılmıyorsam Hayyam Garipoğlu o adam,” dedim.

Ahmet San'ın gözünde parlayan ışıltıyı anında hissettim. Uçak havalandıktan sonra hafifçe kestirmeye başladım. O da “Süheyl'im sen uyumana bak, ben bir süreliğine ön tarafa geçeceğim,” dedi. O kadar yorgundum ki ancak uçağın tekerlekleri Atatürk Havalimanının pistine değdiğinde uyandım. Ahmet Abi hemen sağımda son derece mütebessim bir ifadeyle bana bakıyordu. Ahmet San'ın, “Süheylcim, bu tarihi yolculuğun sonuçlarını önümüzdeki aylarda göreceğiz inşallah,” sözleri yeteri kadar açıklayıcı değildi. Ancak görünen tablo netti.

O yolculuk sırasında Hayyam Garipoğlu'nun yanına gitmiş ve o zamanlar sahibi olduğu Sümerbank'ı çok yakında gerçekleştirmeyi düşündüğü projesinin sponsoru yapıvermişti.

Angelina Jolie ile Brad Pitt'in evlendiği şatoda albüm yapan son sanatçı Tarkan

Gelelim şu Angelina Jolie ile Brad Pitt'in evlendiği şatodaki albüm macerasına. Angelina Jolie ile Brad Pitt'in Şato Miraval'de evlendiğini okur okumaz beni aramanı gerektiren “Karma” maceraya.

24 Ağustos 2014 sabahı gazeteleri okurken şöyle bir haberle karşılaştım:

“İşte burada evlendiler.”

Evlenenler kim mi, yer neresi mi?

23 Ağustos 2014 tarihinde dünya evine giren çift, dünyanın en ünlü oyuncularından Angelina Jolie ve Brad Pitt'ti.

Ünlü çiftin dünya evine girdikleri yer de Miraval'deki bir şatoydu.

Şatonun fotoğrafı da vardı gazetede.

O an tüylerimin diken diken olduğunu fark ettim.

Bu şato Tarkan'ın Karma albümü süresince çalışmalarını yaptığı Ozan Çolakoğlu ile aylar geçirdiği ve bizim de sürekli olarak gidip geldiğimiz yerd.

Tarkan, orada kendi müzik albümünü kaydeden son şarkıcıydı. Onun öncesinde bu şatodan rock ve pop dünyasının pek çok ünlü ismi geçmiş, her köşesinde anılarını bırakmıştı.

Albüm bittikten kısa bir süre sonra Brad Pitt ve Angelina Jolie, öncelikle şatoyu kiralamış, buraya yerleşmiş, 23 Ağustos 2014'te burada evlenmişlerdi.

Şato Miraval, yıllarca Stüdyo Miraval adıyla müzik dünyasına hizmet eden müthiş bir yerd.

Pink Floyd (The Wall albümü), Sade, AC/DC, The Cure, Muse, Wham, Chris Rea, Steve Winwood, Yes, UB40, Shirley Bassey, Gipsy Kings ve Rammstein gibi ünlü grup ve şarkıcıların albüm çalışmaları yaptığı

Stüdyo Miraval'de albüm yapan son şarkıcı Tarkan'dı.

35 odası, şapeli, üzüm bağları bulunan Şato Miraval, Tarkan'ın Karma albümünden sonra Angelina Jolie-Brad Pitt çifti tarafından kiralandı.

O an düşündüm... Tam 16 yılın tanığıydım! Dünya kadar şey yaşamıştım. Birçok anı biriktirmiş, ama bu anıları neredeyse yakın çevrem dâhil pek az insanla paylaşmıştım.

Ancak şunu düşündükçe kendimi kötü hissediyordum: Benim anlatıp anlatmamam bir yana, aslında başta Tarkan olmak üzere kimse o dönemi layıkıyla paylaşmamıştı kamuoyuyla. Türkiye'de daha önce hiç kimsenin yaşamadığı bir başarı hikâyesi; inişler, ama çokça çıkışlar, başarılar, ödüller, sansasyonlarla dolu bir 16 yıl...

Birinin bunları anlatması gerekiyordu.

O kadar yıl birlikte çalıştığım, çalıştığım dönem boyunca Türkiye'nin en büyük starı olan, bunun dışında kişisel yaşamlarımızda gerçek bir dostluk kurduğum bir insanı illaki dedikodularla ve karalayarak anlatmak gerekmezdi. Elbette gelgitlerim, mutsuz anlarım, eleştirilerim de vardı, ama ne olursa olsun insanların bilmesi gerektiğini düşündüğüm çok sarsıcı bir hikâyeydi bu.

O gün şöyle bir karar verdim... Bütün bu yaşadıklarımı oturup ben yazmamalıydım.

Anlattıklarımı kaleme alacak kişinin çok inandığım, güvendiğim, saygı duyduğum bir gazeteci olması gerekiyordu.

Elbette çok sevdiğim gazeteci arkadaşlarım, dostlarım var. Ama ben çok etkileyici ortak bir Tarkan hikâyemiz olan biriyle yola çıkmak istiyordum. O insanın kim olduğuna karar vermek uzun sürmedi. Tüm bunları düşündükten yaklaşık 15 dakika sonra Ali Eyüboğlu'na e-posta yazmaya başladım.

Yazdığım haliyle bir kez daha okumadan ve düzeltme yapmadan olanca samimiyetimle gönderdim. Yanıt gecikmedi.

Düşüncemi destekliyor, tam da istediğim gibi omuz veriyordu. Bu hikâye işte böyle başladı.

“35 odası, şapeli, üzüm bağları bulunan Şato Miraval, Tarkan'ın Karma albümünden sonra Angelina Jolie-Brad Pitt çifti tarafından kiralandı.”

Tarkan'daki şeytan t   

Tarkan'la geçirdiğin onca yıl içinde gerek yurtiçinde gerek yurtdi ında bir yığın konsere tanıklık ettin. Bunlar içinde hiç i lerin yolunda gitmediği olmadı mı?

Tarkan'la çalıştığım onca süre içinde fena halde patladığımız iki konser vardı.

Biri İngiltere'de, diğeri Almanya'da oldu; biri Duisburg, diğeri Düsseldorf konserleri...

Onca yıl birlikte çalıştık. Onlarca konserde bir sürü anı biriktirdik. Bu konserlerin yüzde 100'e yakını başarı, coşku ve kapasite olarak üst düzeydeydi. Ama içlerinde iki tanesi var ki deyim yerindeyse "patlamı tık". Benim bütün o geçmiş yıllara baktığımda Tarkan'ın sahne değil, ama sahne arkası performansıylay ve şeytan t   yle o iki i i de düze çıkarıp bir başarı hik yesine dönüştürdüğünü belirtmeliyim.

Bunlardan ilki Londra'da yaşandı.

Londra'da aynı gün içinde iki konserimiz olacaktı.

Planlanan şey  uydu:

Londra'ya bir gün öncesinden gidilecek. Orada konaklanacak ve ertesi gün 15.00 ve 20.00'de aynı salonda iki konser yapılacaktı. Tam o dönemde İngiltere'de uçmayı planladığımız havalimanı güvenlik gerekçesiyle u   a kapatıldı.

Biz Londra'nın diğer havalimanına uçmak zorunda kaldık, ama o u   da konser gününün sabahına denk geldi. Aksilikler bununla da kalmadı uçağımız önce r tar yaptı, sonra pasaport kontrolünde sorunlar yaşandı.

Havalimanından  hreye gitmek için yola çıktığımızda konserin ba lamasına bir saat kalmıştı.

Soundcheck yapılamamı tı...Tarkan ve tüm orkestranın hazırlanması gerekiyordu... Ama her şeyden önemlisi, birilerinin bunu orada toplanan dinleyicilere anlatabilmesi lazımdı.

Yerel organizatör böyle bir şeyi yapmaktan kaçındığı için mecburen

çimizden birinin bu öfkeyi yatıştırması gerekecekti. Çünkü konser saatinin üzerinden 45 dakika geçmişti.

İnsanlar kapılara vurarak, slogan atarak, ıslık çalarak bu durumu protesto etmeye başlamıştı. Biraz çevrenin dolduruşu, biraz da geçmiş yıllardan gelen sorumluluk alma alışkanlığıyla kendimi sahneye attım ve bu konuşmayı yapmaya başladım. Her şeyi olup bittiği haliyle, tüm açıklığıyla, hiçbir şey ekleyip çıkarmadan anlatıp izleyicilere şunu söyledim:

Biletleriniz yanmayacak.

Mağdur olan dinleyicilerin tümü akşam konserine elindeki biletlerle girebilecekti.

Kendimce son derece sakın, olgun ve yardımcı olmak isteyen bir tavırla başladığım konuşmamın henüz ikinci dakikasında büyük protesto sesleri ve kontrolsüz tepkilerle karşılaştım! Hakaret edenler, küfredenler, ıslıklayanlar arasında, kalabalığın hemen önündeki iki kadının hem fotoğraf çekip hem de protestolara önderlik ettiğini gördüm.

Konuşmamı bu koşullarda daha fazla sürdüremezdim. Sahneden indim ve o iki kadının yanına gittim. Kendileriyle tanıştım. İkisi de Türkiye'nin önde gelen gazetelerinin Londra temsilcileriydi. Onlara niyetimizin hiç de kötü olmadığını, istenmeyen bir durumla karşı karşıya olduğumuzu anlattım.

Buradan yola çıkarak bu tepkinin çok sevimsiz yerlere gidebileceğini, ama amacımızın sadece çözüm bulmak olduğunu ifade etmeye çalıştım. Ancak görünen şuydu:

Kelimeler kifayet etmiyordu! Başka bir şey yapmalıydık. O sırada Uygur'la kafa kafaya verip, belki de bu iki gazeteciyi Tarkan'la tanıştırmamın salondaki atmosferi lehimize çevirebileceğine karar verdik. Çünkü ikna kabiliyetimiz ne kadar yüksek olursa olsun Tarkan'ın şeytan tüyünün yanında bizimki hiç kalırdı.

Ekipten birini Tarkan'ın odasına yönlendirdik ve durumu kısaca açıklamasını istedik. Uzun bir koridorda refakat ettiğimiz gazetecilerle Tarkan'ın odasına geldiğimizde gereken mesaj kendisine ulaşmış, odada gerekli hazırlıklar yapılmış, bizi bekliyordu.

Gazetecilerin odada bulunduğu 40-45 dakikalık süre zarfında Tarkan, biraz komplimanla, biraz flörtöz tavırlarla ve onlarla birlikte çektiği fotoğraflarla, kızgın kitleyi sakinleştirebilecek iki kadın gazeteciyi

fazlasıyla ikna etmişti.

O gece konser harikulade geçti ve ertesi gün manşetleri gördüğümüzde gözlerimize inanamadık! Sanki bir gün önce o büyük kâbusu yaşayan biz değildik. Her şey olağanüstü görünüyordu ve haberler de tahmin edebileceğiniz gibiydi: “Tarkan, Londra'yı Salladı.”

İkinci bombayı Almanya'da patlattık.

Londra'da yaşadığımız olay gerçek bir şanssızlıktı. Yapabileceğimiz fazla bir şey yoktu, ama Almanya'daki durum farklıydı.

O Avrupa turnesinde Almanya'nın yanı sıra Hollanda, Belçika, Avusturya, Fransa, İngiltere konserleri vardı. Bu tip turnelerde dikkat edilmesi gereken en önemli hususlardan bir tanesi kuşkusuz konser mekânları arasındaki mesafedir.

Örneğin, iki konser şehri arasındaki 300-400 km mesafe idealdir. Çünkü tam bir yıl boyunca, hayranı olduğu sanatçının gelmesini bekleyenler, pekâlâ bu mesafeyi göze alır ve konsere gelir. Ama söz konusu iki konser yeri Duisburg ve Düsseldorf ise orada biraz durup, düşünmek gerekir. Google'a girip Duisburg ve Düsseldorf arası kaç kilometre diye yazdığınızda karşınıza 28 km mesafe çıkar.

Tur organizatörünün böyle bir saçmalığı neden yaptığını bilemiyorum, ama turnenin başladığı andan itibaren sürekli olarak Duisburg konser biletlerinin satışının hiç de iyi gitmediği bilgisi geliyordu.

Tabii ki, “E siz de iptal etseydiniz o zaman?” denebilir, ama o da “değneğin diğer ucu”ydı. O sıralarda Tarkan'a dair gündem, askerlik meselesi yüzünden çok hassastı. Tarkan aleyhindeki kamuoyu ve basın, onlarca başarı haberi arasından tek bir başarısızlık hikâyesini cımbızla çekip çıkarmaya hazırdı. Bunların belki de en korkuncu yeterli dinleyici toplanamaması nedeniyle iptal edilmiş bir konser haberi olurdu.

Düsseldorf'ta yapılan konserde salon hınca hınç dolmuş, ama bu olağan bir başarılı konser hikâyesinden öteye gitmemişti. Ancak yaklaşan Duisburg konserinin hem lokasyon hem de konser alanı olarak cazip bulunmaması nedeniyle Düsseldorf'a gelen dinleyici, oraya gitmeyecekti.

Her konserde binlerle ifade edilen seyirci sayısı, birkaç gün kalmasına rağmen Duisburg'da birkaç yüz biletle sınırlıydı! Daha da kötüsü şuydu ki, Almanya'da gazetecilerin en yüksek oranda akreditasyon yaptığı yer Duisburg'du.

Konser günü gelip çatmıştı ve haberler kötüydü.

Konser saati yaklaştıkça Uygur'la yine bir plan yaptık.

Planımız şuydu:

Gelen gazeteci arkadaşları olağan konser ritüelimizin dışında ekstra bir ilgi ve samimiyetle ağırlayacaktık. Bu ağırlamanın zirvesi elbette ki Tarkan'ın odasında yapılan minik bir parti olacaktı!

Plan o kadar güzel işledi ki, bütün gazeteci arkadaşlar belki de Türkiye'deki meslektaşlarının aksine Tarkan'a son derece yakın olabildiler. Birebir sohbet edebildiler ve ikili, üçlü, beşli, toplu fotoğraflar çektirebildiler.

O günkü konser Tarkan'ın bütün konserleri içerisinde seyircisi en az olanıydı, ama ertesi gün ajanslara düşen haberlerde buna hiç değinilmiyor ve Tarkan'ın olağanüstü sahne fotoğrafları benzersiz bir görsellikte okuyucuya sunuluyordu.

Kısacası o gün orada bulunan gazeteciler o kadar çok mutluydular ki o mutluluğun sonrasında aleyhte bir yazı yazmak, gördükleri ilgi ve sevgiye ihanet olurdu elbette.

Tarkan'ın arkasındaki ekip

Avrupa turnesi ve konserler deyince, Tarkan'ın orkestrasını anmamak ve onlara bir parantez açmamak olmaz.

Tarkan'a gerek sahnede, gerekse albümlerinde eşlik edenler, alanında Türkiye'nin en iyi müzisyenleridir. İsimleri tek tek saymakla başa çıkamayabilirim ama; Tarkan'ın müzikal yolculuğunda ilk gününden beri yanı başında olan Ozan Çolakoğlu, klavyelerde sevgili arkadaşlarım-kardeşlerim Özgür Buldum, Mert Topel, davulda Aydın Şeref'le başlayan sonra Aydın Karabulut ve Volkan Öktem'le devam eden süper davulcular, ekibin neşe kaynağı Matthew Erdem, Levent Candaş ile başlayan Gürol Ağırbaş ve sonrasında Alp Ersönmez'le devam eden müthiş basçılar, Türkiye'nin gelmiş geçmiş en yakışıklı gitarist ve vokallerinin başında gelen Gür Akad, günümüzdeki gitaristi Can Şengün, Tarkan sahnesinde harikalar yaratan müzisyenlerdir. Klasik gitarda Ayhan Günyıl'ı unutmak ise hiç olmaz.

Bir de bu çekirdek kadroya ara ara katılan Türk Sanat Müziği virtüözleri ve ille de vokalistler... Murat Boz'un denenmek üzere ilk vokalistlik tecrübesini yaşadığı gün ve sahne bugün bile gözümün önünde...

Ekiptekiler “Çok iyisin ya,” dediğinde Murat Boz'un utancından başını kaldıramayışı mesela...

Bu hepsi farklı ve üst düzey müzisyenlerle yurtdışı turnelerinde 30-40 günü birlikte geçirmek acayip keyifliydi. Kuşkusuz herkesin farklı bir hayatı ve farklı dertleri var. Kimi çocuğunu özler, kimi sevgilisini... Dile kolay... Ülkeden ülkeye gidiyorsunuz, farklı coğrafya, kültür, iklim değişiklikleri...

Genel olarak eğleniyorsunuz, ama tartışmalar ve çok nadir de olsa kavgalar olmuyor değil... Hepsi kendi alanının en iyisi olan insanlarla, bir şehirdeki konseri bitirdikten sonra gecenin bir vakti yola çıkmak üzere turne otobüsünüze biniyorsunuz. Biner binmez uyuyanlar da oluyor, otobüsün arkasına geçip Playstation oynayanlar da...

Tarkan ise kimi zaman otobüsle ve orkestra arkadaşlarıyla birlikte seyahat ediyor, kimi zaman kendisine tahsis edilen otomobil veya uçakla geçiyordu bir diğer şehire...

O uzun otobüs yolculuklarında hiç unutamadığım güzel anılardan biri

ise şuydu; orkestrada vurmali algılar alan sevgili Bünyamin Olguncariin neredeyse hep gözleri açık yol alması! Bir Şey okuyorum bakıyorum Bünyamin'in gözleri açık... Uyuyorum, uyanıyorum yine  yle. Merak eder dururdum, bu ocuk ne zaman uyuyor diye? Dayanamayıp turnenin üçüncü gününde sordum.

“Abicim ben genellikle çok kahve içiyorum, ondandır,” dedi. Ben de “İyiymiŐ. İerken bana da getir o zaman, ben de artık gözlerim açık seyahat edeyim” dedim. O gece yolculuklarında Bünyamin'in 20-30 dakikada bir “Süheyl Abi, kahve içer misin?” dediği zamanları hatırlıyorum. Hani derler ya, “Gündüz insan, gece hırt”. Bünyamin'le ikimiz bütün turneyi gündüz insan, gece hırt gibi geçirdik.

G r Akad,  ld r c  espriler yapardı. En çok imtiyaza kıdem anlamında elbette o sahipti. Pop Şarkılar alan bir orkestranın onun gibi rocki bir gitaristi vardı. Gitarının telleri arasına yerleŐtirdiėi sigarasından sahnede dumanlar yükselirdi. O kadar dokunulmazdı yani... G r Akad'san  ylesindir işte.

Askerlikte yaşadığım sürece benzer Şeylere turnelerimizde tanık oldum. Varlıkların, yoklukların, gecelerin, g nd zlerin, başarının ve hayal kırıklığının paylaŐıldıėı zamanlardı onlar... Tarkan kuşkusuz çok büyük bir star, ama bunun onun arkasında alan o müthiş adamlarla da alakası var. Sadece alanlar değil, turnenin tonmaisteri Süha Falay, sahne arkasının koca kalpli ve koca gövdeli adamı Cem Dermanlı da Tarkan'ın müzikal baŐarisında payı olan kiŐilerdir.

Aynı Şekilde haklarını teslim etmem gereken başka isimler de var Tarkan'ın arkasında olan... O kadar isim saydım, ama neredeyse Şu gün itibarı ile Tarkan'ın en uzun süre çalıştığı insan olan Sevtapıgım (K  kkaralar) unutmamak lazım. Sevtap'ı ekibe kazandırırken ciddi bir çabam olmuştu. Sonuca bakıldığında iyi ki katılmış ekibe diyeceğim bir isimdir Sevtap. Gıkını çıkarmadan tonlarca y k taŐır. Hiç vıdı vıdı yapmaz. Sıkılır ama hiç belli etmez, üzülür, içine atar diyebileceğim istisnai bir karakter... Allah ona sağlık, sıhhat ve çokça sabır versin.

Özlen Turası ve Egemen  ncel, bunlar hep yıllanmış yol arkadaşlarımız. Aramızdaki sevgi ve sayėı ilişkisi, bırakın kopmayı, yıllar boyu bir nebze olsun eksilmemiŐtir.

Turne sırasında yediğimiz Sebahattin'in çiğ köfteleri ve Arife'nin b rekleriye, beraber geçen yılların en unutulmaz efsane tatlarıdır diyebilirim.

Perihan Mağden'i nasıl şoke etti?

Tarkan, o dönem Radikal'de kendisi hakkında iğneli yazılar yazan Perihan Mağden'le nasıl oldu da barıştı? Aradaki buzlar nasıl eridi ki Tarkan, sonrasında olay yaratan söyleşisini Perihan Mağden'e verdi?

Adam “Megastar” olunca doğal olarak köşe yazarları, gazeteci ve medya mensupları arasındaki ilişki de kimi zaman çok hassas olabiliyordu. Tahmin edileceği gibi ciddi sayıda medya mensubu da kimi zaman hayranlık, kimi zaman dostluk ilişkileri içerisinde hayatımızda yer aldı.

Bazıları sadece işine bakıyor; röportaj ya da benzeri bir durum söz konusu olmadıkça sanatçılarla çok yakından ilişkiler kurmuyor. Ama bazıları var ki işte onların durumu bayağı kafa karıştırıcı. Bu kesim kimi yazılarında sanatçıyı deyim yerindeyse yerden yere vuruyor, ama biraz araştırıldığında hiç ummadığınız şekilde “garip bir hayranlık” hatta hayranlıktan öte bir duygu beslediğini görüyorsunuz.

Benim kişisel olarak şöyle bir tercihim var:

Elbette çalıştığımız sanatçıyı destekleyen, onunla ilgili olumlu yazılar yazan, programlar yapan insanlarla yakın ilişkiye giriyor ve arkadaş oluyorsunuz. Ancak daha enteresan olan, okuduğunuz bir köşe yazarının olumsuz yazılar yazması durumunda kuracağınız ilişki sizi günün sonunda çok şaşırtabiliyor!

Ben “olumlu yazarların” yanı sıra “olumsuz yazarların” da psikolojisini, yaklaşımını ve tepkilerini oldum olası merak etmişimdir. Perihan Mağden, bu konuda gösterilebilecek en çarpıcı örneklerden biri.

O dönemde Radikal gazetesinde yazıyordu Perihan.

Yazılarına da asla ilgisiz kalmıyordum. Kısa süre içinde Tarkan’la ilgili arka arkaya olumsuz yazılar yazdı. Üslubunu tahmin edebiliyorsunuz. Yazı herhangi bir köşe yazarı tarafından yazılsa çok da dikkat çekmeyebilir. Ama Perihan Mağden’in iğneleyici ve hatta deyim yerindeyse “kafa bulan” yazılarını okuyunca kendi kendime acaba bu kadının Tarkan’la ne gibi bir derdi olabilir diye düşündüm.

Düşünmekle kalmayıp bizzat kendisine sormaya karar verdim.

Kendisiyle ortak dostumuz çoktu. Kısa sürede telefon numarasına ulaştım ve aradım. Telefonla konuşmaya başladığımız ilk aşamada, kendimi hem onu fazla tedirgin etmeyecek hem de sorduğum soruların cevabını alabilecek şekilde tanıttım.

“Perihan Hanım, sizin ciddi bir okurunuzum. Tamamına katılayım ya da katılmayayım, yazma şekliniz, bir şeylere çomak sokma tarzınız ve üslubunuzu gerçekten farklı buluyorum. Bir konuyla fazlasıyla ilgileniyorum. Son dönemde ciddi sayıda Tarkan yazısı kaleme aldınız. Yazının genel amacının ne olduğunu da fazla anlayamadım. Bu bir eleştiri mi, espri mi, önemseme mi nedir bilemiyorum. Kendi kendime fikir yürütmektense size sorayım istedim.”

Bunun üzerine son derece nazik bir yanıt verdi:

“Valla, hiç özel bir nedeni yok. Belli ki bir tesadüf olmuş, arka arkaya yazılar yazmam...” dedi ve sonra bir okurdan öte Tarkan’la ilişkimin ne olduğunu merak ederek sordu:

“Siz, Tarkan’ın nesi oluyorsunuz?”

Bende, “Arkadaşıyım diyelim, ama mesleki anlamda kendisinin avukatlığını da yapıyorum,” dedim. Perihan Mağden’in o sıralar yazdığı yazılarla ilgili hakkında açılmış ve açılmakta olan dava sayısı gerçekten de -sonrasında olduğu kadar- kabarık değildi.

Sesinin hafif titrediğini fark ettim.

“Peki, hangi kimliğinizle beni arıyorsunuz? Okurum olarak mı, Tarkan’ın arkadaşı olarak mı ya da avukatı olarak mı?” dedi.

Ben, “Birinden birini seçmek zorunda mıyım? Üçünü birden kullanamaz mıyım?” dedim. O da, “Okurum ya da arkadaşı olarak memnuniyet duyuyum, ama avukatı deyince aklınızdan geçen başka şeyler var mı diye merak ettim,” dedi ve sonrasında şöyle bir açıklama yaptı:

“Ben aslında Tarkan’ı çok seviyorum. Çok özel buluyorum ve çok takdir ediyorum. Tabii ki istediğinizi yapmakta özgürsünüz, ama ona zarar vermeyi hiç düşünmedim. Hakaret etmek veya kişiliğine yönelik herhangi bir saldırı aklımın ucundan geçmez.”

Ben de bunları duyduğuma çok sevindiğimi, en kısa zamanda tanışmayı dilediğimi, ararsa ve bize daha yakın olmak isterse bundan

büyük keyif alacağımızı söyledim.

O telefon konuşmasının üzerinden bir süre geçti. Tarkan'ın Avrupa turnesi yaklaşıyordu. Sevdiğimiz gazeteci arkadaşlarımızı da turnede yer alan herhangi bir şehirde ağırlamak ve konseri izletmek için davet ediyorduk. Aklıma Perihan Mağden geldi. Uygur da benim böyle “manyakça” taleplerime alışmış, kimi zaman “Abi süper bir fikir bu!” diyerek destek veriyor, kimi zaman da “Abi emin misin bu insandan?” diye soruyordu. Perihan Mağden'i bir konsere davet edelim dediğimde bir anlam veremedi, ama sesini de çıkarmadı.

Perihan Mağden'e telefon açtım ve şu minvalde sözlerle davetimizi yaptım:

Size turne yapacağımız şehirlerin listesini yolluyorum. İstedığınız bir şehri seçin ve bize iletin. Biz de sizi o konserde ağırlayalım.

Çok şaşırdı ve memnun oldu.

“Programıma bakıp, size cevap vereceğim,” dedi. Kısa bir süre sonra aradı ve Viyana'ya gelmek istediğini bildirdi.

Viyana konseri turnenin dördüncü veya beşinci ayağıydı. Biz tur otobüsüyle Viyana'ya ulaşmış, konser saatine çok kalmaması nedeniyle doğrudan salona geçmiştik. Ekipten birini de Perihan Mağden'i Viyana Havalimanından alıp, konser salonuna getirmesi için görevlendirmiştik. Perihan Mağden'in gelişinden Tarkan'ı haberdar etmiş ve konser öncesi ikisini tanıştıracacağımızı söylemiştik.

Tarkan, medya takip şirketinden gelen yazıları kimi zaman büyük bir dikkatle okur, bazen de ruh haline bağlı olsa gerek es geçerdi. Ancak Perihan'ın yazılarını okuduğunu biliyordum. Bazen bu yazılardaki kimi yorumlara çok güldüğünü de söylüyordu. Ama son dönemde Perihan'ın hakkındaki peşpeşe yazılarından dolayı pek bir fikir beyanında bulunmamıştı. Bizim için de bu karşılaşma tam bir sürpriz olacaktı.

Kulise ulaştık ve kısa bir süre sonra Perihan da aramıza katıldı. Beklediğimizden çok daha bakımlı ve şıktı. Bunu Tarkan'a olan hayranlığına verdik. Hafif gergin görünüyordu. Bu da olsa olsa yazdığı yazılar nedeniyle Tarkan'ın tepkisinin ne olacağı konusundaki merakından kaynaklanıyordu.

Bir süre sonra Tarkan da kulise teşrif etti. Biz, iki üç kişi Perihan'la birlikte bir masada oturmuş onu izliyorduk. Bizi fark etti.

Fark etmesine karşın alakasız insanlarla o an gerçekten de çok alakasız bulduğumuz konuşmalar yaparak uzakta kalmayı yeğliyordu. Bu tavır kelimenin tam anlamıyla Perihan'ı şişiriyordu. Telefondaki titreyen sesin sahibi yanımızda öylece oturuyordu.

Tarkan ağır ağır bulunduğu yerden bize doğru gelmeye başladı. Hepimize selam verdi, ardından Perihan'a elini uzattı ve son derece soğuk bir tavırla "Hoş geldiniz," dedi. Perihan, onun elini sıktı ve Tarkan devam etti:

"Nasıl bir üsluptur bu kullandığınız? Ne kadar acımasız ve kırıcı yazılar yazdığınızın farkında mısınız?"

Hepimiz şoke olmuştuk!

Çünkü Tarkan'dan böyle bir tepki beklemiyorduk.

Cesaret edip Perihan'a bakamıyordum bile. Cesaretimi toplayıp Perihan'a ilk baktığımda yüzünün kıpkırmızı olduğunu gördüm. Yaklaşık bir 30 saniye sürdü bu durum. Sonra Tarkan, kocaman bir kahkaha atarak "Nasıldı ama? Benim intikamım böyle acı olur!" dedi ve sarılıp Perihan'ı öptü.

Perihan'ın Tarkan sarılıp öpünce mi, az önce yaşadığı şokla mı ilgili olduğunu hâlâ anlayamadığım bir şekilde hafifçe sallandığına bizzat tanığım.

Perihan, konser boyunca güvenlik barikatının önünde Tarkan'ın şarkılarına eşlik etmiş ve konser sonrasında bizimle birlikte yemek yemişti.

Bu unutulmaz gecenin sonucu olsa gerek Perihan, aylık bir dergi için Tarkan'la uzun bir röportaj yapmış ve kıvrak zekâsıyla sanatçımızın pek de girmek istemediği konularda sorular yöneltmiş ve aldığı yanıtları manşetlere taşımıştı.

Amsterdam sürprizi

Sizin ilginç bir Hollanda maceranız vardı hatırladığım kadarıyla. Neler oldu Amsterdam'da?

Single ve albümün çıktığı ilk aylarda sonuç umduğumuzun çok üstünde olmuş, Avrupa'nın dört bir yanından TV ve radyo programları, gazete ve dergi röportajları için teklifler yağıyordu. Gücümüz yettiğinde ve zaman el verdiğince her bir tarafa yetiştirmeye çalışıyorduk. Bu teklifleri değerlendirirken temel olarak iki kriterden yola çıkıyorduk:

Ya daha önce hiç görmediğimiz yerlere gitmeyi ve orada yeni, etkileyici bir sayfa açmayı hedefliyor ya da artık Tarkan'ın kalesi sayılabilecek yerlerde gövde gösterisi yapmayı planlıyorduk.

Hollanda kuşkusuz bu ikinci gruba giren ülkelerden biriydi. Orada yaşayan Türkiyeli vatandaşlar, Tarkan'ın başarısına ilgisiz kalmamışlar, kısa sürede altın plak almasını sağlamışlardı. Amsterdam konserlerinin bir özelliği de şuydu:

Almanya'nın aksine, gelen seyircilerin önemli bir yüzdesini Hollandalılar oluştuyordu. Hollanda'nın Flamanca yayın yapan ve Türklerden çok Hollandalılar tarafından izlenen eğlence programlarında dahi Tarkan'ın konuk olması isteniyordu. Biz de üç günlük bir Amsterdam seyahatini programımıza aldık. Bu süre zarfında çeşitli TV programlarına katılacak ve röportajlar verecektik.

Kalacağımız otele girdiğimizde bizi çok güler yüzlü bir otel görevlisi karşıladı. Zaten kan çekiyor, anlıyorsunuz karşınızdakinin Türk olduğunu!

Yakasına baktım, yanılmamıştım. "Tayfun" yazıyordu. Bavullarımızı aldı, bize refakat etti. Giderken de çok nazik bir şekilde, "Eğer uygun görürseniz Tarkan Bey'le bir fotoğraf çektirebilir miyim?" diye sordu. O kadar kibar ve güler yüzlüydü ki itirazsız kabul ettik.

Tarkan'ı odasına bıraktık, sonra benim odama kadar birlikte gittik. Yolda ona, Tayfuncum bana telefon numaranı ver, seni ilk Amsterdam konserinde ağırlayalım dedim. Çok memnun oldu. Teşekkür ederek ayrıldı.

Odama girdim, elimi yüzümü yıkadım ve televizyonda sadece müzik

dinlemek amacıyla bir radyo kanalı açtım. Açtığım anda Şımarık'ı dinlemeye başladım. Şarkı bitti, arada küçük bir konuşma ve bir başka şarkı çalmaya başladı. Bu şarkı bitince şaka gibi bir şey oldu ve tekrar Şımarık çalmaya başladı. Sonra arada bir şarkı daha ve tekrar Şımarık! Bir an bunun bir otel yayını olup olmadığını ve bize jest amaçlı yapılıp yapılmadığını bile merak ettim. Güvenilir bir kaynağım vardı, ama... Az önce bana yardımcı olan Tayfun kardeşimizi aradım ve yukarı gelmesini rica ettim. Biraz şaşkın, biraz tedirgin bir şekilde içeri girdi. Onu daha fazla meraklandırmadan şunu sordum:

Tayfun kardeşim. Şimdi burada bir radyo istasyonu var. İki şarkıda bir Şımarık çalıyor. Bunlar manyak mıdır, nedir?

“Abi hiç bilmiyorum,” dedi.

Ona şarkı bittikten sonra bir konuşma olduğunu, o konuşmayı dinleyip, tercüme etmesini istedim.

Nitekim şarkı bitiminde yaklaşık 30 saniye süren konuşmayı dinleyip, çevirisini yaptı.

Radyoda yeniden aynı şarkı çalmaya başlayınca Tayfun, yüzünde muzip bir gülümsemeyle bana döndü ve olayın sırrını açıkladı:

Bu radyoda süren yaklaşık dört saatlik bir kuşaktı. O dört saat boyunca dinleyici isteklerine göre şarkılar çalıyordu. Yani Şımarık çalınıyor, bir sonraki şarkıya geçildiğinde insanlarımız tüm “milliyetçi duygularıyla radyoyu arıyor ve şarkının çaldığı süre boyunca aldığı oylarla bir sonraki şarkı yeniden Şımarık oluyordu.

Basit bir hesapla dört saatlik bir radyo yayınında izleyici oyları sayesinde insanlar tam 30 kez Şımarık dinliyordu.

Kopenhag konserine bomba ihbarı yapınca

Birlikte geçirdiğiniz onca yıldan sonra aklında kalan, olay yaratmış Tarkan konserleri hangileriydi diye sorsam, neler anlattırırın?

Yapılmasıyla değil, yapılmamasıyla iz bırakan bir konserdi Kopenhag konseri! Almanya, Hollanda, Belçika, Avusturya, Fransa gibi defalarca gittiğimiz ve konser verdiğimiz yerlerin yanı sıra bazı turnelerde programa sürpriz şehirler de ekleniyordu.

O turnede bu şehirlerin bir tanesi de Danimarka'nın başkenti Kopenhag'dı. Her ne kadar konserden azami iki gün önce gelinip bir gün sonra ayrılarak maksimum üç gün kalınıyor olsa da, ilk defa göreceğimiz yerlerde bu bir sorun teşkil etmiyordu. Üstelik Danimarka'da böyle bir durum da söz konusu değildi. Konser günü erken bir feribot yolculuğuyla Danimarka'ya gelmiş ve konser akşamı konakladıktan sonra ertesi gün yola çıkmayı planlamıştık. Ancak dediğim gibi Danimarka ve Kopenhag'da olmak bile yeteri kadar heyecan vericiydi.

Turne otobüsündeyken konserle ilgili bilgileri de ufak ufak almaya başlamıştık. Çok sayıda bilet satılmıştı. İnsanlar erken saatten itibaren konser alanına gelmeye başlamışlardı, ama garip olan bir şey vardı. Konsere gelen dinleyicilerin büyük çoğunluğu başka hiçbir Avrupa kentinde karşılaşmadığımız kadar "politize"ydi. Sabahtan beri sloganlar atılıyordu. Çok ciddi güvenlik tedbirleri alınmıştı ve alanda yüzlerce polis görev yapıyordu.

Uygar, gelinen durumla ilgili şunları söyledi:

"Bu tip uyarıları daha önceden yapmışlardı. Ben çok kaale almamıştım. Kimileri bu konserde konuşma yapmak istiyor, kimileri o alanda belli bir grubun hâkim olduğunu, konseri yaparsak protesto edeceklerini söylüyordu. Keşke hiç girmeseydik bu Kopenhag olayına!"

Konser alanında Tarkan poster ve tişörtlerinin yanı sıra farklı döviz ve pankartlar da vardı. "Tarkan" diye haykıran genç kızların yanı sıra siyasi sloganlar da kulağımıza geliyordu.

Turne otobüslerinden indik ve kulise yöneldik. Teknik ekip her zaman

olduğu gibi önceden gelmiş, kurulan sahnenin üstünde ses-ışık provaları yapıyordu.

Biz Uygur'la birlikte işin diğer tarafını öğrenebilmek, çözebilmek ve sağlıklı bir ortamda konserin gerçekleşmesini sağlamak için bir brifinge katıldık.

Toplantı odasında salon sahip ve görevlileri, konser organizatörleriyle güvenlik yetkilileri vardı. Konuşulan konular arasında öncelik konserin yapılması ya da yapılmamasına ilişkindi.

Organizatör ve salon sahibi, herhangi bir sorunun çıkmayacağını, bunların olağan hadiseler olduğunu, konserin başlamasıyla birlikte gerginliğin sona ereceğini söylüyordu.

Güvenlik güçleri ise farklı görüşteydi. Bu şartlarda konser yapmanın çok tehlikeli olabileceğini belirtiyor ve sorumluları konserden vazgeçirmeye çalışıyorlardı. Biz doğal olarak arada kalmıştık. Bir taraftan bilet alan ve kimbilir kaç yıldır Tarkan'ı bekleyen Danimarkalı binlerce "fan"ın çılgınlıkları, diğer yanda provokasyona son derece müsait ve siyasi sloganlarla dalgalanan bir ortam. Görüşümüzü şöyle açıkladık:

Güvenlik güçlerine belli bir süre verilecekti. Bu süre zarfında bilet alıp konseri izlemeye gelen kitle aranarak içeri alınacak, konserle ilgisi olmayan kişiler alandan uzaklaştırılacaktı.

Biz bu işlemlerin yapılmasından sonra nihai kararımızı verecek, uygun şartlar oluştuğunda konseri başlatacak, değilse iptal edecektik.

Toplantı salonundan ayrıldık. İçeride aldığımız karar megafonlarla toplanan kalabalığa duyuruluyor, orada bulunan tüm kalabalığın güvenlik barikatının arkasına geçmesi gerektiği anons ediliyordu. İzleyicilerin aranarak içeri alınacağı söyleniyordu.

Kalabalığın belli bir kesiminden büyük bir uğultu yükseldi. Güvenlik güçlerinin tamponu ile seyirciler barikatların arkasına kaydırıldı. Girişler farklı noktalardan kontrollü yapılacak, biletlerini gösterenler salona girebileceklerdi.

Topluluğun her yeni tepkisi üzerine güvenlik güçleri bizim fikrimizi soruyor ve ellerindeki telsizlerle bu durumu diğer birimlerle paylaşıyorlardı. Çok tepkili bir bölge vardı ve orada sürekli bir hareketlilik söz konusuydu.

Bunun üzerine biz, orkestranın ve sanatçının otobüslere bindirilerek,

gerektiğinde alanı hemen terk edecekleri bir noktada beklemelerine karar verdik.

Çok geniş bir alanda 7-8 kişi sürekli hareket halindeydik. Güvenlikten sorumlu müdür, organizatörler, salon sahipleri ve biz...

Dışarıda binlerce kişiden oluşan bir kalabalık ve onlarca güvenlik görevlisi, sahnede teknik ekip ve her an alanı terk etmeye uygun bir yerde beklettiğimiz otobüslerimiz...

Tam bu sırada yanımızdaki polislerin telsizlerinden panik dolu bağrışlar gelmeye başladı. Anlamadığımız bir dilde anonslar yapılıyordu ve anlaşılan oydu ki durum pek parlak değildi. Çünkü salon sahipleri ve organizatörlerin yüzü bembeyaz kesilmişti. İçlerinden biri bize, İngilizce, “İçeride bomba olduğu söyleniyor. Konseri iptal etmek durumundayız!” dedi.

Çok kısa bir süre sonra bomba imha ekipleri salondan içeri girdi. Biz de kendi telsizlerimizden otobüslere alandan ayrılımlarını söyledik.

Otobüsler, sirenli motosikletler eşliğinde alandan ayrılıyordu. İşin trajikomik kısmı, hiç de ait olmadığımız bir mekânda Uygur’la ikimiz alanda kalakalmıştık. Bunun hemen sonrasında bir gelişme olduğu aktarıldı bize. Otobüsler kısa bir sürede alanı terk etmiş ve polisler tarafından güvenli bir yere götürülmüştü.

Tarkan o ana kadar herkesin arabada olduğunu düşünmüş, sonrasında Uygur ve benim, güvenlik güçleri ve salon yetkilileriyle içeride kaldığımızı duyunca büyük panik yaşamıştı.

Yaklaşık on beş dakika geçmiş, salonda bomba uzmanları çalışırken biz de kahve içip “sakin durmaya” çalışırken telefonumuz çaldı, arayan Tarkan’dı.

Birlikte yaşadığımız yıllardan, hatırladığımda beni en çok etkileyen anlardan biridir telefondaki o ses tonu. Bize önce niye orada kaldığımızı sordu. Bizden de sorumlu birilerinin orada olması gerektiğini söyledikimizde söylenmeye başladı:

“Yok abi, bizim hiçbir sorumluluğumuz yok. Biz bu memlekete konser vermeye geldik, bu durumla karşılaştık. Sizden hemen oradan ayrılmanızı istiyorum. Çok korkuyorum size bir şey olur diye. Ya siz hemen buraya gelin ya da biz sizi almak için oraya gelelim.”

Çaresizce Tarkan’ın dediğini kabul ettik.

Yetkililere o gece orada hiçbir şekilde konser vermeyeceğimizi Kopenhag'da da kalmayacağımızı, şu an itibariyle yola çıkacağımızı ve sınıra kadar güvenliğimizin sağlanması talebini ilettik ve oradan ayrıldık.

Tarkan'la çalıştığım onca yıl içerisinde beni çok etkileyen bir tavırdı sergilediği.

Polisin yaptığı aramalar sonunda bomba ihbarının asılsız olduğu ortaya çıkmış, Kopenhag fanlarıyla Tarkan'ın onca yıl içerisindeki ilk ve tek buluşması maalesef siyasi bir gösteriş ve anlamsız bir provokasyonla engellenmişti.

Pasaportun olduğu kasa bozulunca uçağı kaçırdık

Başka kayda değer maceralarınız yok mu, maziye dönünce aklına gelen?

O yıllarda başımızdan geçen en ilginç olaylardan birini Almanya’da yaşadık.

Bir panikle başlayan sabahın, akşamına varan günün hikâyesi şöyle:

Promosyon döneminde her ülkenin bir şehrinde seçtiğimiz favori oteller vardı. Lokal plak şirketleri bize hangi otelde kalmak istersiniz diye sorduklarında gene tercihlerimizi bu otellerden yana kullanıyorduk. Bu özellikle Almanya’nın Köln şehrinde de böyleydi. Ünlü bir otel zincirinin Köln’deki otelinde kalıyorduk. Oradaki hizmet kalitesi, personelin samimiyeti, otelin lokasyonu, odaları, spor salonu, havuzu kısaca her şeyi tam istediğimiz gibiydi. Adeta Almanya’nın Köln şehrinde bir şeyler olsun da o otelde tekrar kalalım diyecek kadar seviyorduk burayı ekip olarak. Ta ki o talihsiz sabaha kadar!

O gün sabah erken saatlerde uyanacak, havaalanına geçecek ve Moskova’ya uçacaktık. Moskova’da yoğun bir program bizi bekliyordu. O programın finalinde bir Tarkan konseri olacaktı.

Bir gece önce muhabbeti kısa tuttuk ve erkenden odalarımıza çekildik. Saat 06.30’a uyandırma yazdırdık. Otelde Tarkan, ben ve Tarkan’ın koruması Talat’la kalıyorduk.

Ertesi sabah lobide fotoğrafçı arkadaşımız Sedat Mehter’le buluşacak ve havalimanına geçecektik. Uyandırma servisine zar zor teşekkür edip kapattıktan kısa bir süre sonra telefon bir kez daha çaldı.

Aynı servisin ikinci araması zannedip ahizeyi zoraki elime aldım.

Tarkan, hafif telaşlı, biraz da sinir bozukluğuyla gülerek şu minvalde bir şeyler söyledi:

“Süheyl, çok acayip bir şey oldu. Şifremi yazıp girdiğimde odadaki kasa açılmıyor. Pasaportu ve paramı içine koymuştum. Ne yapmamız lazım bilemedim?”

“Hemen ilgileniyorum,” deyip, telefonu kapattım ve resepsiyonu

aradım.

Bir sıkıntımız olduğunu, Tarkan'ın kasasının açılmadığını, parasının orada kalabileceğini, sonradan alabileceğimizi, ama pasaportsuz Moskova'ya gitmesinin mümkün olmayacağını söyledim. Öncelikle, sorulmasını beklediğim sorularla karşılaştım.

- Şifreyi doğru girmiş mi?
- Şifresini unutmuş olabilir mi?
- Kendisinden kaynaklanan başka bir sorun olabilir mi?

Bunların hepsini “Mümkün değil,” diyerek yanıtladım ve teknik servisten birilerinin derhal odaya gelmesini istedim.

Teknik personelin saat 08.00'den önce gelmeyeceğini söylediler.

Böyle bir durumu kabul edemeyeceğimizi, bizim o saatte çoktan otelden ayrılmamış olmamız gerektiğini anlattım.

Türkiye'ye dönecek olsak biletimizi değiştirebilirdik. Ama Moskova'ya gidecektik ve akşama konser vardı. Teknik elemanın derhal otele gelmesini, gelemiyorsa da bir çözüm bulmaları gerektiğini söyledim.

O zamana kadar çok mükemmel giden diyalog o aşamadan sonra deyim yerindeyse tıkanıp kaldı.

Teknik eleman yerine gönderdikleri arkadaş her türlü imkânı zorladı, ama kasayı açamadı.

Bu da bize gösteriyordu ki, hata kesinlikle bizden kaynaklanmıyor. Çünkü her koşulda yanlış girilmiş bir şifreyle kilitlense dahi kasa, teknik bir müdahaleyle açılabilir. Oysa belli ki teknik elemanı da aşan bir sıkıntı vardı.

Onlara durumu bir daha izah ettim. Moskova'ya gitmemiz gerekiyordu ve her saatte uçak bulmak gibi bir imkân yoktu. Sonuçlarına katlanacaklarını söyledim. Ki bu sonuçlar arasında o gece sahneye çıkamamak da vardı!

Saat 08.00 oldu, asıl teknik ekip geldi ve son bir çaba ile kasayı açmaya çalıştı, ama nafile... Hiçbir ümit yoktu, ama otel yönetimi aynı uzlaşmaz tavrı göstermeye devam ediyordu. O arada aklıma lobide bizi beklemekte olan fotoğrafçı arkadaşımızı devreye sokmak geldi. Otel yöneticilerine bu işi gazetecilere ileteceğimi söylerken, bir

tarafıtan da lobideki Sedat’a şöyle bir mesaj atıyordum:

... Yaklaşık 15 dakika sonra yukarıya Tarkan’ın odasına çıkacaksın. Bolca flaş patlatıp, tantana yaratacaksın, otel odasını özellikle de kasayı ve üzerinde çalışmakta olan teknik ekibi çekeceksin. Sonra da işini bitirmiş gibi otelden ayrılacaksın. Ben sana yeniden dönmen gereken zamanı mesaj atarım.

Cevaben gelen “OK” mesajıyla planımı uygulamaya soktum.

Otel görevlilerine çaktırmadan durumu Tarkan’a ilettim ve ikimiz de odada teknik elemanlarla birlikte Sedat’ın yolunu gözlemeye başladık.

Odanın kapısı çalındı.

Açtıımızda adeta bir paparazzi gövde gösterisiyle Sedat içeri girdi ve peş peşe flaşları patlatıp, fotoğraf çekmeye başladı.

Biz de rolümüzü iyi oynuyorduk.

Yarı şaşırmış, yarı kızgın...

Sedat operasyonu bitirdi, Türkçe ve Almanca iyi günler dileyerek olay mahallinden ayrıldı.

Gülmemek için kendimizi zor tutuyorduk. Uçağı kaçırmak üzereydik, ama bir tarafıtan da mutlu sonla biteceğine inandığımız bir senaryoyu yazıp, oynuyorduk. Otel yönetiminden reaksiyon gecikmedi.

Yaklaşık 15-20 dakika sonra odanın telefonu çaldı. Açtıımızda arayan kişi otel müdürünün benimle görüşmek istediğini söyledi. Nasıl bir müdürle karşılaşacağımı bilmiyordum, ama bir süre sonra odasına gittiğimizde çok kibar ve güler yüzlü bir şahıs beni kapıda karşıladı. Oturdum ve merakla söyleyeceklerini bekledim. Öncelikle çok özür dilediklerini, böyle bir şeyin ilk kez başlarına geldiğini, bizim bir kusurumuzun olmadığını söyledi. Elbette müşteri memnuniyeti esastı ve doğan zararı karşılamak istiyorlardı. Bu yaklaşımları için kendilerine teşekkür ettim.

Doğan zararın bizi akşam uçağıyla Moskova’ya göndermekle karşılanamayacağını anlattım. Orada bir konserimiz vardı ve konser saatinde orada bulunamamanın faturası bize imzaladığımız sözleşmedeki cezai şart olarak geri dönecekti. Bu durumu otel yönetimi olarak hemen değerlendirip bize döneceklerini söylediler.

Aradan yarım saat geçtikten sonra odanın telefonu çaldı. Aynı kibar

müdür karşımdaydı. Bizim için özel bir uçak kiralanmış ve hava limanında bekliyordu. Otelin teknik elemanları kasayı bir türlü açamayınca üretici firmadan yetkililer geldi. Saatler süren uğraş sonunda kasayı nihayet açtılar.

Tarkan pasaportuna kavuştu, havalimanında özel uçağımız hazırды, Moskova'ya uçmamızın önünde hiçbir engel kalmadı.

O ana kadar olan biten hiçbir şeyden haberi olmayan Moskova'daki Uygar'ı telefonla aradım.

“Hello Moscow, Cologne is calling,” diye lafa girdim, “Söyle abi?” dedi. Heyecanla anlatmaya başladım.

“Oğlum burada sabah sabah büyük bomba patlattık. Tarkan'ın pasaport kilitli kasada kaldı. Teknik elemanlar bile kasayı açamadı. Biz Moskova uçağını kaçırınca Sedat'la bir şov planladık. Sedat peş peşe flaşları patlatıp her şeyi çekince otel yönetimi teslim bayrağını çekti ve bize özel uçak tahsis etti. Birazdan uçağa bineceğiz, Moskova'da özel uçakların indiği bir alan var, sen de gereğini yaparsın artık.”

Tantanalı Köln sabahından sonra aynı şekilde tantanalı bir karşılama yaşadık öğleden sonra Moskova'da.

Neticede dört kişi uçuyorduk, ama özel havalimanına indiğimizde bizi şu an hatırlayamadığım sayıda limuzin, motosikletli refakatçi polisler ve bir basın ordusu bekliyordu.

Tarkan'ın kazası ve hafıza kaybı

Tarkan'a uzun yıllar basın danışmanlığı yapan Uygur Atas'tan dinlediğim bir "hafıza kaybı" olayı var. Nasıl oldu bu?

Tarkan'ın da mizahi yönden çok formda olduğu zamanlar vardır. Bu çevresindeki insanların sık karşılaştığı bir durum değildir, ama kimi zaman öyle ustalıklarla komik senaryolar yazıp oynar ki herkesi şaşırtır.

Benim olmadığım bir ortamda yaşanan en çarpıcı olaylardan biri Miraval'dendir.

Miraval sürecinden söz etmiştim. Karma albümünün hazırlandığı dönemdi. Biz Miraval'e sıkça gidip geliyorduk, ama Tarkan hep oradaydı ve çoğu zaman yanında sadece Ozan Çolakoğlu vardı. Kimi zaman bu çekirdek kadroya Uygur, Talat veya başka isimler de ekleniyordu.

Her ne kadar harika bir yer olsa da, elbette uzun süre kaldığı zaman insan koca alanda vakit geçirecek başka meşgaleler arıyor. Örneğin hep beraber olduğumuzda pinpon turnuvaları düzenliyorduk. Bizim olmadığımız zamanlarda ise Tarkan, bisiklete binmeye merak sarmıştı. Uzun turlar yapıyor, hem vaktini değerlendiriyor, hem de sportif anlamda kendini iyi hissediyordu.

Bu turlardan birinde Tarkan, büyük bir talihsizlik sonucu bisikletten düşerek kafasını çarptı! Hemen hastaneye kaldırdılar onu. Acil servisteki doktorlar, bir süre müşahade altında tutulması gerektiğini söyledi.

Tarkan'ın bisiklet kullanırken kaza geçirdiği haberi anında İstanbul'a ulaştı. Kazanın boyutu ve şiddetiyle ilgili sağlıklı bilgi sahibi olmayan ekip, "Hastaneye kaldırıldı!" duyumunu da alınca ciddi bir panik yaşadı. Böyle durumlarda anlatılan hikâyeler, kulaktan kulağa yayıldıkça daha abartılı detaylar eklenerek konuşulmaya başlanır. Uygur da bu panik ve merakla bizzat Tarkan'ı arayıp sağlıklı olduğunu kendi ağzından duymak istedi. Arka arkaya birkaç kez telefon ettiğinde Fransızca bir ses kaydı devreye girdi ve telefon numarasının sahibine ulaşamadığını söyledi.

Bu doğal olarak Uygur'ın paniğini daha da artırdı.

Uygur son çare olarak koruması Talat'ı aradı, ama başarılı olamadı.

Çünkü onun da telefonu kapalıydı. Stüdyoda telefona kimse cevap vermeyince Uygur kafasında kurgu yapıp, durumu abartmaya başladı. Gecenin bir vakti Uygur'ın telefonu çaldı. Talat, Uygur'a, "Bize ulaşmaya çalışmışsın. Tarkan'la mı konuşmak istiyorsun?" demiş. "Evet," yanıtını alınca, "Vereyim, ama biraz abuk sabuk konuşuyor," dememiş mi!

Tabii ki Uygur paniğin zirvesinde...

Telefonu alınca "Selam Tarkan. Ben Uygur," diye konuşmaya başladı. Karşıdan gayet statik bir ses, "Kim Uygur? Kimsin sen? Ben seni tanımıyorum. Yanımdaki adam da kim?" deyince Uygur'ın eli ayağı boşaldı. Başladı filmlerdeki gibi yöntemler kullanmaya.

"Ya Tarkan bilmiyor musun, ben Uygur işte. İstanbul'dayım ben. Sen Miraval'de albüm yapıyorsun. Geleceğim yakında. Bugün galiba küçük bir kaza geçirmişsin. Geçmiş olsun. Durumun nasıl?" deyince karşıdaki "oyuncu" pardon şarkıcı, aynı doğallıkla devam etti:

"İstanbul ne? Miraval nedir? Ne albümü? Kim bisikletten düşmüş?"

Bunları duyan Uygur, "Allahım sen koru!" diyerek bildiği bütün duaları içinden okumaya başlamış. Bunları bana anlatırken, "Abi bu o kadar büyük bir acizlik ki ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı bilemedim..." dedi.

Tarkan, yaklaşık yarım saat resmen kafa buldu Uygur'la. Uygur kendince hafızayı tazeleyecek yüz tane ayrıntıya girdi, ama karşıdaki adam, "Nasıl?", "Neden?" "Kim?" gibi sorularıyla içini baydı. Neyse ki bir aşamadan sonra acıdı Uygur'a da bütün bunların bir şaka olduğunu söyledi. Garibim Uygur da rahatladı.

Bunun üzerine Uygur'la ikimiz, aradan aylar geçtikten sonra bu oyunun rövanşını almak için yazdığımız senaryoyu başarıyla oynadık ve Tarkan'ı fena halde işlettik.

Nasıl oldu bu? Tarkan'ı nasıl bir senaryoyla işlettiniz?

İntikam, soğuk yenen bir yemektir diye boşuna söylememişler. Miraval'deki olayı yazmıştık bir kenara. Bunun öcünü bir gün mutlaka alacaktık, ama bunun için aradan biraz zaman geçmesi gerekiyordu.

Minik bir Ege turnesine çıkmıştık. Turne kapsamında Çeşme'deydik. Çeşme'nin ünlü otellerinden birinde kalıyorduk. Hava, düşündüğümüzden daha serin, deniz de dalgalı olduğu için vaktimizi genellikle lobide ya da odalarımızda geçiriyorduk. Odalarda çoğu kez

birlikte film izliyorduk. Arada bir ekibin, orkestranın tanıdığı kişiler ziyaretimize geliyordu.

Bir öğleden sonra asistanı, Tarkan'ın bir misafiri olduğunu haber verdi. Doğal olarak "Tarkan'ın misafiri" dendi mi, illa ki tanıdığımız birileri çıkıyordu. Ya ortak arkadaşlarımız ya yakın ve uzak aile fertleri oluyordu ziyaretçileri. Fakat bu kez ziyarete gelen şahsın bu tanımlara uygun bir tarafı yoktu. Sadece soyadı muhtemel bir akrabalık durumunu gösteriyordu. Söz konusu arkadaşı daha önce ne görmüş ne duymuştuk.

Tarkan, tanıyor olabilir diye haberi ona uçurduk. Beklediğimiz gibi bir cevap geldi, Tarkan da "akrabası'nı tanıımıyordu. Ancak tanımamak da antipatik bir durum olmasın, bir saygısızlık doğmasın diye beyefendiye kısa süre sonra otelden çıkmak durumunda olduğumuzu, dolayısıyla elde olmayan bu sebeple görüşmenin kısa sürmesi gerektiğini münasip bir dille aktardık.

Gayet kibar bir şekilde, "Bunun sorun olmadığını, zaten kendisinin de uzun bir süre kalamayacağını, işleri nedeniyle İzmir'e dönmesi gerektiğini," söyledi.

Kendisine odaya kadar refakat edildi ve odada olması gereken insan sayısını mümkün olduğu kadar azaltarak lobiye indik. Aradan yarım saat geçtikten sonra söz konusu beyefendi yanımıza gelerek aynı nezaketle teşekkür etti ve iyi günler dileyerek otelden ayrıldı.

Akşam yemeği sırasında laf döndü dolaştı ve öğleden sonra gelen ziyaretçiye geldi. Adamla ilgili merak ettiklerimizi sorduk Tarkan'a. Gerçekten de yakın bir akraba mıydı, sadece "merhaba" demek için yapılmış bir ziyaret miydi, yoksa başka bir amaç mı taşıyordu?

Tarkan, son derece safiyane bir şekilde, daha önce hiç tanımadığı bir akrabasını olduğunu, ziyaretin kesinlikle nezaket amacıyla yapıldığını söyledi.

Ama ertesi gün kendisine yapacağımız kahrolası şakamızı aklımıza düşürecek minik de bir yorum ekledi:

"Konuşmada hiçbir anormallik yoktu. Ancak garip bir hal sezinledim adamda. Bunu tanımlayamıyorum ama... Belki de adamın aşırı kibarlığından kaynaklanan bir durum bu, fakat sanki biraz rahatsız oldum."

O anda bu cümlemin arkasındaki potansiyeli görmedik. Ancak ertesi sabah çıkacağımız tekne yolculuğu öncesinde, Uygur'la birbirimizi bu

ziyaretçiyle ilgili olarak bir şekilde doldurmaya başladığımızı fark ettik. Bunun üzerinden kuracağımız hain planla hem aylar öncesinin intikamını alabilir hem de saatler boyu güneş altında kalacağımız tekne yolculuğunu çekilir hale getirebilirdik.

Tarkan sonradan değişti mi bilmem, ama cep telefonuyla çok ilgili biri değildir. Bir yerlerde bırakır, saatlerce ilgilenmez ve telefonu eline aldığı anda cevapsız aramalar ve mesajlarla karşılaşır. O telefon yine ortaya bırakılmış adeta bizi tahrik ediyordu!

Çok geçmeden Uygur ilk hamleyi yaptı ve tarifsiz şamata başladı!

Tarkan üst katta güneşlenirken alt katta bıraktığı telefonunu elimize aldık, rehberle girdik.

Tarkan'ın telefonundan Uygur'ı silip, bir gün önce ziyarete gelen malum şahsın adını yazdık. Artık Uygur aradığında ya da mesaj attığında Tarkan, bunun çünkü akrabasından geldiğini sanacaktı! Planın ilk aşamasında tüm yaratıcılığımızı kullanıp son derece edebi bir dörtlük yumurtladık. Bu dörtlük tabii ki edebi olmanın yanı sıra biraz da kafa karıştırıcı olmalıydı. Aradan 10 yılı aşkın bir süre geçtiği için o dörtlüğü birebir hatırlamam mümkün değil, ama aşağı yukarı şöyle bir şeydi:

İnanılmaz bir konserdi,

Sense adeta bir fırtına,

Öyle bir estin ki orada,

Tir tir titredim adeta.

Hem yazıyor, hem gülüyorduk.

Telefonu oraya bırakıp, Tarkan'ın bubi tuzağına ne zaman düşeceğini merak edip kendimizi güneşin altına attık.

Aradan bir iki saat geçti, Tarkan elinde telefon karşımıza çıktı.

“Ya çocuklar size bir şey söylemem lazım. Ben ne ara bu çünkü adamın telefonunu kaydetmişim bilmiyorum ama saçma sapan bir mesaj geldi ondan. Nutkum tutuldu valla.”

Uygur'la ikimiz değme tiyatroculara taş çıkartırcasına oynamaya başladık.

“Hayırdır ya? Ne yazmış? Okusana...”

Az önce kahkahalar atarak yazdığımız dörtlüğü Tarkan, yüzü bembeyaz, sesi hafif titreyerek bize okuyordu:

“Sen adeta bir fırtına.”

Gülmemek için kendimizi zor tutuyorduk, ama bir yandan da, işin büyüsunü bozmadan oynamaya devam ediyorduk.

“Hadi ya! Ne acayip bir mesaj! Sen de iki satır bir şey yaz. Sor bakalım ne demek istiyormuş!”

Yine birlikte düşünüp, tasarladığımız metni mesaj olarak yazmaya başladı:

“Çok teşekkür ederim, ama ne demek istediğınızı de tam anlamadım.”

Tarkan telefonu yine bıraktı ve “Ben denize giriyorum,” diyerek yanımızdan ayrıldı.

Bu ne demek?

Tabii ki ikinci aşamaya geçebilirsiniz demek!

Yine kahkahalar eşliğinde kafa karıştırıcı bir mesaj daha yazdık:

“Ben ne demek istediğimi yeteri kadar ifade edebildim sanıyorum. Fırtına diyorum. Tir tir titredim diyorum. Daha ne diyeyim?”

Mesajı yolladıktan sonra biz de kendimizi Tarkan’ın ardından denize attık.

Yarım saat sonra hep beraber denizden çıktık.

Bir yandan kurulanıyor, bir yandan da durumu kaşımaya devam ediyorduk.

“Baksana bir telefonuna, cevap yazmış mı acaba?”

Tarkan eline telefonu aldı, mesajı büyük bir sükûnetle okudu, sonra yüzümüze bakıp, “Abi şaka bu ya! Manyak mıdır nedir? Dinleyin bakın, neler yazmış!” deyip az önce gönderdiğimiz mesajı bize okumaya başladı.

Kendimizi tutamayıp güldük tabii... Ona da hemen bir gerekçe bulduk:

“Ya, amma sinir bozucu ha. Adamı sinirden güldürüyor! Olacak şey değil!”

Tarkan bu sefer bayağı sinirlenmişti.

Bu sinirinde belki bizim gülmemizin de payı vardı.

O sinirle, “Ben yukarı çıkıyorum!” dedi ve teknenin güvertesine geçmek üzere yanımızdan ayrıldı.

Fena halde havaya girmiştik ve bu işi orada bırakmayacaktık! Uygur, o zamanın telefonlarındaki teknoloji bilgisini kullanarak, Tarkan’a son darbeyi vuracak hamleyi yaptı! O şahıs aradığında Tarkan’ın telefonunun ekranını kalpler kaplayacaktı.

Bu da kuşkusuz en büyük darbe olacaktı!

Bir yandan bunu yapıyorduk, bir yandan da işin sonunda bunun bizim tezgâhımız olduğunu anladığında nasıl bir tepki göstereceğini merak ediyordum. Ama yola çıkmıştık bir kez, artık geri dönüş olmazdı. Şimdi elinde oltasıyla büyük balığı bekleyen avcılar gibi, Tarkan’ın bizim kata inmesini bekliyorduk. Belli ki sinirini ancak yatıştırıp tekrar yanımıza geldiğinde aradan yaklaşık bir saat falan geçmişti. Ben olduğum yerde kaldım.

Uygur yanımızdan biraz uzaklaştı, ama onu görebileceğim bir yerde konuşlandı. Bu anı tabii ki birlikte yaşamalıydık ve tadını çıkarmalıydık. Neredeyse eliyle telefona uzandığı ve eline aldığı anda Uygur kendi telefonunun tuşuna bastı ve Tarkan’ın ekranında uçuşan kalplerin yanı sıra adamın ismi de yanıp sönmeye başladı.

Gerçekten müthiş bir andı!

Telefonunu açmaya cesaret edemiyor, bir yandan açmak istiyor, bir yandan ekranda gördüğü manzara karşısında bildiği ne kadar argo edebiyatı varsa ardı ardına sıralıyor.

Uygur’la ben olduğumuz yerde kıvrılmışız. Patlamamak için zor tutuyoruz kendimizi!

O arada Tarkan cesaretini toplayıp telefonunu açtı ve “Alo?” dedi.

Uygur, uzaktan bir şeyler söylüyor, ama ben ne Uygur’ı duyabiliyorum ne de ahizedeki sesini.

Meğer hâlâ yetmemiş, “Fırtınam, rüzgârım,” diyormuş.

Tarkan da, “Sen kim oluyorsun, bana bunları söyleyebiliyorsun. Ekranımda kalpler çıkıyor. Büyük terbiyesizlik bu!” diyormuş.

Artık daha fazla dayanacak halimiz kalmamıştı. Uygur adeta sürünerek yanımıza geldi.

Ben kendimi yerden yere atıyorum. Bir süre bizi süzdü. Sonra tekrar telefonuna baktı, sonra tekrar bize...

Şu sözcükler ağzından dökülüverdi:

“Ulan yoksa???”

Üç-beş saniye içinde Laz zekâsıyla bütün olayı çözmüştü.

Ne yaptı, tahmin edersiniz?

Kızmak...

Küsmek...

Bağırarak...

Yok hayır, bunların hiçbiri olmadı. Bize dedi ki, “Abi süper bir performans! Size zerre kadar kızgın değilim. Olayın her bir aşamasını düşünüyorum da, söyleyecek söz bulamıyorum. Helal olsun valla!”

Tarkan'ın dileği nasıl gerçek oldu?

Hepsi bu mu? Başka yok mu?

Olmaz olur mu? Tarkan'ın öyküsünde bizi, Meksika'da yakaladığı başarı kadar şaşırtan bir diğerk ülke de Portekiz'di. Çünkü Portekiz; Almanya, Hollanda, Belçika, Fransa gibi yüzbinlerce gurbetçilerimizin yaşadığı ülkelerden biri değildi. Ancak Portekiz'den gelen haberler bizleri hem şaşırtıyor, hem de çok heyecanlandırıyordu. Tarkan, orada da listelerdeydi.

Portekiz Polygram ısrarla Tarkan'ın ülkeyi ziyaret etmesini ve orada promosyon yapmasını istiyordu.

Tarkan'la röportaj yapmak isteyen çok sayıda televizyon, radyo, gazete ve dergi vardı.

Türklerin esamesinin okunmadığı bir ülkede 40 bin albüm satılmıştı ve bu daha önce tanık oldukları bir şey değildi. İsrarlar sonucunda Portekiz promosyon ziyaretine evet dedik.

Portekiz'de toplam üç gün kalacaktık. Portekiz Polygram, bize öylesine yoğun bir program yapmıştı ki üç günde neredeyse soluk alacak zaman kalmamıştı bize. Sadece bir akşamı boş bırakmışlardı. O akşam da Lizbon'un Ortaköy'ü çok andıran bir semtinde ve Boğaz Köprüsüne benzeyen bir manzaranın önünde akşam yemeği yiyecektik.

Lizbon Havalimanında plak şirketinin yetkilileri ve PR'cılarını karşıladı.

Portekiz seyahatinde toplam üç kişiydik: Tarkan, ben ve koruma görevlisi Talat.

Karşılama merasimi bittikten sonra bize refakat eden genç kadınla birlikte otelimizin yolunu tuttuk. Epey bir yol kat ettik, sonra kent merkezine ulaşmayı beklerken adeta ıssız bir sahil kasabasına girdik. Türkiye'de yazları nüfusu on binlerce olan, ama kışın boşalan, sokaklarında tek tük insan ve bolca evcil hayvanın cirit attığı yazlık kasabalar vardır ya, öyle bir yer...

Kısa bir süre sonra konaklayacağımız otele vardık. Baktık ki orada da

durum pek farklı değil. Belli ki yazdan beri müşteri yüzü görmeyen bir resepsiyon görevlisi ve etrafta tek tük personel. Bir hayli şaşırdık. Rehberimizi bir kenara çektim ve şunları söyledim:

Aylardır gelmesi için onca çaba harcadığınız bir sanatçıyı ağırılıyorsunuz, şehirden 30 km uzakta bir sahil kasabasına getiriyorsunuz ve bir sayfiye oteline yerleştiriyorsunuz. Bu pek de misafirperver bir davranış değil. Bu programı kim, niye yaptı, öğrenebilir miyim?

Genç kadın bir hayli utangaç ve üzgün halde şöyle dedi:

“Şehirde uluslararası bir fuar var. O nedenle otellerin tamamı yüzde 100’e yakın dolu durumda. Elbette size o otellerde de yer bulabilirdik, ama bunca kalabalık bir ortamda rahat edemeyeceğinizi ve mutlu olamayacağınızı düşündük. O yüzden böyle bir karar aldık. Eğer dilerseniz en kısa sürede şehir içinde uygun otellerden birine alabiliriz sizi. Ama burası hem konfor olarak, hem de hizmet anlamında sizi memnun edecek bir yer. Kararınızı verin, biz de gerekeni yapalım.”

Tarkan da bu duruma ciddi anlamda bozulmuştu. Fikrini sorduğumda, “Dolu da olsa şehirde bir otelde konaklamayı tercih ederim!” dedi.

Durumu genç kadına ilettim. O da kısa bir süre için izin istedi. O süre zarfında telefon görüşmeleri yapacaktı. Biraz can sıkıntısı, biraz da neymiş bu bizi buraya getirmelerindeki amaç diye duydukları merakla Tarkan ve Talat, dışarıda küçük bir gezinti yapmaya karar verdi. Ben lobide bekleyecektim. Herhangi bir gelişme olduğunda telefon edip onları çağıracaktım.

Lobide ayrıldık. Herkes işine koyuldu. Aradan yarım saat geçti. Rehberimiz yanıma geldi, Lizbon’da bir otel ayarladıklarını, dilediğimiz zaman yola çıkabileceğimizi söyledi. Arkadaşlarım gelir gelmez -zaten odalara çıkartmadığımız valizlerimizi alarak- hemen yola koyulabileceğimizi anlattım.

Öğleden sonra saatleriydi, hava erken kararıyordu ve bizimkiler ortada yoktu. Yanlarına telefonlarını almadıkları için kendilerine ulaşamıyordum. Aradan yaklaşık bir saat geçince, meraklanmaya başladım. Arkalarından gitsem mi ya da otel güvenliğine söylesem mi diye düşünürken baktım ah al moru mor Tarkan’la Talat karşımda!

“Hayrola?” demeye kalmadan anlatmaya başladılar.

Bizimkiler koca bir tatil köyünün uçsuz bucaksız alanında uzun bir yürüyüş yapmaya karar vermişler.

Epey bir yürüdükten sonra bakmışlar karşılarında yüksek bir duvar...

Tam burada filmlerdeki gibi bir olay gelmiş başlarına! Karşılarında duvarı gören Tarkan ve Talat, yolun bittiğini anlayıp yüzlerini geldikleri yöne çevirdiklerinde ne görsünler; üzerlerine gelen iki köpek! Bakmışlar ki köpeklerin şakası yok! O duvarın üstüne çıkmaktan başka çare de yok...

Megastarımız hemen atmış kendini duvarın üstüne, ama koruması Talat bir türlü o hamleyi yapamamış! Tarkan, kuşbakışı Talat ve köpeklerin karşılıklı hamlelerini izlemeye koyulmuş.

Koruma Talat, güçlü kuvvetli, ama karşısındaki köpekler de vahşi ve bizimkileri düşman bellemiş. Talat, her iki köpeğin saldırısına yumruklarıyla karşılık vermeye çalışmış, onlar da bana mısın dememiş. Bayağı sürmüş bu soluk soluğa mücadele! Sonra nasıl başardıysa kendi yöntemleriyle o köpekleri kovalamış. Asayişin berkemal olduğunu anlayınca sevgili patronunu duvarın üstünden aşağı inmeye ikna etmiş.

Lobiden içeri girdiklerinde bu hikâyeyi korkuyla mı, gülerek mi anlattıklarını ayırdına varamadım. Belli ki hem çok korkmuşlar, hem de tehlikeyi savuşturduktan sonra olayın tadını çıkarmışlar.

O gün umutsuz bir başlangıç gibi görünse de Portekiz o seyahatte bize inanılmaz güzellikte şeyler yaşattı. O kadar ki dönerken Tarkan, “Çok etkileyiciydi benim için. Bir şansım olsa burada konser de vermek isterim,” demişti.

Bu dileği hemen önümüzdeki yaz aylarında gerçekleştirecek ve Portekiz bize yepyeni anılar kazandıracaktı.

"Burada konser vermem abi" dedi ve Portekiz'de firar etti!

Uluslararası tur organizatörlerimiz bize o yaz enteresan bir rota çizmişti. İçinde “Yok” yoktu. Bunlardan üç konser Portekiz'deydi. Portekiz konserleri bizim hiç de aşına olmadığımız türdendi. Almanya, Fransa, Hollanda, Belçika, İngiltere'de defalarca Tarkan konseri olmuş, ama Türklerin yaşamadığı bir ülkede hiçbir organizatör konser teklifinde bulunmaya cesaret edememişti. Üstelik bir değil, üç konser söz konusuydu. Konserlerin yapılacağı şehirler, şehrin ve konserin niteliklerini sorduğumuzda bize fotoğraflar eşliğinde şöyle bir ön bilgi gelmişti:

Bu konserlerden ilki Lizbon'da tarihi bir kalede gerçekleşecekti. Dinleyici sayısı yüzlerle ifade ediliyordu. Dolayısıyla korkulacak bir şey yoktu. Ancak diğer ikisine ilişkin fotoğraflar gösteriyordu ki, iki farklı yaz festivali söz konusuydu. Meydanda on binlerce kişi görülmüyordu. Tablo biraz ürkütücüydü, ama bu meydanları doldurur muyuz sorusunu sorduğumuzda aldığımız yanıt şuydu, “Hiç kuşkunuz olmasın”.

Portekiz konserlerinin ilki kalede gerçekleşti.

Bodrum Kalesinden çok Bodrum Amfi Tiyatrosu ayarında bir ortamda coşkulu ve heyecanlı bir konserdi. Çok sayıda basın mensubu vardı konseri izleyen. Televizyoncuların sunum şekillerinden memnuniyetleri ve şaşkınlıkları fazlasıyla belli oluyordu. O konserin olumlu sonuçları hemen yansıdı. O konserden sonra bir iki gün mola verip ardından Okyanus kıyısındaki sahil şehirlerinden ikisine gidecektik yaz festivalleri için.

Portekiz televizyonları, radyoları ve gazeteleri kaledeki konseri öyle anlatmışlardı ki söz konusu şehirlerdeki konserlerin daha da coşkulu ve kalabalık geçeceği söyleniyordu.

İlk gittiğimiz sahil kasabası Algerve'de çok güzel bir otele yerleştik ve konser gününü beklemeye başladık.

Algerve'deki festivali, bizden bir festivalle kıyaslamaya kalksak herhalde Karadeniz Ereğlisi kadar olduğunu söyleyebiliriz. Müzik dünyasını yakından takip edenler bilir, Karadeniz Ereğlisi'nde 3-4 gün süren festivalde meydanları doldurup, çevredeki cadde ve sokaklara

taşan yüzbinlerce kişilik kalabalıklar toplanır. Benzer bir durum Algerve’de yaşanıyordu.

Bir gün önce meydana gidip baktığımızda sahne henüz kurulmamıştı. Ancak güvenlik çitleri yavaş yavaş çekiliyordu. Festivalde gün içerisinde de bazı etkinlikler ve konserler olacak, finali ise Tarkan yapacaktı. O meydanın nasıl ve ne kadarının dolacağı hususunda hiçbir fikrimiz yoktu. Portekizli organizasyon yetkilileri son derece iyimserdi:

“Siz hiç merak etmeyin. Yarın büyük katılım olacak ve gördüklerinize inanamayacaksınız,” diyorlardı.

Doğrusu, adamların fazlasıyla abarttığını düşündük. Ertesi gün o meydana gündüz saatlerinde tekrar gittiğimizde hayal ettiğimiz çok üstünde bir kalabalıkla karşılaştık.

Her şey çok etkileyici görünüyordu, ancak ortada büyük bir handikap vardı. Sahne, tasarım ve büyüklük açısından hiç de o kalabalığın hak ettiği gibi değildi.

Bu durumu Tarkan’la paylaştık. Konser saatinden önce o da gidip meydana ve sahneyi görmek istedi. Meydana ulaşana kadar konser için cadde ve sokaklarda yürüyen insanları görünce epey bir heyecanlandı. Meydana varıp, sahneyi gördüğü ilk an, tüm kariyeri boyunca ondan hiç duymadığım ve duymaya da alışık olmadığım şu sözcükler dökülüverdi ağzından:

“Ben burada hayatta sahneye çıkmam abi.”

Zaten sahneyi gördüğümüzde bir çok yaşamıştık. “Bundan daha kötüsü olamaz” der ya insan kimi zaman, olabiliyormuş işte.

Sahnesine saatler kala sanatçı ekibine dönüp, “Ben burada sahneye çıkmam!” diyorsa, yapabileceğiniz pek bir şey yoktur aslında. Ya teslim olur, “Hay hay!” der otele dönersiniz ya da farklı yol ve yöntemler izleyerek sanatçıyı ikna etmeye çalışırsınız.

Bir üçüncü yol yoktur. O saatten sonra ne o sahne düzelebilir ne de bir başka alternatif bulunabilirdi. Meydanda daha günün o saatinde toplanmış on binlerce insan elbette finalde görmek istediği kişiyi bekliyordu.

Akdeniz insanı malum! Arada ufak tefek gerginlikler oluyor, yüksek sesle konuşuyorlar, gençliğin ve daha o saatlerde su gibi akan alkolün etkisiyle ortam hareketleniyordu.

O insanlara sanatçının sahneye çıkmayacağını söylemek, o ortamda sarf edilecek en tehlikeli cümleydi. Dolayısıyla “Hay hay!” deyip otele dönmek ve konseri yapmadan şehirden ayrılmak bize hayli uzak geliyordu.

Bir şekilde ikna etmeliydik Tarkan’ı. Fakat nasıl?

Bizim ekibi bilen bilir. Öyle çok fazla insan konuşamaz bu durumlarda. Onlara kalsa “Patronun dediği olur!” Neyse ki lafı dinlenen, duygu ve düşüncesini esirgmeden söyleyen insanlar da vardı aramızda. Herkes kendi yöntemiyle ikna yolunu seçti, ama starımız nuh diyor peygamber demiyordu.

Diyordu ki, “Ben böyle konserleri Türkiye’de kariyerimin ilk yıllarında veriyordum. O duyguyu fazlasıyla yaşadım. Fedakârlık dediğin de bir yere kadar. Kendimi iyi hissetmediğim bir sahnede neden olayım ki? Benim şarkılarımın duygusu, benim enerjim, bu şartlarda dinleyicilere geçmez.”

Çok haklı olduğu hususlar vardı elbet, ama büyük bir sükûnetle şunları anlatmaya çalıştım Tarkan’a:

Haklı olabilirsin, ama düşün ki bunlar da senin uluslararası kariyerinin ilk yılları.

Fedakârlık yapmak zorunda değilsin, ama Türkiye’de yarattığımız ve olmazsa olmaz diye belirttiğimiz şartlarımızı dünyanın her yerinde dayatamayabiliriz.

Kaldı ki, on binlerce insan bu meydana sadece seni dinlemeye geldi.

Çok daha önemlisi burası Portekiz!

Meydandaki insanlar Türkiye kökenli falan da değil. Portekizliler ve turistler bekliyor seni. Kendi dilinde, dilinin hiçbir şekilde anlaşılmadığı bir ülkede ne demek istediğini asla anlayamayacak insanlara şarkı söyleyeceksin. O sahneyi görkemli bir sahne yapan en önemli unsur da sensin. İstersen bu zor şartlarda bile mükemmel bir konser verebilirsin. Ayrıca tüm orkestra yanında ve hiç de fena olmayan bir müzik sistemi var.

Buna rağmen Tarkan sözlerimi kulak arkası ediyordu. Hatta ilerleyen saatlerde şöyle komiklikler de yaşadık: Ona tahsis edilen otomobili, şoförü ve korumasını alıp uzaklaştı konser alanından. Epey bir sıkıntı çekerek korumasına ulaştık ve nerede olduklarını sorduk.

Çevredeki binaları ve levhaları tarif etmeye çalışarak, bulundukları yeri anlatıyordu koruması Talat. Aynı tarifi Portekizlilere yaptık ve nerde olduklarını tespit ettik. Bir otomobile atlayıp, yanlarına gittik. İkinci ve daha etkileyici bir ikna turu başladı... Olayın duygusal yanını bir kenara bırakıp, imzalamış olduğumuz sözleşmeyi ve oradaki cezai şartı hatırlattık.

Bir konser iptali demek, sözleşmeyi ihlal etmek, hayranlarını üzme gibi detayların yanı sıra şu anlama geliyordu: Uluslararası star olma yolunda ilerleyen genç bir sanatçının, konser vereceği şehre önceden varmış olmasına rağmen, üstelik çok değil iki gün önce aynı ülkede bir başka konser vermişken, sahnesini iptal etmesi kendi kariyeri anlamında da ciddi sorunlar doğurabilirdi.

Bütün bu anlattıklarımı can kulağıyla dinliyor, ancak fikri kendisine yeniden sorulduğunda aynı şeyi söylemeye devam ediyordu. Bu ikinci tur görüşmeler ne kadar sürdü hatırlamıyorum, ama benim gibi asla kolay pes etmeyen bir adam bile yorulduğunu hissetti ve “Yeter artık ne olacaksa olsun!” diyerek oradan uzaklaştı.

Konserin başlamasına bir saat falan kalmıştı. Uygar’la ben fazlasıyla dağılan kafalarımızı toparlamak için bir yere gidip kahve içmeye karar verdik. İkna için tüm yolları denemiş, fazlasıyla yorulmuş, açıkçası biraz da hayal kırıklığına uğramıştım.

Yarım saat kadar sonra konser alanına gidip ekibe, orkestraya ve sonrasında Portekizli organizatörlere durumu anlatmayı uygun gördük. Bu açıklama sonrası ne olabileceğine dair hiçbir fikrimiz yoktu. Bekleyip görecektik.

Kahvelerimizi içtik, hesabı ödedik ve konser alanına gitmek için yola çıktık. Vardığımızda gördüğümüz herkeste mutlu bir görüntü, herkeste bir gülme hali vardı... Hiçbir anlam veremedik buna. Tam bir kafayı sıyrınlar ordusu gibi; herkes şen şakrak!

Kulise girdik Tarkan’ın odasının önünde bir hareket. Tonmaister, asistanlar... İçeriye yöneldik. Tarkan gayet olağan bir konser öncesini yaşar gibi kıyafetini düzeltiyor, aynada saçlarına bakıyor... Şaka gibi bir durum. Yarım saat önce ağzından çıkan “Son kararımıdır!” cümlesini duyan bizler ise duruma adapte olmakta zorluk çekiyoruz. Göz göze geldik ve “Hayırdır?” anlamında işaret yaptık. Şu an kelimeleri birebir hatırlayamamakla birlikte şuna benzer bir şey söyledi:

“Vallahi siz gittikten sonra bir kez daha kendi kendime düşündüm ve

gelmeye karar verdim. Yeterli midir?”

“Elbette yeterlidir,” diye yanıtladık ve ne orada ne de sonrasında o yarım saatlik zamanda nasıl bir muhasebe yaptığını asla merak etmeden konuyu kapatıp, işimize koyulduk.

Konser, kelimenin tam anlamıyla mükemmel geçti.

Konser sonrası Tarkan, “Bu benim hayatımda verdiğim en güzel konserlerden biri değildi, ama gerçekten de en özel olanlarından biriydi!” dedi. Meydandaki tek bir dinleyici bile kendi topraklarından değildi ve Türkçe bilmiyordu, ama tüm şarkılara katılmış ve neredeyse tümünü Tarkan’la birlikte söylemişlerdi. Okyanus kıyısındaki bir Portekiz sahil şehrinde o gece bunları yaşamış, böylesi gergin bir günü çok mutlu bir finalle noktalamıştık.

Benzer bir konseri ertesi gün Portekiz’in diğer sahil şehri Portimao’da da yaşadık. Portekiz turumuzu üç sıra dışı konserle noktalayarak geri döndük.

Tarkan'ın canı kokoreç isteyince...

Bazen starların hayallerinde yatan şeyler hiç de bizim hayallerimizi süsleyen “şatafat”ta olmayabiliyor. “En büyük hayalin nedir?” diye sorduğunuz her insandan alınacak yanıt üç aşağı beş yukarı aynıdır:

Kimi bir yere gitmeyi ister, kimi biriyle olmayı ister.

Kimi için bir ev, kimi için bir otomobil en büyük hayaldir.

Starlar içinse durum değişebiliyor.

Onlar zaten genellikle insanların bu tip hayallerini çoktan gerçekleştirmiş oluyorlar. Bu tür şeyler onlar için çok fazla değer ifade etmiyor. Oysa bizim için günlük hayatımızda son derece sıradan bir şekilde gerçekleşen eylemler onların bazen çok isteyip de yapamadıkları şeyler oluyor.

Bu anı da aslında pekâlâ minik bir tebessümle geçirilebilecek kadar önemsiz gelebilir, ama içinde barındırdığı “çok isteyip de yapamamak” duygusu benim olayı yaşadığım gün bir hayli yüreğimi burkmuştu. Bizim için sıradan günlerden biriydi. Ekip olarak canımız fena halde kokoreç çekince otomobillere atlayıp Beyoğlu’na gittik.

Amacımız Galatasaray’daki Çiçek Pasajının girişindeki meşhur kokoreç dükkânından istediklerimizi yemektir. Mehmet, Uygur falan vardı ekipte. Siparişlerimizi verdik. Kokoreçlerin yanında midye tavalara, dolmalar gırla gidiyordu masada. Tam büyük bir iştahla tabaklara saldıracakken telefon çaldı ve arayan Tarkan’dı. Önce biraz iş muhabbeti yaptı Uygur’la, sonra nerede olduğumuzu ve ne yaptığımızı sordu.

Uygur da boş bulunup bir güzel anlattı kokoreççi serüvenimizi. Normalde başka biri olsa, “Afiyet olsun,” der geçer. Ancak Tarkan öyle yapmadı. Uygur'a telefonda şöyle dert yandı:

“Ya ne güzel... Yıllar oldu bir kokoreççiye gidip ağız tadıyla kokoreç yemediğim! İnsan istediği zaman kokoreççiye gidip kokoreç yiyemez mi? Böyle şeyleri duyunca, bu duyguyu yaşayınca hay lanet olsun diyorum, yaşadığım hayata! En basit hayat zevklerinden mahrum olmak ne kadar kötü bir şey!”

O telefon konuşmasından sonra masada olanları mı yedik, dayak mı yedik belli olmadı. Tarkan'ın söyledikleri herkesi hüznlendirdi. Aramızda kısa bir muhabbetini yaptık konunun. Gerçekten zor bir durumdu ve orada bir plan yaptık. Madem çok özlemişti sanatçımız dışarı çıkıp kokoreç yemeyi, bizde bir gece dışarı çıkıp hep birlikte bunu yaşamalıydık. Hem onun kokoreç hasreti son bulacak, hem de bu konuda yaşadığı isteyip de yapamama duygusunu ve üzüntüsünü biraz olsun telafi edecektik.

Planlar, programlar yapıldı. Programı ona da anlattık. Sevincinden adeta havalara uçtu. İş, mekâna gidip tanınmadan bu operasyonu gerçekleştirip dönmemizi sağlayacak taktiklere gelmişti. İlk olarak tebdili kıyafetle başladık. Onu tıpkı bizler gibi sıradanlaştıracak hamleleri yaptık. Gayet olağan bir giyim, kafada yün bir bere, geriye sadece yüzü kalıyordu ki onu da kalabalık olmamız sayesinde kamufle ederiz diye düşündük. Bir de lokasyon ve kokoreççiye gidecek otomobil önemliydi tabii ki!

Lojistik zorluklar nedeniyle Beyoğlu'na gitmeyecektik. Aynı efsane kokoreççinin Beşiktaş Akaretler Yokuşu dibindeki şubesini tercih ettik. Elbette buraya giderken Tarkan'ın şatafatlı otomobilini kullanmayacaktık. En halk tipi model olarak koruması Talat'ın otomobilini tercih ettik.

Beş kişi sıkış tepiş doluştuk içine. Bilenler bilir, kokoreççinin önu geceleri park etmeye müsaittir. Otomobili çekti kokoreççinin önüne, dörtlüleri yaktık ve beş sıradan vatandaş gibi girdik içeri. Tarkan'ın başı önünde, biz en olağan halimizle köşede bir masaya oturduk. Garson geldi siparişleri aldı. Tarkan'ı konuşturmadan onun adına da biz verdik siparişi. Gelen ekmek arası kokoreçleri iştahla götürmeye başladık. Kesmedi, birer tane daha... Tabii onun ne hissettiğini tam olarak kestirmek zor, ama arada sırada yukarıya kaldırdığı yüzüne baktığımızda endorfin salgılayan mutlu bir insan görüyorduk karşımızda!

Operasyon neredeyse tamamlanmak üzereydi ki, son bir isteğimiz olup olmadığını sormak için masa gelen garsonun, birdenbire gözleri fal taşı gibi açıldı. “Abi... Alo... Şaka mı bu?” gibi sözler sarf etmeye başlayınca, karşısındaki dört insanın işaret parmaklarını dudaklarının üstüne götürüp “Şişşt” diye kendisini uyardığını gördü. Masaya hafifçe eğilerek kısık sesle, sordu:

“Tamam abi. Sorun yok. İyi de biz bir fotoğraf olsun çektiremeyecek miyiz yani?”

Bizim koruma “Sen burada fotoğraf çektirdin mi neler olur, anlayabiliyorsun değil mi?” gibi bir söz söyledi. Sonra telefon numarasını verdi:

“Not et bunu bir kenara. Sonra beni ararsın. Bir gün gereğini yaparız.”

“Tamam abi,” dedi bizim garson, ama hakkımızı da teslim etti:

“Abi süper operasyon yapmışsınız. Helal olsun. Ama görüyorsunuz zeki adamdan bir şey kaçmıyor.”

Haklısın dedik. Sırtını sıvazlayarak ve kendisine de hatırı sayılır bir bahşış bırakarak mütevazı otomobilimize binmek üzere kapıya doğru yürüdük.

Nazan Öncel'le birleşen ve ayrılan yollar

Tarkan, Sezen Aksu'yla yollarını ayırdıktan bir süre sonra Nazan Öncel'den eser almaya başladı. Hatta Nazan Öncel'in albüm prodüktörü bile oldu Tarkan. O dönemi anlatır mısın?

Nazan Öncel'i, tanışmadan önce de çok severdim. Gerçek bir ozandır Nazan. Çok farklı bir kadındır. Yıllardır kıyaslandığı sanatçıların aksine yalnız olmayı ve yalnız kalmayı seçmiştir. Çevresinde çok az sayıda insan vardır, ama kapısı çok çalınır o ayrı.

Çok inandığı, güvendiği insanlarla minik bir dünya kurmuştur kendisine, ama o gerçekten de kocaman yüreğiyle o dünyadan olağanüstü şeyler üreterek bizlere ulaştırır.

Tanıdıktan sonra çok daha fazla sevdim Nazan'ı. Kısa bir süre menajerliğini de yaptım. Sonra iş ilişkimiz bitti, ama dostum olarak hep var oldu hayatımda. Sevgili Nazan, hayatımın sonuna kadar da öyle kalacak.

Nazan'ı tanımak Karma albümünün öncesinde kısmet oldu. Şarkısını ilk kez New York'ta dinletmişti Tarkan. Şarkının Nazan'ın sesi ve gitarından oluşan ilk hali bile o kadar etkileyiciydi ki, bayılmışımdı ilk dinlediğimde.

Türkiye'ye dönüp albüme dair yasal izinleri alma sürecine girdiğimizde yolum bir gün doğal olarak Nazan'ın evine de düştü. Önce tüm sıcaklığı ve sempatisiyle hayat arkadaşı Akşit Togay karşıladı. Ardından Nazan geldi yanımıza. O kadar kısa sürede birbirimize ısındık ki kapıda sıkı sıkı sarılarak ve yanaklarımdan öperek uğurlamıştı beni.

Sonrasında albümümüz piyasaya çıktı. Hüp doğal olarak en çok sevilenler arasına girdi. Hüp, konserlerde Tarkan'ı ve dinleyiciyi birbirine en çok yaklaştıran, coşturan şarkılardan biri olarak da sırılıyordu aradan.

Metin Arolat'ın çektiği Kuzu Kuzu klibi sonrasında ikincisi gündeme geldiğinde ortada neredeyse bir akıl ve fikir birliği oluştu:

İkinci klip Hüp'e çekilmeliydi.

Bu klipte tam bir ters köşe yapmıştık. İtalya’da bir sırça köşkte dokunulmaz ve ulaşılmaz gibi görünen ünlü yönetmen Ferzan Özpetek’i klibi çekmek için ikna etmiştik.

Klibin kendi içinde birçok sürprizi vardı kuşkusuz. Magazin basını doğal olarak daha çok Tarkan’ın Sinemis Candemir’le olan öpüşme sahnesine takmıştı kafayı.

Aslında klibin büyük sürprizi Nazan Öncel’di. Sanatçı elinde çok güzel bir kediyle boy gösteriyor ve sözlerini yazıp bestelediği eserin klibinde oynamayı kabul ederek kendi eserine ekstra bir katkı sağlıyordu.

O süreçte benim unutamadığım olay şu oldu. Montajından sonra yorum yapmak üzere klibi ilk kez izlediğimizde, yanımızda Tarkan’ın annesi Neşe Abla da vardı.

Hatırlayanlar olacaktır klip “Allah geçinden versin” Tarkan’ın ölüp morgda çıplak bedeniyle görüldüğü sahne ile başlıyor. Biz doğal olarak klibin tamamını izleyip, üstüne bir yorum yapma derdindeyiz, ama Neşe Abla için klip 15’nci saniyesinde bitti adeta! Fark ettik ki çok duygulandı, gözlerinde yaşlar birikmişti. Neyle ilgileneneğimizi şaşırdık bir anda. Velhasıl kelim, bu vesileyle belirteyim ki Allah hiçbir anneye filmde ya da klipte dahi olsa evlat acısı yaşatmasın.

Klibin tepkileri ve Hüp’ün albümde yer alan diğer Nazan Öncel şarkısı olan Her Nerdeysen’le birlikte yakaladığı başarı müzik dünyasında yepyeni bir ikilinin işbirliğini zirveye taşıdı.

Bir süre sonra Tarkan, Nazan Öncel’in albümünü de birlikte yapmayı önerdi. Nazan, bu öneriyi severek kabul etti. Nazan Öncel’in albümü yıllardır bekleniyordu. Hayranlarının sabrı tükenmek üzereydi, ama Nazan da sırf sevenleri istedi diye içine sinmeyen bir şey yapacak bir sanatçı değildi. Nasıl ki Nazan, Tarkan’a Sezen’siz yıllarda can yoldaşı olduysa, Tarkan da Nazan için yeni ve farklı olan, daha önce Nazan’ın pek de yüzmediği suların adamıydı.

Bu işbirliğinden kuşkusuz Nazan için de çok güzel sonuçlar çıkabilirdi. Ancak ilk zamanları büyük bir sevgi, sempati ve saygıyla geçen bu süreç, sonra olağan olarak yerini yanlış anlamalara, küçük kırgınlıklara ve giderek orta şiddette kızgınlıklara bırakmaya başladı.

Çok değerli, ama bir o kadar da zor ve seçici iki insanın birlikte yol arkadaşlığından nasıl bir sancı doğarsa gözümüzün önünde yaşanmaya başladı. Bunların detayına girecek değilim. Kaldı ki pek çoğu da, hiçbir kötü niyet olmadan yaşanmıştır. Ama günün sonunda iş, öyle bir hal aldı ki artık her şey yanlış anlaşılır oldu. Bizim Nazan’la olan

arkadaşlık ve dostluğumuz, öyle bir noktaya gelmişti ki iş anlamında da birlikte kafa yorar ve strateji geliştirir olmuştuk.

Ortadaki hassasiyet şuydu:

Tarkan, benim Nazan'la da çalışmamdan, hiç hissettirmemekle birlikte biraz rahatsızlık duyuyordu.

O nedenle ikisinin arasında bir ihtilaf, bir kırgınlık söz konusu olduğunda birbirlerine gösterdikleri tepki de farklı oluyordu.

Nazan, her ne kadar Tarkan'la ilgili minik serzenişlerde bulunuyor ya da küçük sitemler ediyorsa da, Tarkan'ın durumu biraz daha farklıydı. Onun Nazan'a yönelik eleştirileri daha sert ve kızgınlıkları daha büyük olabiliyordu. Ben her ikisine de, neye inanıyorsam onları söylemeye devam ediyordum. Ama takdir etmek gerekir ki, bu noktada, bu konumda yani tam da ortada kalmak pek iç açıcı bir durum değildi.

Bir öğleden sonra Tarkan, benimle buluşmak istediğini söyledi. O sırada Dolmabahçe'de meşhur bir plazada yaşıyordu. Bizim yıllar boyu “toplantı” için buluşmalarımız, hep çok ilginç seyretmiştir. O gün de öyle bir toplantı yaptık Tarkan'ın evinde. Tarkan, Nazan Öncel'le aralarındaki sorunları anlatmakla başladı muhabbete. Nazan'la ve yaptıkları işe verdiği önemin altını ısrarla çiziyor, sonra tam tersi bir tutumla ve ciddi bir sertlikte tepkilerini dile getiriyordu. Onu sesimi çıkarmadan epey bir süre dinledim, sonra düşüncelerimi aktardım. Saatler sürdü konuşmamız...

Kâh sakinleşiyor kâh alevleniyordu, ama temelde şöyle bir durum vardı:

Eğer çok gerçekçi olursam, Tarkan'la ilişkim orada kopabilirdi. Çünkü benim Nazan'la olan sevgim, zaafım ve sürdürmekte olduğum profesyonel ilişki onun için bir hassasiyet oluşturuyordu. Yani, klasik bir tartışmanın ötesinde sözcükleri özenle seçip kullanmalıydım. Aslında sorun Tarkan'la benim aramda değil, Tarkan'la Nazan Öncel arasındaydı.

Yılların Nazan Öncel'inin albümü, Tarkan'ın şirketi Hitt'ten çıkacaktı ve ikisinin ortak kararıyla işin prodüktörlüğünü de Tarkan üstlenmişti. İki üretken kafa bir araya gelip bir işi yapmaya kalktıklarında genellikle farklı görüşler oluşur ve anında çözülmezse sorunlar giderek büyür, içinden çıkılmaz bir hal alır. Önceleri “Hay hay”, “Tabii ki”, “Sen nasıl istersen” diye başlayan diyaloglar giderek sertleşiyor, bu da doğal olarak ikilinin arasındaki gerginliği tırmandırıyordu. Dışarıdan bakıldığında incir çekirdeğini doldurmayacak, ancak iki sanatçı

arasındaki müzikal bakış farkının yarattığı gerilimlerdi bunlar.

Akşamüstüne doğru diyalog yumuşadı. Saatler süren zıtlamalardan sonra Nazan'la hem kişi olarak, hem de proje olarak ne kadar önem ve değer verdiğini vurgulamaya başladı. Tam zamanı olduğunu düşünüp, “Bunları Nazan'la anlatması gerektiğini, böyle bir hamle yapması durumunda Nazan'ın da ona aynı sevgiyle yaklaşacağından adım gibi emin olduğumu” belirttim. Ama bunları söylerken, o gecenin ilerleyen saatlerinde geleceğimiz noktayı hayal bile edemiyordum.

23.00 sularında bana gayet rahat bir ifadeyle şunu söyledi:

“Süheyl, hadi kalk Nazan'a gidelim.”

Şaka mı yapıyor diye yüzüne baktım! Tarkan o hararetli okyanus dalgalarını aşıp gemiyi bu kadar süratle sığ ve sakin bir limana nasıl oldu da sokabildi, çok şaşırmıştım.

Olur gidelim, diye karşılık verdim. Ama önce Akşit'i arayayım, dedim.

Akşit de, bu konuya tıpkı benim duygusallığımla bakıyordu. Bu kırgınlığın sürmesini asla istemiyor ve sıcak bir diyalog kurulması için her türlü çabayı göstermeye hazır görünüyordu.

Evdeyseniz, Tarkan'la ben size geleceğiz, dedim ona.

“Gelin tabii Süheylciğim!” diyerek coşkuyla karşıladı teklifi.

O saatte de olsa elimiz boş gitmek olmazdı. O civarı bilenler bilir. Ulus'ta gece geç saatlere kadar açık olan bir çiçekçi vardı.

Ona uğradık. İkimizin beraber taşımakta bile hayli zorlandığı bir ağaç aldık ve yola koyulduk.

Zili çaldığımızda üçümüz, tüm ciddiyetimizle kapıya dikilmiş bekliyorduk. Tarkan, ben ve bizim boyumuzdan bile uzun, bayağı görkemli bir ağaç!

Kapı açıldı. Akşit'in de yardımıyla ağacı içeri taşıdık ve Nazan'ı beklemeye koyulduk.

Nazan'ı çok severim. Bazı hallerini daha da severim. O müthiş şarkıları yazan kadının vakur, saygın duruşunun dışında bir de heyecanını gizleyemeyen pırpır yürekli anları vardır ki, onların tadına doyum olmaz. Öyle karşıladı bizi Nazan.

Tarkan'la sarıldılar ve epeyce öyle kaldılar.

Hani “börekler   mamıştı”, ama onlar da bayağı bir hazırlık yapmışlardı.

Masamız donandı, çaylar kahveler eşliğinde sohbet başladı.

Olağ n st  yorucu bir günün finalinde iş öyle bir noktaya geldi ki, inanamadım!

Eminim, sizler de inanamayacaksınız.

Nazan, yerinden doğıruldu, “Benim sana yaptığım bir şarkı var biliyor musun? Dinlemek ister misin?” dedi.

İçimden pes dedim.

Buradan ister misin şimdi önümüzdeki yazın hiti çıksın?

Ve  ıktı da...

Nazan şarkıyı dinlettiğı anda, olay bitmişti.

“Bu şarkılar da olmasa” diye başlayan bir şarkı, Nazan’la Tarkan’ın arasındaki soğıukluğı ortadan kaldırırken, bizim on beş saatlik tartışma maratonumuz “mutlu son”la bitmiş oldu.

İsveç'teki "İlk"ın sırrı neydi?

Şimdiye dek hiçbir Türk şarkıcının yapamadığını Tarkan'ın başardığı ülkelerden biri İsveç'tir. Nasıl oldu da Tarkan, İsveç'te de müzik listelerine girdi?

Tarkan'ın yurtdışında yayınlanan Türkçe albümü birçok ülkede şaşırtıcı başarılar elde etti. Bunların bir kısmını anlatmıştım. Kimi zaman satış rakamları, kimi zaman televizyon ve radyo röportajları için teklifler, kimi zaman da başarının taçlandırılması niteliğinde olan "Altın" ya da "Platin Plak" ödülleri, bizi kuşkusuz çok mutlu ediyordu. Ama bazı ülkelerin sıra dışı reaksiyonlarına gerçekten akıl sır erdiremiyorduk.

Meksika örneğini anlattık, Portekiz'e değindik. Bir de İsveç'te olanlar var ki bizim için gerçekten gurur kaynağıdır.

Bizim albümün çıktığı ülkelerdeki başarıları bize gönderilen aylık raporlarla izliyorduk. Çoğu zaman plak şirketinin haftalık ve aylık raporları elimize ulaşıyordu. O raporlarda albümlerin o ay içinde ve de toplamda kaç adet sattığı, listede en çok nereye yükseldiği, lokal Universal şirketinin albüm ya da single'a ilişkin hedefleri yer alıyordu. Her ay bu raporları büyük bir merakla bekliyorduk ve sonra malum muhabbetler yapıyorduk:

"Gördün mü Japonya'yı, neler olmuş?"

"Geçen hafta Venezuela ve Şili'de de çıkmış albüm."

"Meksika efsane, ama Arjantin de hiç fena değil, 45 bin satmışsınız."

"Onu bunu bırakın, Amerika'da 40 bin albüm satışı gözüküyor. Nereden sokuyorlar bu albümleri? Porto Riko'dan mı?"

Çok eğlenceli ve keyifli muhabbetlerdi bunlar...

Beni bu kitabı yazma konusunda en çok motive eden şeylerden biri de yaşadığımız bu heyecanlı olayların kamuoyu ile paylaşılmamış, geniş kitlelere duyurulmamış olmasıydı. Çünkü ortada bir Türk şarkıcıya bir daha nasip olması imkânsız, müthiş bir başarı hikâyesi vardı.

İşte bu başarı hikâyelerinden biri de İsveç'tendi.

İsveç'e promosyon turuna çıktık.

Stockholm’de yoğun bir üç gün geçirdik, oradan oraya koşturmuştuk. Onca röportajın, çekimin ya da konukluğun ardından işin en zevkli anları, gidilen yerlerdeki son akşamlar yaşıyordık.

Genellikle bu bir ödül töreni olurdu. Bulunduğumuz ülkenin plak şirketi Tarkan’a, o ülkede ne kazandıysa o ödülü takdim ederdi. Sonrası güzel bir akşam yemeğine bağlanır ve ertesi gün dönerken de kurmuş olduğumuz yeni ve sıcak dostlukların keyfini yaşıyordık.

İsveç’teki son gecemizde Tarkan, Universal İsveç’in başkanından ödülünü aldı.

Tarkan, önce kısa bir konuşma yaptı ve teşekkür etti, sonra Universal İsveç Başkanı konuşmasını yapmak için söz aldı. Tarkan için söyledikleri, herhalde bir sanatçının İsveç’te duyabileceği en güzel sözlerdi. Öncelikle albüm satışlarından bahsetti, sonra konuyu müzik listelerine getirdi. Tarkan’ın haftalardır ulusal müzik listesinde ilk beşte olduğunu vurguladı, sonrasında tüylerimizi diken diken eden şu açıklamayı yaptı:

“Tarkan, bir Universal sanatçısı. Onunla gurur duyuyoruz. Kendisinin yıllardır ülkesinde kazandığı pek çok başarı ve ödül var. Bir süredir bu başarıları dünyanın birçok yerinde yaşıyor.

Bizim ülkemiz de bunlardan biri. Hangi ülkede nasıl bir başarı yakalıyor, tüm detayları bilemem, ama kendi ülkemizdeki başarı öyküsüne ilişkin şöyle bir detay vermek istiyorum: Tarkan, İsveç listelerindeki başarısını Türkçe şarkılarıyla elde etti. Sayın misafirler, şunu biliyor musunuz ki bir ilke imza attı! Tarkan, İsveç listelerinde İsveççe ya da İngilizce haricinde kendi anadiliyle yer almış dünyadaki ilk yabancı şarkıcı. Biz de kendisine bu başarısı nedeniyle teşekkürlerimizi sunuyoruz ve onunla gurur duyuyoruz.” O kadar çok heyecanlanmıştım ki, Tarkan’la göz göze geldiğimizde benzer bir duyguyu onun da yaşadığını fark ettim.

İsveççe ve İngilizce dışında bir başka dille ilk defa bir albüm kendisine yer buluyor ve bu albüm Türkiye’den bir popstarın Türkçe şarkılarıyla bu başarıyı yakalıyordu. Evet, ne İspanyolca, ne Fransızca, ne Almanca, ne de başka bir dilde!

Türkçe’yle İsveç müzik listelerinde ilk beşte Türkiye’den bir sanatçı var.

Sizce de büyük bir başarı öyküsü değil mi bu?

"Tarkan-Sezen savaşı"nın perde arkası

Tarkan'la Sezen Aksu'nun köprüleri atmasını, sonradan yaşananları ve barışmalarını baştan sona “haberleştiren” bir gazeteciyim. Tarkan'la Sezen Aksu arasında olup bitenleri bir de senden öğrenelim...

Nazan Öncel'le yaşanan minik krizi belki kimse bilmez, ama Sezen Aksu'yla Tarkan arasındaki soğuk rüzgârlar hakkında herkesin bir fikri vardır mutlaka.

Bazen yaşanan hikâyeyi farklı ağızlardan farklı şekillerde duymuşluğum vardır, ama temel olan tek gerçek var, o da zerre kadar ilgilim olmayan bir konuda günün sonunda faturanın bana çıkarıldığını görmek ve hatta hiç olmadığım süreçleri yönetirmiş gibi gösterilmek, fazlasıyla komik gelmiştir bana...

Sezen Aksu ve Tarkan küslüğü diye dillendirilen konu aslında hiçbir duygusal temele dayanmıyordu, aksine “tamamen duygusal”dı!

Olayın kökü -bu bölümü tamamen duyumlarımla aktarıyorum, hiçbir şekilde içinde değildim- Şımarık albümünün yapıldığı günlere dayanır.

Aacayıpsın ve Unutmamalı'yla, iki önemli nokta atış gerçekleştiren Sezen Aksu-Tarkan işbirliği bir sonraki albümde de beklenen, hatta arzu edilen bir talep yaratmıştı.

Sezen Aksu'nun Tarkan'a dinlettiği Şımarık isimli şarkı, Tarkan ve Mehmet'in (Söğütoğlu) tam olarak içine sinmemiş. İkisi de şarkıyı çok istemekle beraber, küçük revizyonlar yapılması gerektiğini düşünmüşler. Tarkan ve Ozan (Çolakoğlu), birlikte ve ayrı ayrı formüller üretmişler kafalarında. Bana da yaptıkları değişiklikleri, eklemeleri dinlettiler. Şarkı albüme de o haliyle girdi.

Buradaki önemli detay şuydu:

Albüm kartoneti hazırlandığında Şımarık'm şarkısının söz yazarı olarak Sezen Aksu, müzik ise Sezen Aksu, Tarkan ve Ozan Çolakoğlu olarak yazılmış.

O dönem buna kimsenin herhangi bir itirazı olmamıştı. Neden böyle

olduğu sorusunun yanıtı bende yok, ama aynı dönem içerisinde duyduğum o ki, Sezen Aksu söz ve beste muvafakati alınırken albümün yapımcısı Mehmet Söğütoğlu'nun önüne -O dönem Sezen Aksu'nun haklarını da temsil eden plak şirketi tarafından- bir senet konulmuş. Bu duruma Mehmet Söğütoğlu çok mutlu olmasa da mecburiyetten bu yüklü senedi imzalamak durumunda kalmış.

Ben bu tabloyu o günlerde şöyle yorumlamıştım:

Hiç kimse tam olarak ne mutluydu ne de mutsuz. Şarkının söz ve müziğiyle ilgili Tarkan'ın ve Ozan'ın isimleri albüme yazılmış, bunun karşılığında da istenen hatırı sayılır bir bedel İstanbul Plak tarafından Sezen Aksu'yu temsilen Raks Müzik'e verilmişti. Bu durum aylarca böyle devam etti. Ne zaman ki kimsenin ummadığı şekilde önce Fransa, sonra Avrupa ve giderek dünyanın her yerinde Tarkan kelimesinin tam anlamıyla uçmaya başladı, bu rafa kaldırılmış soğukluk tahmin edemeyeceğimiz bir yoğunlukta hortladı.

Bu süreçte işin yönetiminde ben olduğum için doğal olarak bu serzenişler, şikâyetler ve giderek artan tepkiler benim de kulağıma gelmeye başlamıştı. Ama olayın gerçek bir bombaya dönüştüğü an, zamanlama olarak çok manidardı.

Şımarık kazandığı uluslararası başarıdan sonra plak şirketinin iştahını fazlasıyla kabartmış, ikinci doğru single'ın ne olduğu konusunda kafa yormaya başlamışlardı.

Bu ikinci şarkı da Şıkıdım olarak seçilmiş, Sezen Aksu bu şarkıyla söz yazarı ve besteci olarak kayıtlara geçilmiş yani eserin yüzde 100'ünün ona ait olduğu tescil edilmişti.

Şıkıdım single'ının Fransa'da piyasaya sürülmesine neredeyse saatler kala Sezen Aksu'nun avukatı tarafından plak şirketine bir ihtarnama yollanmış, Şımarık'la ilgili kayıtların düzeltilip, söz ve müzik Sezen Aksu olarak tescil edilmediği sürece yeni single'ın yayınlanmasına onay vermeyecekleri belirtilmişti.

Fransa'daki şirketin paçası fena tutuşmuş, öncelikle bu kadar yatırım yaptıkları ve diğer ülkelerde de en kısa zamanda rotasyona girmesi beklenen ikinci hit şarkının hiçbir zaman dinleyiciye ulaşamama tehlikesi doğmuştu!

Başından itibaren konuya hiçbir dahli olmayan bir vekil ve süreci yürüten insan olarak bir anda bütün sorunların tam da ortasında bulmuştum kendimi. Benim açımdan çok sevimsiz bir süreç olduğu itiraf etmeliyim.

Eğer bir hak gaspı var ise bu benim hiçbir şekilde içinde olmadığım bir zamana tekabül ediyordu ve ben plak şirketine bilgileri verirken doğal olarak Türkiye'deki tescil kayıtlarını iletliyordum. Böylece kendimi Sezen Aksu'nun avukatı ve Türkiye'deki şirket temsilcileri ile birlikte son derece gergin bir toplantısının ortasında buldum.

Bu tartışmaların ne olduğu ve nasıl cereyan ettiğiyle ilgili detayları çok fazla deşerek yıllar sonra yeni ve spekülatif bir yorum yapmak niyetinde değilim. Ancak işin gereği olarak gereken yazışmalar yapılmış Tarkan ve Ozan Çolakoğlu'nun isimleri uluslararası bildirimlerden çıkarılmış, her şey sülman olmamış, ama arada esen o soğuk rüzgârlar için bir nebze olsun paratoner işlevi görmüştüm.

Alan razı, veren razıydı ve ben sadece bir vekil olarak olayın sağlıklı bir sonuca ulaşabilmesi adına üzerime düşeni yapmıştım.

Olay tarafların uzlaşmasıyla sonlanmıştı, ama Tarkan'la Sezen Aksu arasında oluşan buzların erimesi bir hayli zaman almıştı.

Sahnede bambaşka biri olan adam

Sahnede bambaşka biri olduğunu söyleyen bir şarkıcı Tarkan... Senin gözlemlerin nedir bu konuda? Bu anlamda altını çizmen gereken konserler hangileridir?

Bazı konserleri ömrüm boyunca unutamam. O konserleri “unutulmaz” yapan detaylar, her birinde farklı... Kimi zaman konser alanındaki mahşeri kalabalık, kimi zaman olağanüstü ses sistemi, bazen abartılı güvenlikler, bazen de konserin öncesinde ya da sonrasında yaşananlar var o anıları unutulmaz kılan...

Ama bir konser vardı ki çok başka bir özelliğiyle diğerlerinden ayrıydı. Antalya’da OPET konserindeydik. Yaz ayları Antalya sıcağı malum. Konser alanındaki erkek dinleyicilerin neredeyse tümünün tişörtlerinin ellerinde olduğunu söylemek sıcaklık konusunda bir fikir verebilir sanıyorum. Ama sıcaklıktan çok daha beter bir detay vardı ki, onun önlemini almak neredeyse imkânsızdı!

Yüzde 100'lere varan bir nem oranı! Abartmadan söylüyorum, kısacık bir mesafe yürüdüğümüzde bile yoruluyor ve nefes nefese kalıyorduk. Bu durumu konserden önce kendi aramızda konuştuk. Orkestraya hoplamasız ve zıplamasız bir konser tavsiyesinde bulunduk.

Tarkan’a da şuna benzer bir uyarıda bulunduk:

İnanılmaz sıcak ve nemli bir hava var. Biraz daha sakın bir konser geçirebiliriz. Kendini çok hırpalamasan, biraz az dans etsen, zamanı ve enerjini daha ekonomik ve sakince kullansan çok iyi olur.

Biz öyle dememişiz sanki!

Konser başladı, dinleyiciler çok güzel vakit geçiriyor ve şarkılara katılıyorlar evet, ama eller havaya biraz nazlanarak kalkıyor, dans etmeler, hoplamalar, zıplamalar neredeyse hiç yok. Milletin sıcaktan ve nemden ayakta durmaya mecali yok. Nasıl hoplayıp zıplasınlar? Ama bizimki, söylenenlere inat, belki de bu dinleyici niye bu kadar durgun diye düşünüp sanki daha da fazla efor sarf ediyor! Samimi inancım o ki, o şartlarda herhangi bir sanatçının ayılmadan, bayılmadan, tansiyonu oynamadan o kadar süreyle sahnede öyle bir performans sergilemesi mümkün değil. Bizimkinin doğa şartlarına bile

aldırđıđı yok.

Konser bitti. Orkestra neredeyse sürünerek sahneden indi. Tarkan şaşkın şaşkın “Ya bu dinleyicinin nesi vardı bu gece? Fazla durgun değiller miydi Allah aşkına?” deyince dayanamadık:

“Sen ne diyorsun? Millet ölüyordu sıcaktan, nemden. Anormal olan senin durumun. Biz yürümekte zorlandık. Sen hiç mi hissetmedin bu havayı?”

Şaşkın bir ifadeyle cevapladı:

“Hissetmem mi? Tabii hissettim. Çok sıcaktı.”

Bunu diyen adam son 2,5 saattir sahne performansından zerre ödün vermemiş, diğer konserlerinde nasıl dans ediyorsa öyle dans etmiş. Bir uçtan bir uca koş a koş a bir hal olmuş, ama yine de pes etmemişti. Diyecek bir şey yok. Biz olduğumuz yerde pes etmiştik...

Unutulmaz Roma maceramız

Ekip olarak konserlerin öncesinde veya sonrasında bir yerlere çıkıp dolaştığımız, eğlendiğimiz zamanlarımız çok olmuştur. Deyim yerindeyse fırlamalıklar yüzünden başımızın derde girdiği birkaç hikâyemiz de yok değil.

Ukrayna'dan Tunus'a giderken aktarma yaptığımız havaalanı Roma'ydı. Bir gece konaklayacak, ertesi gün Tunus'a geçecektik. O gece bütün ekip Roma'da dolaşmaya karar verdik. Roma'nın ve de genel anlamda İtalya'nın bir özelliği vardı. Belki de Tarkan şarkılarının piyasaya çıktığında en çok satacağı iki Avrupa ülkesinden biri İtalya, diğeri İspanya idi.

O dönem Polygram'ın İtalya'da ve İspanya'da yeniden yapılanması söz konusuydu. Bu nedenle çok istememize ve çok da büyük ümitler beslememize karşın İspanya ve İtalya'da esamemiz okunmuyordu. Doğal olarak Allah'ın Roma'sına gittiğimizde de, ne havalimanında, ne otelde, ne de dolaşırken kim olduğumuza dair kimsenin en ufak bir fikri yoktu. Turist kafilesi gibi bir görüntümüz olmadığı için bazen çok merak edenler çevirip kim olduğumuzu soruyordu.

O akşam dolaşırken, Roma'ya gidip de yapılması gerekenleri birer birer yapmaya karar verdik. Önce bir pizzacıya gidip karnımızı doyurduk, Roma dondurması yedik. Collesium'u turladık. İspanyol Merdivenleri'nde mola verip, yerel sanatçıların gösterilerini izledik. Ve elbette Roma'nın olmazsa olmazı Aşk Çeşmesi...

Aşk Çeşmesi'nden önce her şey normal gidiyordu. Biz de diğer turistler gibi bozuk para atıyor, dileklerde bulunuyorduk.

Yorulanlar bir kenara oturmuş dinleniyordu. Güneş de batmıştı. Aşk Çeşmesi sonrasında rotamız otel olacak, ertesi gün için dinlenecektik.

Çeşmeden biraz uzaklaştım ve orada olan biteni izlemeye başladım. Önce yüksek sesle konuşmaları duydum, sonra uluorta kahkahaların arasında Talat'ın ve Gürkan'ın soyunmaya başladıklarını fark ettim.

Bu adamlar ne yapıyor demeye kalmadan ikisi de kendilerini Aşk Çeşmesi'nin sularına attılar. Önce ekipten orada olanların alkışladığını duydum, sonra bir anda sirenler ve polis düdükları başladı...

8-10 kadar polis hışımla çeşmeye doğru koşuyordu. Onlar çeşmeye

ulaştığında ekibin geri kalanı da onlarla birlikte çeşmeye gelmişti. Bizimkiler adeta büyük bir zafer sarhoşluğuyla çeşmeden çıkıyorlar, ördek gibi ıslanmış olmalarına karşın neşe içinde birbirlerine dönüp “çak” yapıyorlardı.

Roma polisi bu işe fena müdahale etmişti! Her ikisi de kollarında ikişer polisle koşa koşa yukarıdaki polis noktasına götürüldüler. Biz de peşlerinden! Polislerin neredeyse hiçbiri İngilizce konuşmuyor, konuşsa da dediklerimizi anlamazdan geliyordu.

Biz onlara bunun tamamen bir şaka olduğunu, arkadaşların oynarken çeşmeye düştüklerini anlatmaya çalışıyor, ama hiç de inandırıcı olamıyorduk.

Bunun nedenlerinden biri ortada ciddi bir gözaltı durumu olmasına karşın sinirlerimizin fazlasıyla bozulmuş olmasıydı: Tarkan dâhil herkes polislerle bir şeyler konuşmaya çalışıyor, ama konuşmalarımız kıkırdamalar ve gülüşmelerle kesiliyordu. Adamlar bize iyice sinir oldu.

Hem arkadaşlarımızı kurtarmaya çalışıyor, hem de kahkahadan yerlere yatıyorduk.

Biraz kendimizi toparlayıp onlara şu aşamadan sonra neler olacağını sordüğümüzda aldığımız cevapla işin ciddiyetini biraz kavrar gibi olduk:

“Az sonra polis merkezine götürülecekler. Gece nezarete tutulacaklar. Ertesi gün mahkemeye çıkarılacaklar.”

Birden ciddileştik.

O sırada daha üst düzey bir emniyet görevlisi olduğu her halinden belli olan biri geldi polislerin yanına. Kendisini kenara çektik, son derece nazik ve saygılı bir üslupla şunları söyledik:

“Bu çeşmenin sizin için ne kadar değerli olduğunu biliyoruz. Asla hiçbirimiz bir saygısızlık yapmayı düşünmedik. Arkadaşlar aralarında şakalaşırken biri diğerini itti, dengesini kaybederek suya düşmekte olan can havliyle ötekine tutunmak istedi ve birlikte çeşmeye düştüler.”

O arada da bir hukukçu olduğumu, gösterdikleri tepkiye hak verdiğimizizi, ancak ertesi gün ülke dışına çıkmamız gerektiğini, bu seferlik hoşgörü ve anlayış rica ettiğimizi söyledim. Yaklaşık 30 dakika süren pasaport kontrolleri, telsiz konuşmaları sonrasında azat

edildik ve sulu şakalı bir gecenin sonrasında dinlenmek üzere
otelimize çekildik.

Tarkan ve evlilik

Biz bu kitabı yazmaya başladığımızda değil evleneceği kız, sevgilisi bile yoktu gündemde. Ben 2015'in son günlerinde Tarkan'ın dört yıldır gurbetçi bir ailenin kızıyla aşk yaşadığını, 2016'nun ilk ayında Pınar Dilek'le söz kestğini yazmasaydım her şey bu kadar hızlı mı olurdu? Kestirmek zor. Sonuç itibarıyla Tarkan evlendi. Bu evlilik konusunda ilgili-ilgisiz herkes bir şey söyledi, yazdı. Bu konuda Tarkan'ın eski yol arkadaşı, sırdaşı Süheyl Atay'ın söyleyeceği şeyler neler olur? Tarkan'ın fanlarından biriyle evlenmesi birçok insan gibi seni de şaşırttı mı?

Şaşırdım! Çünkü bir konuda yanılmıştım. Elbette sever, aşık olur... Çalıştığımız dönemde de duygularını anlatmıştır. Sanırım birbirimize en yakın olduğumuz zamanlar ve en uzun lafladığımız, duygulandığımız ortamlar, sevgiye ve ilişkilere dairdi.

Şaşırtıcı olan belki seçimi olabilir.

Öncelikle eşini hiç tanımadım, görmedim. Anlatılanları olumlu ya da olumsuz ne olursa olsun pek kaale almıyorum. Ama Tarkan seçmişse mutlaka sağlam gerekçeleri vardır. Tarkan'ın bir insana olan ilgisi, birçok insanın aksine sadece kendi hissettiğiyle alakalı değildir. Kendisine hissettirilen de en az hissettikleri kadar önemlidir. Onunla birlikte olabilecek insanın kuşkusuz sıcak, sempatik, iyi kalpli olma kriterleri söz konusudur. Bana kalırsa en önemli kriter, özgüvendir. Özgüveni yüksek olmayan bir kadının Tarkan'ın hayatında hiçbir şansı olamaz. Böyle bir özgüvenle kendisine yaklaşan her kim varsa, ona sonuna kadar kapılarını açar.

İlginç olan husus, bir fanın starla ilişkisinde baskın duygunun hayranlık olduğunu tespit ederiz. Öyle ki bu hayranlık ilişkisi star ile fan arasında kolay kolay gerçek bir aşka dönüşebilecek bir durum içermez. Boynu bükük, yüzü kızarık, elleri tir tir titreyen bir fanın, onunla tanışan popstar için sadece bu özellikleriyle bile pek şansı olmaz diye düşünmüşümdür hep.

Demek ki burada bambaşka bir hikaye var. Sadece bu nedenle bile Pınar Dilek'in çok takdir edilesi bir kişilik olduğu kanaatindeyim. Hayranı olduğu sanatçıyla yüreği pır pır ederken çektiirdiğı fotoğraf sonrasında, düşünün ki kısıacak bir zamanı var. Bu zaman diliminde ya o sanatçıya en merak ettiğı şeyi soracak ya da sanatçı iyi bir günündeyse hayranını mutlu etmek için ufak tefek sohbetler yapacak;

“Adın ne?”, “Nerelisin?”, “Okuyor musun?” gibi...

Bu kadar sınırlı bir sohbetten evlilikle sonuçlanacak kocaman bir aşk hikayesi doğurabilmek, bence sanatçıdan çok hayranının vasıflarıyla ilgilidir. Kim ne derse desin, sadece bu durum bile bir Tarkan fanı olarak gelip, Megastar’ı etkilemesiyle Pınar Dilek’i, Pınar Tevetoglu olmaya çok yakıştırıyor gözümde.

Güzellik, çirkinlik, boyu kısa-uzun, incedir-topludur muhabbeti beni hem aşar, hem de sıkar. Bu anlamda lüzumsuz bir terbiyesizliktir olan biten... Bir adam ve bir kadın, “Birlikte yürüyelim” diye bir karar alıyor, binlerce insan, haddini bilmeksizin yorum yapıyor.

Bunları söyledikten sonra bir şeyi yine itiraf etmem gerekiyor: Tarkan gibi sevilebilme ve sevmeye özellikleri çok üst düzeyde bir adamın evlenebileceğine yine de ihtimal vermezdim!

Bu tür konuları bir çok kez paylaşmıştı benimle... Yuva kurmak, çocuk sahibi olmak, ara ara parlayan ve kimi zaman durulan bir muhabbeti aramızda. Ama adımını çok cesur buldum. Çünkü, bir Terazî burcu erkeği Tarkan. İnmeleri, çıkmaları, karar alıp vazgeçişleri, bir öyle, bir böyle ruh halleri burcunun gereği...

Ne kadar “İstiyorum” dese de, bir gün sadece istemeyip, yapabileceğini düşünemiyordum şahsen... Demek ki bu kadar güçlü bir sevgi bağı oluştu aralarında... Helal olsun...

Yeri gelmişken bir hakkını da teslim etmeliyim Tarkan’ın... Ozanın da dediği gibi “Bir yalan dünya” bu...

Çıkar ilişkilerinin, her yeri farklı oynayanların, şöhret için her şeyi göze alanların, sevgi ve saygı kavramlarını unutup günlük, hatta anlık manevra yapanların cirit attığı bir devirde “samimi ilişki’nin kıymeti artık çok önemli. Sadık olanların, tek eşliliğe inananların “salak” yerine konduğu günümüzde sadakate ve tek eşliliğe inanan bir insandır Tarkan.

Birlikte çalıştığımız onca yıl boyunca, bir kere bile hayatında biri varken bir başkasına baktığına tanık olmadım.

Hayatındaki kadının fazlasıyla etkisinde kalmak gibi bir özelliği de var. Bu bir star için aslında zaaftır! Umarım birlikte olmadığımız yıllar içerisinde bu zaafını da yenmiştir Tarkan...

İnsan olarak nasıl biridir Tarkan?

Şahneye sağ ayakla çıkar, üç kere kulis tahtasına vurur... Şaka şaka... Ben böyle şeylere hiç tanık olmadım. Konser öncesi kendi kendine kalma tripleri, konserden sonra rehabilitasyon saatleri falan yoktur. Hep insanlarla birlikte. Özellikle son dönemde şu inanılmaz dizi furyası sonrası çok insandan, “Falan filanın yanına gittim. Birlikte bir fotoğraf çektirebilir miyiz diye sordum, reddedildim” diye yakınmalar, “Kardeşim, görmüyor musun? Yemek yiyoruz” tripleri, bir havalar, afra tafralar duydum.

Ben bu adamın şöyle bir olayına tanışım; aktarmalı bir uçuş için havalimanında sabahın altısında check-in kontuarında bekliyorduk. Uykusuz, sefil ve hatta berbat bir halde banklardan birine Tarkan kıvrılıp uyumuşken, biri yaklaştı yanına. Dürtmek suretiyle uyandırdığı Tarkan’a, “Mümkünse bir fotoğraf çekilsek,” dedi. Tarkan, gözlerini oğuştura oğuştura kalkıp, biraz kendine çeki düzen verdikten sonra gülümseyerek adamla birlikte poz verince “Pes!” demiştim.

Hobileri, korkuları, alışkanlıkları, olmazsa olmazları nelerdir?

Yanında çalışan insanlarla kurduğu diyalog örnek niteliktedir. En çok fırçayı korumaları yemiştir her halde. Ama bunu hiçbir zaman başkalarının önünde yapmaz.

Hobisi nedir diye düşündüğümde aklıma şudur diye gelen bir şey yok. Ama tüm turnelerde herkes bulunduğu yerin yerel zevklerini tatmak adına kendini otelden dışarı atmak istediğinde, Tarkan’ın tercihi hep odasında kalıp, film seyretmek olurdu. Kendisiyle ve bulunduğu yerle barışık bir hayat denilebilir buna... Odasında yenen yemek, onunla otele kalan birkaç arkadaşıyla sakin geçirilmiş geceler... O kadar yıl boyunca ağzından belki üç-beş kez, “Şöyle çıkalım”, “Böyle kopalım” gibi cümleler duymuşumdur.

Arkadaşlarına ve dostlarına içinden geldiği zaman yemek yapmayı sever. Makarna ve salata konusunda fantazi dolu arayışları vardır. Bazen gerçekten de başarılı sonuçlara ulaşır. Ama yapılmış olan güzel yemekleri yemeyi daha çok tercih ettiğini söyleyebilirim.

New York Manhattan’da oturduğu eve çok yakın, son derece salaş bir yer olan mahalle pizzacısını farklı pizzalar için çok arşınlamıştır.

Tarkan’ın korkusu yoktur. Otomobiliyle bir kaza yapmıştı ve aracın önü resmen gitmişti. Yanına gittiğimizde beklediğimizden çok sakin bulmuştuk onu. Hatta ebeveynlerine telaşla bir şeyler anlatma gayreti içinde çocuklar gibi, “Ya arkadaşlar, çok saçma bir kazaydı. Gereksiz bir süratti yaptığımız. Çok kızdım kendime. Söz veriyorum, bir daha

bu şekilde otomobil kullanmayacağım. Böyle saçmalıklar yapmayacağım” demişti.

Şöyle bir şey hatırlıyorum. Bir gün arkadaşlarımızla ölüm üzerine konuşuyorduk. Sohbate katılanların neredeyse tamamı ölüm korkusuna dair bir şeyler anlattı. Tarkan ise şuna benzer bir şeyler söylemişti: “İnanın benim ölmekten yana hiçbir korkum yok. Sadece farklı bir boyut diye düşünüyorum. Ölüm sadece kalanlar için acı bir şey. Belki ölünce lüzumsuz birçok şeyden de kurtulmuş olacağız. Biraz böyle bakmalı ve teselli bulmalıyız diye düşünüyorum.”

Tabii bunları konuştuğumuzda Tarkan 30’lu yaşlarındaydı, ben 40’lı yaşlarda... Şu an 40’lı yaşlardaki Tarkan ölüm hakkında aynı şeyleri düşünüyor mu bilemem!

Hayvanları çok sevdiğini biliyorum. Kedisi, köpeği oldu. Onlarla kurduğu sevgi ilişkisini de çok net hatırlıyorum. Esas unutamadığım şeyse şu: Bir gün ormanlık bir alanda bir iguana görmüştük. Her gören birkaç dakika ilgilenip, fotoğrafını çekti ve gitti. Tarkan ise saatlerce besledi, ilgilendi ve vakit geçirdi o iguanayla...

Süheyl Atay'ın Son Sözü

“Bir Megastar: Tarkan” kitabımız hakkında son sözlerin nelerdir?

Biz bu kitabı yazarken kimi arkadaşlarım ve dostlarım, bana bunlardan Tarkan'ın haberinin olup olmadığını sordu.

Ben ki daha önceki yıllarda Tarkan hakkında yazılan tüm yazıların hukuki sürecini yönetmiş bir avukatım. Onlara verdiğim yanıt, aslında tüm bu sürecin ana başlığını da teşkil ediyor.

Ben Ali Eyüboğlu'na Tarkan'ın bana anlattığı ya da bir şekilde paylaştığı özel anılarını aktarmış değilim. Ben, geçirdiğim 16 yılın benim cephemde biriken anılarını paylaştım.

Yazılanları değerlendirmek, bu paylaşılanları beğenmek ya da beğenmemek okurun bileceği bir şey.

Şöyle ki ben tüm paylaştığım anıları Ali Eyüboğlu'nun kaleminden okurken "Ne kadar güzel!" dedim kendi kendime... Yani "Elimize, ağzımıza sağlık!" Koskoca bir dönemi hiç söylenmediği ve yazılmadığı şekliyle anlatıyor ve yazıyoruz... Tüm bunların yaşandığı yılların toplamı, benim tüm hayatımın üçte biri neredeyse... Fransa'da Şımarık single'ının ve Tarkan albümünün -deyim yerindeyse- uçmaya başladığı aşamada, uçak biletimi alıp Paris'e giderken geride bıraktıklarım arasında dört günlük oğlum da vardı! Ama bu süreç bensiz olamazdı ve ben elbette oğluma bir gün neden gittiğimi anlatırsam o beni fazlasıyla anlardı.

Üç kritik süreç var Tarkan'ın hayatında. Bunların ikisi birbiriyle bağlantılı ve iç içe geçmiş süreçler... Yani Tarkan'ın askerlik nedeniyle yaşadığı sıkıntılar ile yurtdışında başarıdan başarıya koştuğu dönem. Bu iki sürecin yönetiminde -hiçbir tevazu göstermeksizin söylüyorum ki- ben varım.

Askerlik sürecinde kurulan ilişkiler ve oluşan kriz yönetimini başarıyla kotardığımı düşünüyorum.

Aynı dönem uluslararası başarılar kazanırken yanında olan arkadaş da benim. Yıllar sonra erkek arkadaşları ile çektiği fotoğrafların yarattığı sorun bertaraf edilirken ve Tarkan, hakkında yapılan tüm spekülasyonları bitiren açıklamaları yaparak sorunları bitirirken, tüm hamlelerin arkasındaki adam da benim. Bütün bunlar bana, yıllar

sonra o döneme ait önemli detayları, karanlıkta kalan noktaları ve hiç anlatılmayan ve yazılmayan gerçekleri paylaşma konusunda bir sorumluluk da yüklüyor.

Bu kitabı okuyan herkes şunu kolaylıkla görecektir ki, onca yıllık arkadaşlık ve dostluğun hak ettiği şekilde kaleme alınmıştır yazılanlar...

Tek bir “hakir görme”, “belden aşağı vuruş” ya da “hakaret” asla yok.

Bu birlikte yaşadığımız onca yıla yapılmış en büyük haksızlık olurdu zaten.

Belli yerlerde minik eleştiriler var elbette. Onları bile onca yılımı paylaştığım bir insana haksızlık yapmamak adına mümkün olduğunca yumuşatarak anlatmaya çalıştım. Bu ülkenin en farklı ve şöhreti en çok hak eden ünlüsü olmasına karşın -en başta en yakın çalışma arkadaşları olmak üzere- kimi zaman haksızlıklar yaptığını, bazen yanlış dengeler kurduğunu ve aldığı kararların birçoğunda kendi profesyonelliğinden beklenmeyecek şekilde etki altında kaldığını yaşamışımıdır.

Ben de, tam da bu yüzden, etkisi altında kalmaması gerektiğine inandığım ve tüm kariyeri boyunca kendisine en fazla zarar verdiğini düşündüğüm insanlar yüzünden ilişkimizi sonlandırmak durumunda kalmışım.

Kendisinden ayrılırken ona söylediğim cümle şudur:

“Artık hayatında ben yoksam da, seni benim kadar acımasızca eleştirebilen dostların mutlaka olsun.”

Bugün insanlarımız onu hâlâ çok önemli, çok yetenekli, çok farklı buluyor. Ama bu onun için yeterli midir, takdir kendisinin ve kamuoyunundur. Dileğim, mutluluğu ve başarılarının daima katlanarak devam etmesidir. Kendisiyle ilgili iyi dilek ve duygularımı ona en kızgın ve kırgın olduğum zamanlarda bile sürdürdüm.

Bugün yine aynı noktadayım. Son cümlelerimin sonunda; öncelikle benim için son derece değerli olan bu anıları okurlarla buluşturduğu için değerli dostum Ali Eyüboğlu’na, bu kitabın anlatımı, yazımı ve son haline getirilmesi için birlikte geçirebileceğimiz ortak zamanlarımızı yitirme pahasına bana güç ve destek veren oğullarım Deniz’e ve Doğa’ya, tüm arkadaş ve dostlarıma ve bu sürecin neredeyse tamamında yanı başımızda olan “manevi oğlum” Yağız Eyüboğlu’na teşekkür ederim...

Ali Eyüboğlu'nun Son Sözü

Bu kitabı nasıl bir beklentiyle aldığınızı bilmiyorum. Okuduktan sonra duygularınızın neler olduğunu da...

Beklentilerinizin karşılık bulduğunu umuyorum.

Yola çıkarken amacımız Tarkan'ın yurtdışında elde ettiği başarıların hakkını teslim etmek, bunu yaparken de onu biraz daha yakından tanımak ve tanıtmaktı.

Süheyl Atay'ın anlattıklarından kendi adıma Tarkan'a dair birçok yeni şey öğrendiğimi belirtmeliyim.

Örneğin Tarkan'ın bu denli hınzır bir yanının olduğunu bilmiyordum.

Tarkan'ın şarkıcı olarak dünyaya açılma macerasının birçok safhasını haber yapmış bir gazeteciyim, ama perde arkasında yaşananları ben de ilk kez bu vesileyle öğrendim.

12 Aralık 2015'te "Tarkan, kız istedi", 1 Ocak 2016 tarihinde "İşte Tarkan'ın evleneceği kız" diye Milliyet'te yazdım.

O günlerde "Tarkan evlenmez" diye demeç verenlerin üç-dört ayda nasıl ters köşe olduklarını gördük.

Tarkan'ın (44), Pınar Dilek'le (30) evlenmesine şaşırانlar, bunu yakıştıramayanlar, evlilikleri hakkında sevimsiz yakıştırama yapanlar için Alice'de yazdığımı bir kez daha yinelemekte fayda görüyorum:

Mutluluk, Tarkan'ın da hakkı...

Sonuçta bu onun özel hayatı...

Herkesin Tarkan'ın müzik adına yaptıklarını beğenip beğenmemek, eleştirmek ya da övmek gibi bir hakkı var, ama iş "özel hayat'a gelince oradaki sınırın nerede başladığını, nerede bittiğini iyi hesap etmek gerek.

Bana yapılmasını istemediğim bir şeyi, başkasına yapmamaya özen gösteren bir gazeteci olarak, ne ben "Tarkan'ın çok özeli"ne girdim, ne de Süheyl Atay, Tarkan'lı yıllara dair öyle bir şey anlattı.

Sırf bu yüzden, bu kitabı baskıya girmeden ilk okuyan Tarkan oldu.

Bunu yapmamızın tek amacı vardı:

Tarkan'ın özeline duyduğumuz saygı...

Ayrıca biz bu kitabı yazmaya başladığımızda Tarkan'ın evliliği gündemde yoktu. Tarkan, Pınar Dilek'le evlenip, kendine yeni bir sayfa açtığı için hassasiyetimiz daha da arttı.

Tarkan'a eleştirim yok mu?

Elbette ki var! Aslında eleştiriden çok temenni benimkisi...

Tarkan, yıllardır Türkiye'de açık ara bir numara, ama son yıllarda sanki, biraz “metal yorgunluğu” var onda... Albüm aralarını sekiz yıla çıkarması mesela... Oysa sevenleri 2-3 yılda bir içinde hit şarkılar da olan albümler bekliyor ondan...

Benim beklentim ise daha büyük...

“Bir Megastar: Tarkan” kitabında sanatçının yurtdışında elde ettiği müthiş başarılarla bu kadar geniş yer vermekle tek amacım vardı, o da şu:

İstiyorum ki, hayli zamandır, “Büyük denizin büyük balığı” yerine, “Küçük denizin büyük balığı” olmayı tercih eden Tarkan, şarkısındaki gibi bir kez daha zincirlerini kırsın ve dünyada yeniden fırtınalar estirsin.

Teşekkür

Tarkan'lı yıllarını anlatmak için beni tercih eden Süheyl Atay'a, eşim Ayla, oğlum Yağız'a, çöken dizüstü bilgisayarımdan servisin kurtaramadığı Tarkan dosyasının kurtarılmasını sağlayan Kalust Şalcıoğlu'na, çektikleri Tarkan fotoğraflarını kullanmamıza izin veren fotoğraf sanatçılarına, Hitt Müzik'in Genel Müdürü sevgili Sevtap Küçükkaralar'a, Mona Kitap'ın Yayın Yönetmeni sevgili arkadaşım Arzu Çağlan'a, yayıncım Vedat Bayrak'a en içten teşekkürlerimi sunuyorum.

Bir Megastar: Tarkan kitabını basılmadan ilk okuyan Tarkan oldu. Tarkan'ı geçmişiyle yüzleştiren bir kitap bu... Buna rağmen, birkaç küçük ricanın dışında hiçbir talepte bulunmadan Bir Megastar: Tarkan'a onay veren Tarkan Tevetoğlu'na, bu engin hoşgörüsü için de ayrıca teşekkür ediyorum.